

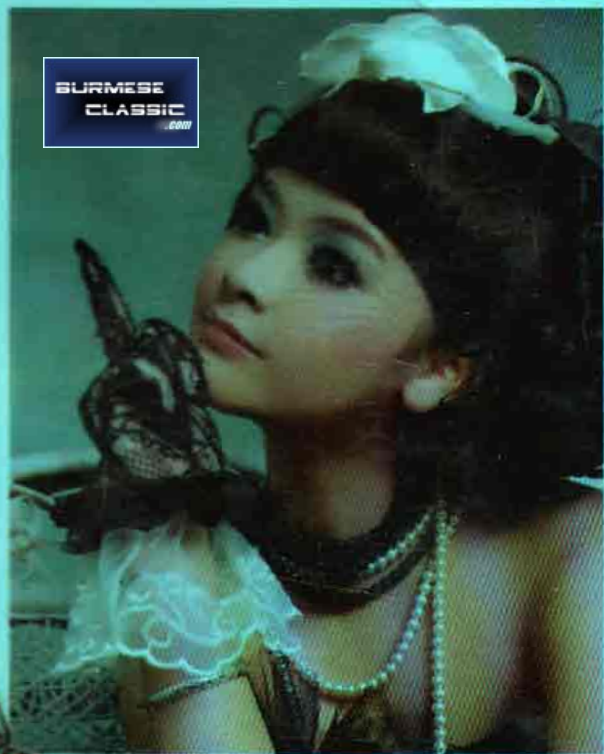

ရွှေဘုံစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမှန် : ညို. ဇေ. ရီ

BURMESE
CLASSIC
COM

ပုံနှိပ်ပို့ချကိစ္စ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၃၊ အောက်တိုဘာ။

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအေဂျင်စီ
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး
အုပ်စု

- ၁၃၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

၀၉၅-၈၃

အမုန်းညို့ကေရီ / ကြယ်စင်မျိုးဝေ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။

၃၁၅ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အမုန်းညို့ကေရီ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အမုန်း

ညို့ကေရီ

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

BURMESE
CLASSIC

ဆောင်းဖိုးပွင့်...

အလုပ်သင်ဆင်းပြီးစ ဆရာဝန်မလေးပေမယ့် သူမရဲ့ ဘဝက ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွေကြားမှ ရုန်းထွက်ရှင်သန်ခဲ့ရသူပေမို့ အခြားသော ဆရာဝန်မလေးတွေလို မလင်းလက် မတောက်ပ နိုင်ရှာ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပေါ့။

ရွှေတစ်မှုန်တစ်စက်မှ ရှိမနေပေမယ့် ကံအားလျော်စွာပင် သူမရဲ့ဘဝက အလှတရားများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားရသည်။ ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သောအသားအရေနှင့် လှပဖြောင့်စင်းသောကိုယ်လေးမှာ ကိုယ်နေဟန်ကျော့ရှင်းမှုကလည်း သဘာဝအတိုင်းပါပဲ။ သူမမှာ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေ တစ်ခုမှမပါ။ အဲ! မပါနိုင်ရှား

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆ ❀ ကြည်စင်စူးစေ

သိတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ပညာရေးအတွက်တောင် မနည်း ရှမ်းကန်ပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့ရတာမို့ အလှအပဆိုတာတွေကို စိတ် မဝင်စားအား။

ဆောင်းမိုးပွင့်ဆိုတဲ့ဒေါက်တာ မဖြစ်သေး... အဲ!တရား ဝင်ခန့်စာမရသေးတဲ့ ကောင်းမလေးရဲ့ရုပ်ကရော။

မျက်နှာကျလှလှလေးမှာ မျက်တောင်ကော့ကော့ မျက် လုံးလှလှလေးတွေနှင့်။ နောက် နှာတံမှာ နှုတ်ခမ်းအိအိလေးနှင့် အဆုံးသတ်ထားသဖြင့် သူမရဲ့သဘာဝအလှတွေက တကယ့်ကို ပေါပေါများများ။

မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေ မကူနိုင်ပေမယ့် ဘာကား အတိုင်း ရှမ်းစိုနေသည့်အလှတွေနှင့်ပင် ဆောင်းမိုးပွင့်လေး တင့် တယ် ဝင့်ထည်နေပါပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းပြီး ကိုယ့်မှာရှိသည့်အကောင်း ဆုံးအဝတ်အစားလေးတွေ ရွေးချယ်ပြီး ဝတ်ဆင်ရင်း သူမ ကိုယ် အလုပ်လျှောက်မည့် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးထဲသို့ ရောက်နေရသည်။

‘ချမ်းမြေ့’ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီး၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုကို မော့ကြည့်ရင်း ဆောင်းမိုးပွင့်စိတ်ထဲမှာ အားငယ်သလိုလို၊ ငါး ထပ်တိုက်အဆောက်အအုံကြီးက ထည်ဝါခမ်းနားလှသလို ဝန်

ဆောင်မှုတွေကလည်း အပြည့်။ စာရေးမလေးတွေ၊ ဧည့်ကြိုတွေ၊ နာစံတွေဆိုတာလည်း ပျားပန်းခပ်နေသည့် ပျားမလေးတွေနယ်။

တူညီတာတစ်ခုကတော့ အားလုံးဟာ ယုံကြည်မှုတွေ အပြည့်နှင့် တောက်ပ လင်းလက်နေကြတာပါပဲ။

သူမမှာသာ ကိုယ့်ရဲ့ချို့တဲ့လွန်းသည့်ဘဝကြောင့် စုတ် ပြတ်လွန်းသည့်ဘဝကြောင့် အားက ခပ်ယေယေ။

တစ်ခါ တစ်ခါ တွေးမိပါရဲ့...

ဆယ်တန်းတုန်းက လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့်အောင်ခဲ့ တဲ့သူငယ်ချင်းမကမှ လမ်းရွေးမှန်ခဲ့သည်လို့လေ။ သူငယ်ချင်းမ လေး ဝေမာလွင်၊ သူနာပြုတက်ပြီး ဆေးခန်းတွေမှာ အလုပ်ဝင်၊ စပယ်ရှယ်လိုက်နှင့်။ ယခုဆို တော်တော်အဆင်ပြေနေပေပြီ။

သူမမှာသာ နှစ်ရှည်ကျောင်းတက်ခဲ့ရလို့ မေမေ့မေ့မှာ ရှိတာတွေ အားလုံးပြောင်။ အိမ်ရောင်း၊ ခြံရောင်း၊ ဈေးရောင်း၊ စက်ချုပ်နှင့် အလုပ်စုံလုပ်ပြီး မချီတန်ကြိုးပမ်းခဲ့လိုက်ရတာ။

ဝေမာလွင်က မိဘတွေကို အိမ်ဆောက်ပေး၊ ငွေ့ဆိုင် ထောင်ပေးနှင့် သူ့မိဘတွေ စီးပွားရေးအခြေကျနေချိန်မှာ သူမ မှာတော့ ယခုထိ မေမေ့မေ့မှာ ဈေးဒီးဒီးကျနေတုန်း။

အင်းလေ၊ ဝေမာလွင်က တာတိုအပြေးသမားမို့ ဝန်းဝင်

မြန်မာ့တာဝန်။ ငါကတော့ မာရသွန်အပြေးသမား၊ တာဝေးအပြေး သမားကြီးပဲ။ ငါလည်း တစ်နေ့မှာ ပန်းဝင်ရမှာပေါ့။ မေမေ့ချွေး စက်တွေကို ခြောက်သွေ့အေးမြအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့။

အတွေးတွေဖြတ်ပြီး သူမ ကိုယ်စောင့်ဆိုင်းနေရသည့် အခန်းထဲရှိ အခြားသူများကို အကဲခတ်နေမိပြန်သည်။

ဘုရားရေ! သူမကလွဲလို့ အားလုံးသောဆရာဝန်လောင်း လျာတွေဟာ ထည်ထည်ဝါဝါတွေချည်းပါလား။ အားလုံးဟာ တန်ဖိုးကြီးဖုန်းတွေ၊ ရွှေတွေစိန်တွေနဲ့။ အဝတ်အစားတွေကအစ တန်ဖိုးကြီးမှန်း သိသိသာသာ။ ဖိနပ်ကအစ။

အို... တာဖြစ်လဲ။ အဝတ်ကောင်းတွေ မဝတ်နိုင်သေး ပေမယ့် ဆရာဝန်ဟာ ဆရာဝန်ပါပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ကိုတင်း ပြီး ခေါင်းလေးမောထားရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် ကိုယ့်အလှည့်ကိုစောင့် နေရသည်။

အဓိကက အလုပ်ကြိုးစားဖို့နဲ့ တတ်သိနားလည်ဖို့ပဲ လိုတာပါ။

‘ချမ်းမြေ့’ဆေးရုံကြီးမှာ အထူးကုတွေသာ ဆေးကုသ ခွင့်ရပေမယ့် ယခုလို ဆရာဝန်ပေါက်စလေးတွေ၊ ပို့စတင်မကျ သေးတဲ့ဆရာဝန်လေးတွေကိုလည်း လျှောက်လွှာခေါ်ထားတာ

သူမအတွက် မဟာအခွင့်အရေးကြီးဖြစ်ပါသည်။

ဘာကြောင့်ဆို သူမတို့သားအမိတွေရဲ့ဘဝဟာ တကယ့် ကို တွင်းဆုံးကျတော့မှာမို့ပါ။ ကြွေးတွေကလည်းရှိသေး။ လှေ လှော်ရင်း တက်ကျိုးမခံနိုင်ပေမယ့် ကြာရင် ချစ်တီးတွေလို ကြွေး နဲ့သိမ်းမယ့်လူတွေကလည်း အသင့်။

မေမေ့ကိုအားနာလှပါပြီလေ။ မေမေ့ကျေးဇူးတွေကိုဆပ် ဖို့ ဒီအလုပ်ကလေး ရကိုရမှဖြစ်မှာပါ။ တစ်လကို တစ်သိန်း၊ တစ်သိန်းခွဲလောက်တော့ ရမည်ထင်ပါရဲ့။

သူမ ဝေမာလွင်ကိုသွားပြီး သတိရမိပြန်ပါသည်။ နာစုံ တွေက စပါယ်ရှယ်လိုက်လို့ရပြီး ဆရာဝန်တွေကတော့ လိုက် လို့မရ။ နာတာပဲ။

အင်း... သူမရဲ့တာဝန်တွေထဲမှာ မေမေ့အတွက်သာ မက သမီးလေး ‘ချမ်းမိုးပွင့်’လည်း ရှိသေးသည်။ သူမတို့မိသား စုသုံးယောက်ပေါ့။ ဖေဖေက သူမ ရှစ်တန်းကတည်းက ဆုံးပါး သွားခဲ့တာမို့ မေမေတစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့ရတာ ခုချိန်ထိ။

အလုပ်မခန့်မှာစိုးလို့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ဘာတွေ ရွတ်နေတုန်း...

“ဆောင်းမိုးပွင့်”

“ရှင်”

ကိုယ့်နာမည်ခေါ်သံကြားသဖြင့် သူမ ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားလေသည်။

“ဆောင်းမိုးပွင့်ရှိလား”

“ရှိ... ရှိပါတယ်၊ ကျွန်မပါ”

သူမ ကပ္ပာကယာထရပ်လိုက်တော့ နာနီမလေးက သူမကို အထူးအဆန်းလို ပြုံးပြကြည့်ပြီးမှ...

“အင်တာဗျူးခန်းထဲ ဝင်လို့ရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

သူများတွေ ဝင်ထွက်နေကြသည့်အခန်းထဲသို့ ဆောင်းမိုးပွင့် တွန်းဖွင့်ဝင်သွားရတော့ လူက တုန်တုန်ယင်ယင်၊ ကြောက်လို့မကုတ်ပါဘူး၊ ဒီအလုပ် မရလိုက်မှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိရသည့်အဖြစ်မှာ။

ခမ်းနားလှသည့် ဆုံလယ်ကုလားထိုင်တွေနှင့်၊ စားပွဲအဆင်အပြင်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း၊ သူမ ခပ်ကြောင်ကြောင်ရပ်နေမိသည်။ အင်တာဗျူးမည့်သူတွေက ငါးယောက်တောင်၊ သူမ လူတွေအားလုံးကို မကြည့်ရဲပါ။

မျက်စိထဲမြင်နေရတာ သူမရှေ့မှာပေါ့။ မြင်နေရတာ

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် တည်တည်ခန့်ခန့်နှင့် အသားဖြူဖြူလူကြီးရယ်၊ သူ့ဘေးမှ အသားလတ်လတ်နှင့် ခပ်သွယ်သွယ်ပုံစံလူကြီးရယ်၊ ဒါ ဆေးရုံပိုင်ရှင်သူဌေးတွေဖြစ်မှာပေါ့။

“ထိုင်ပါ ဆောင်းမိုးပွင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထိုင်ခွင့်ပေးလေမှ သူမထိုင်လိုက်တော့ အင်တာဗျူးကြမည့်လူကြီးတွေက ပြုံးရယ်ကြရင်း တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝင်မေးကြသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်လို့တုန်နေတာလဲ၊ ကြောက်လို့လား။ ဆရာဝန်မကြီးပဲ ဖြစ်နေပြီလေ”

“ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး၊ ဒီအလုပ်မရမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးနေရပေမယ့် အဖြေကို သူတို့သိပါလိမ့်မည်။ ဆောင်းမိုးပွင့် နွမ်းပါးပုံရတာ အဝတ်အစားအဆင်အပြင်နှင့်ပင် ပေါ်လွင်နေမှာပါလေ။ ဘုရားစူးရေစေ့ ဆရာဝန်မလေးပါပဲ။

“ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် ကျွန်မအလုပ်ရမှာဖြစ်တော့မှာမို့ပါ။ အိမ်မှာ အလွန်ကျပ်တည်းနေ... အဲ! အန်ကယ်တို့ခန့်ချင်မှခန့်ပါလေ။ ကျွန်မမှာ အရည်အချင်းမရှိဘဲ သနားလို့ခန့်

တာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူးရှင်”

ခေါင်းလေးငုံပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်ပြောတော့ လူကြီးတွေ သဘောကျသွားကြသည်။ နောက် ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းတွေ လေးငါးခုလောက်မေးပြီး အားလုံးပင် သူမကိုခန့် ကြံ့ စိတ်ထဲမှသဘောတူမိကြပေပြီ။

“ကဲ! အန်ကယ်တို့ရွေးမှာက သုံးယောက်ပါ။ ဒီအထဲ မှာ ဆောင်းမိုးပွင့်ကတော့ ကျိန်းသေပြီပေါ့။ မင်းစိတ်ချမ်းသာ အောင် အန်ကယ်တို့ တစ်ခါတည်း ခိုဇော်ထွက်ပေးလိုက်တာ”

“ရှင်! တကယ်. . . တကယ်နော်၊ ကျွန်မဝမ်းသာလိုက် တာရှင်။ အန်ကယ်တို့အားလုံးကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ရှင်”

မျက်ရည်များပင် လည်မတတ် သူမ ဝမ်းသာနေမိစဉ် အင်တာဗျူးအခန်းထဲသို့ ခန့်ညားလှပသည့်လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့လျှင် အားလုံးပင် အရေးတယူနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုကြသဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် လှည့်ကြည့် မိသည်။

“ဟင်! ရှင်”

သူမ ကြက်သေ သေသွားရပါသည်။ သူ. . . ကောင်း စည်သူဆိုတဲ့ လူယုတ်မာ။ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူး။

အသားစားကျူးတဲ့ဘီလူး။

ဆောင်းမိုးပွင့်မျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်ကျသွားပြီး ထိုင် ချာမှ မားခနဲ ထရပ်မိသည်အထိ။ စောစောက အင်တာဗျူးနေ သည့်လူကြီးမင်းများရှေ့မှာ ကြောက်ရွံ့အားငယ်ခဲ့သည့်စိတ်တွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြပြီး နာကြည်းမုန်းတီး သည့်အကြည့်တွေပဲ ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်မှာ ခိုဝင်လာ၏။

သူမအသွင်က ချက်ချင်းပင် ပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ ယုန် ကလေးအသွင်မှ ချက်ချင်းပင် ကျားမလေးဖြစ်သွားရပေ၏။ သူ ကလည်း သူမကို ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးနှင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်ပါ၏။ ပြီးတော့ အင်တာဗျူးနေသည့်လူကြီးမင်းများသို့ကြည့်ရင်း. . .

“သူ့ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ကြပြီလား”

“သူက တော်ပါတယ် မောင်ကောင်းရယ်၊ ကိုယ်တို့ သူ့ကိုရွေးချယ်လိုက်ပြီ။ မောင်ကောင်း သူ့ကိုသဘောမကျလို့ လား။ ဒါဆိုလည်း ပြန်ပြီး ‘အင်တာဗျူးချင်ဗျူးလေ’

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုခန့်မှာ သဘောတူ ပါတယ်”

ကောင်းစည်သူ၏ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးနှင့် ထိမထင်ရုပ်ကိုကြည့် ပြီး လူကြီးမင်းများမှာ ပဟေဠိဖြစ်နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်က

ဘာလဲ၊ ရန်သူတွေလား။

သို့သော် စောစောက အလုပ်လိုချင်လွန်းသဖြင့် တစ်ပိုင်းသေမတတ်ဖြစ်နေသည့် ဆောင်းမိုးပွင့်ကလည်း တစ်မျိုး။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ”

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲထွက်သွားမည့်ပုံက နာကြည်းမုန်းတီးမှုအပြည့်နှင့်။ သို့သော် ကောင်းစည်သူက သူမသွားမည့်လမ်းကို ပိတ်ထားရင်း...

“ဒီမှာ မင်း အပြောင်းအလဲမြန်လှချည်လား။ မင်းစိတ်က ဒီလိုပဲလား။ ဒါ ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်းထွက်လို့ရတဲ့ ဖရပ်မဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား”

“ရှင်ဘာသာ ဖရပ်မဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ကျွန်မ ရှင်ဆီမှာ ဘယ်တော့မှအလုပ်မလုပ်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

“ဟ! စောစောကတော့ ဒီအလုပ်မရရင်ဘဲ ထမင်းတော်သေတော့မတတ် ပြောနေပြီး၊ ခုကျ ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ မင်းတို့ မိန်းမတွေ ဒီလိုပဲလား”

“ရှင်... ရှင် စော်ကားလှချည်လား”

“ဒီမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ မင်းက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ Personal ကိစ္စကို ရောထွေးတတ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်မိန်းမမျိုးလား”

“ဘာ!”

သူ့စကားက ကိုယ့်ကို ဟတ်ထိသွားစေပြီမို့ ဆောင်းမိုးပွင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် သူ့က ဖိပြောလေ၏။

“မင်း သူရဲဘောမကြောင်မှန်း ငါသိတယ်။ ရှောင်လွှဲတယ်ဆိုတာ အပြစ်ရှိတဲ့သူတွေရဲ့အလုပ်။ မင်းမှာအပြစ်မရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်သန့်တယ်ဆိုရင် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံနိုင်ရမှာပေါ့”

ဒီလောက်တောင် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေပြောလာတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မဲ့မိသည်။

ဟင်း! သူကများ။ သူ့မိုးက လူ့လူ့... ဟစ်လို့။

ဆောင်းမိုးပွင့် မေမေနှင့်သမီးလေး ချမ်းမိုးပွင့်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ အိမ်မှာ အရမ်းကို ကျပ်တည်းဆင်းရနေပြီလေ။ နေရာတိုင်းမှာ ဇာတ်ကွက်ဆန်နေလို့မရ။

ပြီးတော့ အလျော်အစားဆိုတာ ရှိကိုရှိရမည်။ သူမသူ့ထံမှ ဘာတွေအလျော်အစားပြန်ယူရမလဲ။ လူယုတ်မာတစ်

ယောက်ရဲ့ထံမှ သူမ ဘာတွေယူလို့ရမလဲ။

လာခဲ့တုန်းက အားငယ်ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့သည် သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မာကျောခက်ထန်သွားခဲ့ရတာ၊ အမုန်းတရား တွေကြောင့်ပါ။ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေကြောင့်ဆိုတာ။

“မင်း ငါ့ကိုဘာကြောင့် ရှောင်ပြေးရမှာလဲ”

“ဘာလို့ ရှောင်ပြေးရမှာလဲ”

“ဒါဆို မင်း ဒီမှာအလုပ်လုပ်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ဒီမှာအလုပ်လုပ်မယ်”

“ငါ့ချမှတ်ထားတဲ့စည်းကမ်းတွေကိုတော့ မင်းလိုက်နာ

ရမယ်”

“ဘာစည်းကမ်းတွေလဲ”

“ဒီမှာ ကြည့်”

သူ့လှမ်းပေးသည့်စာရွက်ကိုကြည့်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့် မျက် မှောင်ကြုတ်ရသည်။

“ရှင့်စည်းကမ်းတွေက တမင်များ ရေးထားတာလား”

“မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပြီးအထင်ကြီးလွန်းနေပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ လိုက်နာရမှာပေါ့”

“စိတ်ထဲမှာ ခံပြင်းမိပေမယ့် အခြေအနေအရ သူမ သူ့

ထံမှာ အလုပ်ဝင်ရပေတော့မည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို နှင်ချေဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး သူ့ကလည်း နာကြည်းမုန်းတီးနေသည့်ပုံစံနှင့်ပါလား။ သူ့နီးက လူပြန်ဟစ်နေတာမျိုး။

သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် နှစ်နာမှုတွေကိုပြန်ကြည့်ရင်၊ ကိုယ် က ဖက်၊ သူက ဆူးပါ။ ဒါကိုပဲ သူက ဘာတွေနစ်နာ နာကြည်း နေရသလဲ။

“ကောင်းပြီ မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းရမယ်”

“ရတယ်၊ ကျွန်မကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ခဏနေဦး”

သူ့တားမြစ်ချက်ကြောင့် သူမလှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်းတွေ ကို ရပ်လိုက်ပြီး ငဲ့ကြည့်ရ၏။

“မင်း ငါ့ကိုသိနေတာလား”

“ကျွန်မသေသွားတောင် ရှင့်မျက်နှာကိုမမေ့ဘူး။ ဒီမှာ ဦးကောင်းစည်သူ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာမှတ်နေသလဲ”

ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲမှာ မုန်းတီးနာကြည်းမှုတွေကြောင့် အသံက ကွဲအက် စိမ်းဖန့်လို့။ သူကတော့ ထိမထင်အပြုံးနှင့် ခပ်လှောင်လှောင်။

“ငါ ကောင်းစည်သူမဟုတ်ဘူး ဆောင်းမိုးပွင့်။ မင်း လူမှားနေပြီ”

“ဒါကတော့ နာမည်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလို့ရတာ ပဲ။ ရှင့်မျက်နှာကို နောက်ဘဝရောက်တောင် ကျွန်မ မှတ်မိတယ်။ ပြောင်းလဲလို့မရတဲ့ရှင့်မျက်နှာကို မှန်ကြည့်ပြီး ကောင်းစည်သူဆို တာ လက်ခံလိုက်တော့”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သူ ကလည်း အမုန်းမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မင်းနဲ့ ငါ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ဆောင်းမိုးပွင့်။ အလှည့်ကျ မနွဲ့စတမ်း ပေါ့ကွာ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဆေးရုံ၏မင်ဘာလူကြီး မင်းများ အသည်းအသန် ပဟေဠိတွေဖြစ်နေရသည်။

စောစောက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး နူးညံ့သည့်ကောင်မ လေးဟာ သူဌေးကိုတွေ့တော့မှ ဖြူတစ်ကောင်လို ဆူးတွေထောင် ထသွားရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ အားလုံးမျက်စိလည်နေကြသည် နောက်...

“ကိုကောင်းစစ်သည်”

“ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုတွေပတ်သက်နေ ကြတာလဲ။ ဘယ်အထိ ပတ်သက်နေကြတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုလည်း ရှင်းပြပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုပါ အန်ကယ်တို့ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်တာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ညီနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမကြေအမုန်းတွေနဲ့ ခုမှပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားနေတာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

ဦးကွန်းဇော်က မျက်မှန်ကြီးမ၊ပြီး မေးလျှင် ကောင်း စစ်သည်က မချီတင်ကဲဖြစ်သည့်အသံနှင့်...

“သူ့ကြောင့် ကောင်းစည်သူသေဆုံးခဲ့ရတယ်လေ။ သူ ကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှအခဲမကျေဘူး။ သူကလည်း ကျွန် တော့်ကို ကောင်းစည်သူလိုထင်နေတာ”

“မောင်စစ်သည်နဲ့ စည်သူက ရုပ်ချင်းတူလို့လား”

“ခွဲမရအောင် တူတာပါ။ စည်သူက ကျွန်တော့်ရဲ့အမြှာ ညီပါ”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကောင်းရယ်”

ကောင်းစစ်သည်အသွင်က ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းတွေ နှင့် အသံပင် တုန်ယင်သွားခဲ့သည်မို့ လူကြီးမင်းများအားလုံး

၂၀ ❖ ဤစာအုပ်သည်

စိတ်ထိခိုက်သွားကြရသည်။

ရှေ့လျှောက်ပြီး ကောင်းစစ်သည်နှင့် ဆောင်းမိုးပွင့်၏
ပဋိပက္ခကို မြင်ကြရဦးတော့မည်။

အခန်း (၂)

အင်းယားလမ်းသွယ်ထဲမှာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်
လှလှကြီးက ကောင်းစစ်သည်တို့၏မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာကြွယ်
ဝလာမှုကို ပြသည်။

သားအမိ သားအဖသုံးယောက်နှင့် မေမေ့ရဲ့မိခင် ဒေါ်
မာလာဆိုသည့်အတွားရယ်၊ ပေါင်း...လေးယောက် နေထိုင်
ကြသည်မို့ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသည့်အိမ်ကြီးထဲမှာ လူက ခပ်နည်း
နည်း။ လူနည်းပေမယ့် ကောင်းစစ်သည်တို့သားအမိ သားအဖ
သုံးယောက်လုံး အလုပ်တွေကိုယ်စီနှင့်ပါ။

ချမ်းမြေ့ဆေးရုံနှင့် မအားလပ်ရသလို ဖေဖေက သူ့ရဲ့
ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့် အလုပ်များနေရပြီး၊ မေမေကလည်း သူ့ရွှေဆိုင်

နှင့်သူ။ အိမ်မှာ ဘွားဘွားဒေါ်မာလာတစ်ယောက်တည်း ရှိနေရပေသည်။

ယခုလို ညစာကျမှ အတတ်နိုင်ဆုံး လူဆုံကြရသည့်အဖြစ်။ ဒါတောင် ယခုညမှာ ဘွားဘွား သိပ်နေမကောင်းသဖြင့် ညစာထမင်းဝိုင်းမှာ မပါနိုင်ရှာ။ သူ ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကို အင်တာဗျူးအကြောင်း ပြန်ပြီးပြောပြလိုက်သည်။

“ဖေဖေ၊ ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ခဲ့တယ်မှတ်သလဲ”

ဦးကောင်းထိုက် မျက်ခုံးကိုပင့်တင်ပြီး သားကိုကြည့်စဉ် ဒေါ်သန္တာနွယ်ကတော့ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေပေပြီ။ သူမတို့မှာ အမြဲသားနှစ်ယောက် မွေးထားပေမယ့် သားငယ်စည်သူ သေဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် ဒီသားသည် တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ပြီးတော့ ကောင်းစစ်သည်ဆိုတာ သားငယ်လို အရာရာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိတတ်သူမဟုတ်။ တည်ကြည်လေးနက်ပြီးလျှင် အရာရာမှာ လူကြီးတစ်ယောက်လို တွေးခေါ်ခံယူတတ်သူ။ အင်းလေ... အသက်(၂၈)ဆိုတာလည်း လူငယ်တစ်ယောက်မှမဟုတ်တော့ဘဲ။

ယခုဆို သားစစ်သည်ဟာ ဆေးရုံပိုင်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတောင် ဖြစ်နေမှပဲလေ။ ယခုလို သားဆီမှထွက်လာသည့် စကားမျိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးမဖြစ်နိုင်တာတော့အမှန်။

“ပြောပါဦး သားရယ်၊ ဘယ်သူနဲ့များတွေ့ခဲ့သလဲ”

“သားရဲ့ရန်သူတော်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တယ်မေမေ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းကွယ်၊ သားမှာ ရန်သူတော်တွေ ရှိနေတယ်လို့ မေမေ တစ်ခါမှမကြားဖူးပါလား”

အတိုင်အဖောက်ညီနေကြသည့် သားနှင့်အမေကြားမှာ ဦးကောင်းထိုက်ကတော့ အကဲခတ်နေသည့်အကြည့်၊ စူးစမ်းသည့်အကြည့်နှင့်။

“မေမေ့ကို သားပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ သားရဲ့ညီလေးကို သတ်တဲ့ တရားခံဟာ သားရဲ့ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေတဲ့ ရန်သူတော်ကြီးပါလို့”

ဘုရားရေး! မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာဦးမှာလား။ သားငယ်စည်သူ သေဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ပင်ကြာခဲ့ပြီမို့ သားကြီး မေမေ့ပျောက်ပျောက်ရှိမည်လို့ တွေးထင်ခဲ့သမျှ ပြောင်စင်အောင် လွဲခဲ့တော့မည်လား။

ကိုယ်တွေ မေမေ့ပျောက်ပျောက်နှင့်ထားသည့်ကိစ္စကို

သားကြီးက အသစ်လိုတူးဖော်ပြီး ဘာတွေလုပ်ဦးမှာတဲ့လဲ။

သူညီဆုံးသွားတုန်းက သားကြီးက အမေရိကားမှာ။
မြန်မာပြည်ကိုပြန်မလာနိုင်ပေမယ့် ညီအတွက် အပြီးအတေးတွေ
အာယာတတွေ တနှင့်တပိုးစုဖွဲ့နေခဲ့သည်။

“သားရယ်၊ အတိတ်က ဝဋ်ကြွေးဝံ့ကြောင့်လို့သာ
ဖြေလိုက်ပါတော့ကွယ်။ အဟောင်းတွေကို ပြန်ပြီးမတူးဆွချင်
ပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ အဲဒီကောင်မလေးကြောင့် စည်သူ
သေရတာ။ အဲဒီကောင်မလေး ရက်ရက်စက်စက်အသည်းခွဲခဲ့လို့
စည်သူ အရက်တွေသောက်ပြီး ခေါက်ခနဲသေသွားခဲ့ရတာ။ သား
သူ့ကိုမုန်းတယ်၊ ရွံတယ် မေမေ”

နေစမ်းပါဦး သားရယ်၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဆေးရုံ
ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။ မေမေတို့သိထားတာ သူက ဆင်းရဲပါ
တယ်။ ဒီလိုဆေးရုံမျိုးကို သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားလျှောက်ရ
အောင် လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဆရာဝန်၊
သားထပ်ခန့်မယ့်ဆရာဝန်ပေါက်စလေးတွေအဖွဲ့မှာ ပါလာတာ”

“ဘယ်လို! သား”

ဦးကောင်းထိုက်က ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ကောင်းကောင်း
မသိခဲ့ပေမယ့်၊ ဒေါ်သန္တာနွယ်ကတော့ သားတွေနှင့် လက်ပွန်း
တတီး နေတတ်၊ စောင့်ကြည့်တတ်သူပီပီ အခြေအနေတွေကို
ကောင်းကောင်းသိ၏။

သားစကားကို မကြားလို့မဟုတ်ဘဲ မယုံလို့ ထပ်မေး
တာပါ။ ကောင်မလေးက ဆရာဝန်ဆိုတာ နားကြားလွဲသလား
လို့ပါ။ သူမတို့သိထားသည့် ဆောင်းမိုးပွင့်ဆိုတာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ
နှင့် ရဲရဲတင်းတင်းကောင်မလေး။ ဘယ်လိုသားရှင်ကမှ သဘော
မတူနိုင်သည့်ကောင်မလေးမျိုးပါ။ အဆင်းသာရှိပြီး အချင်းမရှိ
သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ယခုတော့ ထိုကောင်မလေးက ဆရာဝန်တဲ့။ သားငယ်
ကို သူတို့ထားမိသည့်မေတ္တာတရားက အတ္တဆန်မှုတွေ များခဲ့ပြီး
ဆောင်းမိုးပွင့်ကို မတူမတန်သဘောထားခဲ့တာပါ။

“ဆောင်းမိုးပွင့်က ဆရာဝန်၊ ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်။
သားကို လာညှာနေတာများလား”

“ဪ... မေမေရယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ သိပ္ပံနာမည်
မဟုတ်တာ။ သူ ဆရာဝန်ပါ။ အခု သူ သားရဲ့ဆေးရုံကိုရောက်
လာပြီ။ အဲဒီလိုရောက်လာအောင် သား တမင်ဖန်တီးခဲ့တာ”

“သူကရော သားကိုမှတ်မိရဲ့လား၊ ဒီလိုလေ၊ သားတို့ ညီအစ်ကိုက ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူကြတော့”

“သူက သားကို စည်သူလို့ပဲထင်နေတာ”

“အဲဒီတော့ သားက ဘာဆက်လုပ်မလို့လဲ”

ဒီတစ်ခါဝင်မေးသူက ဖေဖေပါ။ စည်သူနှင့်စစ်သည်ကို ဒီလိုပဲ လူအများက မှားနေကျ။ ကောင်းစစ်သည် ဂရုမစိုက်ပါ။ မယုံတာ သူ့အပိုင်းပဲလေ။ စည်သူသေရတာ သူ့ကြောင့်မို့ ကောင်း စစ်သည် သူမကို ကောင်းကောင်းပြန်ပြီး လက်စားချေရမှာ။

ဒီမိန်းမ ရက်စက်လို့သာ၊ အသည်းခွဲခဲ့လို့သာ စည်သူ အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး သေခဲ့ရတာ။

“သား သူ့ကို Lesson ပေးမှာပေါ့ဖေဖေ။ Lesson မှ အကြီးကြီးကို ပေးပစ်လိုက်မှာ”

စစ်သည် ဒီလိုပြောတော့ ဒေါ်သန္တာနွယ် ရင်ဘတ်ဖိရ ပေပြီ။

“သား အရမ်းတွေလျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီခေတ်ကြီး ထဲမှာ၊ ပြီးတော့ သားကိုယ်တိုင်လည်း ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူ ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီမို့ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်သိက္ခာကိုလည်း ပြန်ငဲ့ရမယ်။ လောကကြီးမှာ တစ်ခုလို့ချင်ရင် တစ်ခုကိုပြန်ပြီး

ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ် သား”

“စိတ်ချပါမေမေရယ်၊ သားကလည်း သူ့ကို လက်စား ချေချင်တာသက်သက်ပါ။ မယုတ်မာပါဘူး”

“ဒါဆို သား သူ့ကိုဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ လက်စားချေမလို့ လဲ”

“တူသောအကျိုးကို ပြန်ပြီးခံစားစေရမှာပေါ့ဖေဖေ၊ သူ လည်း စည်သူလိုပဲ အသည်းကွဲရမယ်”

“ဘာလဲ သား၊ စည်သူလိုပဲ အသည်းကွဲပြီး အရက်တွေ သောက်... သေ။ ဒီလိုလား”

မေမေ့စကားက ခေါ်ပြောလိုက်မှန်း သိပေမယ့် ကောင်း စစ်သည် နောက်မဆုတ်နိုင်။

“မိန်းမမို့ အရက်မသောက်ပေမယ့် သူလည်း အသည်း ကွဲတဲ့ဝေဒနာကို ခပ်ပြင်းပြင်းခံစားစေရမယ်မေမေ၊ နောက် သူ ဘဝ ဖရိုဖဲဖြစ်ပြီး နုလန်မတူတဲ့အထိ ကျရှုံးစေရမယ်”

“ဒီလောက်ကြီးအထိဆိုတော့ သားဘက်က မလွန်လွန်း ဘူးလား”

“ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ညီတစ်ယောက်လုံးရဲ့အသက် ဆုံးရှုံးထားရတာပါမေမေ၊ အဲဒါကို မေမေမေ့ပစ်လို့ လုံးဝမဖြစ်

ဘူး။ သားယောားထဲမှာ မေမေလက်ရှောင်နေလိုက်ပါတော့ဗျာ။
မေမေမသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါနော်”

သားကြီးဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်ပြီး ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်
အောင်လုပ်ရမှာ ကျေနပ်တတ်သူမို့ ဒေါ်သန္တာနွယ်စိတ်ထဲမှာ စိုး
ရွံ့နေရသည်။ ကျန်ရှိနေသည့်မိသားစုလေးကို သူမ စိတ်ဆင်းရဲ
ပူလောင်မှုတွေ၊ အငြိုးအတေးတွေ၊ အာဃာတတွေနှင့် မရော
ယှက်စေချင်တော့ပါ။

“သားရယ်... သေတဲ့လူက သေခဲ့ပြီပဲကွယ်။ ဘာလို့
ရန်ကိုရန်ချင်း တုံ့နှင်းချင်နေရတာလဲ။ စည်သူသေတာ၊ အရက်
ကြောင့်၊ ယောက်ျားတန်မဲ့ ပျော့ညံ့လွန်းလို့ သေရတာပါ”

“အဲဒါကိုက ဆောင်းမိုးပွင့်ဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့ပယောဂကြောင့်
လေ။ သေသွားတဲ့သားညီက သားတို့ရဲ့သွေးပါမေမေရဲ့။ သား
လက်စားမချေလို့ ဘယ်သူချေပေးမှာလဲ”

ဒေါ်သန္တာနွယ် တားဆီးနေပေမယ့် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်
စွာနားထောင်နေခဲ့သည့် ဦးကောင်းထိုက်ကတော့ နှစ်ထောင်း
အားရနေမိသည်။

“ကောင်းတယ် သား၊ ဖေဖေတို့ဘက်က ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့
သားငယ်ရဲ့အသက်တစ်ချောင်းအတွက် ထပ်တူမည်တောင် တစ်

ဝက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုဒဏ်ခတ်ပစ်လိုက်စမ်း”

“ကိုကောင်းထိုက်၊ ရှင်က သားကိုမဆုံးမတဲ့ဘဲ မြှောက်
ပေးနေပြန်ပြီနော်”

“ဆုံးမရအောင် သားကြီးက လူရမ်းကားတစ်ယောက်မှ
မဟုတ်တာ။ သားငယ်အတွက် တို့သားအဖက လက်စားချေကို
ချေရမှာပဲ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အနိုင်ပဲလိုချင်တယ် သား။ အရှုံးမလို
ချင်ဘူး။ တို့ဘက်မှာ အရှုံးတွေထပ်များမလာအောင် သား ကြိုး
စား”

“စိတ်ချဖေဖေ၊ သား ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ သင်းကို
ပညာပေးပစ်လိုက်မှာ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သားမရှုံးစေရဘူးဖေဖေ”

သားအဖတွေ စိတ်တူကိုယ်တူဖြစ်နေကြလျှင် ဒေါ်သန္တာ
နွယ် စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် ကိုယ့်အခက်အခဲကိုလည်း တင်ပြပစ်လိုက်
သည်။

“အေး... ရှင်တို့က သူများကို လက်စားချေဖို့ပဲ စဉ်း
စားနေ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကိုလည်း လှည့်ကြည့်ကြဦး”

“အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
သားအဖနှစ်ယောက်၏ပြိုင်တူမေးခွန်းကို ဒေါ်သန္တာနွယ်
မျက်ရည်ကျရင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်မှာ...

“မေမေလေ၊ ကျွန်မရဲ့အမေ၊ ရှင့်ယောက်ျား၊ ဘာဖြစ်နေလဲ... သိလား”

“ဘွားဘွား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး။ လေဖြန်းချင်သလိုလို သွေးတိုး ဆီးချို အကုန်ရှိနေပြီ”

“ဒါများကွာ၊ ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ဆေးရုံမှ သားရဲ့ဆေးရုံမှာ တင်ထားလိုက်။ (၂၄)နာရီ ဝန်ဆောင်မှု အပြည့်ပဲ”

“အမယ်လေးတော်! ကိုယ့်ဘွားအေကိုတောင် အလုပ်သဘောတွေ ပြောနေရသေးတယ်။ သားနဲ့လုံးသားတွေ ကြမ်းတမ်းလှချည်လား။ သားမျက်စိထဲမှာ အရာရာကို ငွေပဲမြင်နေရသလား”

“ဟာ! မေမေကလည်းဗျာ၊ သားက ကိုယ့်အဘွားကိုယ်ပိုင်ဆိုင်မှုပျက်မလားဗျာ။ ငွေမယူဘဲ စေတနာနဲ့ထားမှာပါ”

“အေး! စေတနာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာမှာ ရင်အုပ်မကွာ မျက်စိအောက်မှာတင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ နည်းလမ်းကိုပဲရှာ၊ ဒါပဲ။ ကိုယ့်အိမ်မှာဆိုတော့ မေမေတို့ တစ်နေ့

လုံး အပြင်ထွက်နေရလည်း ညဘက်ကျ ကိုယ့်အမေအနားမှာ နေနိုင်တယ်။ ပြုစုနိုင်တယ်”

ဒေါ်သန္တာနွယ်တစ်ယောက် မကျေမချမ်းဖြစ်နေတာ သူ့သားရဲ့လုပ်ရပ်တွေ မှားမှားစီးလို့ပါ။ ဖအေဖြစ်သူကလည်း မြောက်ပေးနေရသေးရဲ့။

“ဒါဆိုလည်း ပြဿနာမရှိပါဘူးမေမေရယ်၊ ဘွားဘွားကို အိမ်မှာပဲ ရင်အုပ်မကွာထားပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးပြုစုချင်တယ်မဟုတ်လား။ သား သဘောပေါက်ပြီ”

လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးပြီး ကောင်းစစ်သည် ပြောလိုက်လျှင် ဒေါ်သန္တာနွယ် မျက်လုံးပြုံးရပြန်လေသည်။ သားက ထက်မြက်သလို သူကလည်း ကွက်ကျော်မြင်တတ်တဲ့မအေ။

“သား... မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ်ဦးမလို့လဲ။ နာစွဲတစ်ယောက်လောက်ခေါ်ထားရင် ရပြီလေ”

“အဟား... မေမေရယ်၊ နာစွဲထက် ဆရာဝန်ဆို ပိုပြီး အဆင်မပြေဘူးလား။ တစ်ချက်ခိုက် နှစ်ချက်ပြတ်။ ဘွားဘွားလည်း အဆင်ပြေ၊ သားလည်း လက်စားချေရတာပေါ့”

“ဟဲ့ သား၊ မင်းမမိုက်ရိုင်းရဘူးနော်၊ ဘယ်ဆရာဝန်က ရော နာစွဲအလုပ်ကို လုပ်မှာလဲ”

“လုပ်စေရမယ်မေမေ၊ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ အရမ်းဆင်းရဲပေါက်တယ်။ ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဘုရားစူးရဲစေ့ဆရာဝန်ပါမေမေချယ်။ စုတ်ပြတ်သတ်မနေရုံတမယ်ပဲ”

“ဪ... သူတို့က အဲဒီလောက်တောင် ဆင်းရဲလား”

“အဲဒီထက်တောင်ပိုပြီးမယ် မေမေ။ သာမန်လူတန်းစားတစ်ယောက်အတွက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အရမ်းပေးဆပ်ရတယ်။ ကြိုးစားရတယ်မေမေ။ မမိနိုင်တဲ့ပန်းကို တုံးခုလှမ်းသလိုမျိုးပေါ့မေမေ”

“ဟဲ့! သားရဲ့၊ အခုခေတ်မှာ ပညာသင်စရိတ်ပေးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေလည်း အများကြီးရှိနေတယ်လေ။ သူတို့က အဲဒီအဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့ မဆက်သွယ်ဘူးလား”

“အဲဒီအဖွဲ့တွေကလည်း ဆင်းရဲသားတိုင်းကိုတော့ ပုံပိုးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အလျဉ်းသင့်တဲ့လူကိုပဲ ထောက်ပံ့နိုင်မှာပေါ့”

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သားရယ်”

ဒေါ်သန္တာနွယ်ထံမှ ကရုဏာသံကလေး ထွက်လာလျှင် ကောင်းစစ်သည် ကိုယ့်အမေကို မအော်စဖူးအော်လိုက်မိသည်အထိ။

“မေမေ! သားက ညှို့အတွက် လက်စားချေဖို့စီမံကိန်းတွေ ရေးဆွဲနေတာနော်။ မေမေ ကဖျက်ယဖျက်တွေ ဝင်မလုပ်မိပါစေနဲ့။ ဘာလဲ... ကိုယ့်သားလေးတစ်ယောက်လုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာကို မေမေမေ့သွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆောင်းဇိုးပွင့် ဆရာဝန်ဆိုတာနဲ့ သဘောထားပြောင်းသွားတာလား။ ဆရာဝန်တွေ ပေါပါတယ်မေမေရယ်။ ရိုက်သတ်လို့တောင် မကုန်ပါဘူး”

သားအမိနှစ်ယောက် သဘောထားတွေတင်းမာနေလျှင် ဦးကောင်းထိုက်ကပင် ကြားဝင်ပေးလိုက်ရပါ၏။

“သားရေ၊ ရှဉ့်လည်...လျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ Lesson ပေးလည်း ခပ်ပါးပါးပဲလုပ်ပါကွာ။ မင်းအမေဖြစ်နေပုံလည်း ကြည့်ဦး။ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ဆောင်းဇိုးပွင့်ဘက်က အပြစ်ကို ကာကွယ်နေလိုက်တာ။ ကဲကဲ... ထမင်းစားတွေ ပျက်ကုန်တော့မယ်။ ပြီးမှ ဆွေးနွေးကြကွာ”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ မိသားစုထမင်းခိုင်းလေးဟာ မရှိပြည်တော့ဘဲ ချောက်တီးချောက်ချက်နှင့် ခြောက်ကပ်သွားခဲ့တာအမှန်။

အခန်း (၃)

ဆောင်းဖိုးပွင့် ...

ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပေမယ့် သူမတို့ဘဝဟာ အရမ်းကို မောပန်းနာကျင်ခဲ့ရပါသည်။ ပညာသင်စရိတ်နှင့် အထွေထွေစရိတ်တို့ကြောင့် မေမေထားခဲ့သည့်အိမ်နှင့်ခြံကို ရောင်းခဲ့ရတာသည် ဆောင်းဖိုးပွင့်အတွက် နာကျင်ဖွယ်ရာအတိတ်ဆိုးတစ်ခုပါ။

ယခုတော့ သူမတို့ရောင်းခဲ့ရသည့် အန်တီကြီးကိုတောင်းခံပြီး ခြံထဲမှာပဲ အိမ်သေးသေးလေး ဆောက်နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အန်တီဒေါ်ယုယုက သဘောကောင်းပေမယ့် သူ့သမီးဆိုင်ယောက်က စိတ်ပုပ်ပါသည်။ သူတို့အိမ်ကိုလာသည့်မိတ်ဆွေ

များရေမှာ သူမတို့ကို ပါဝါပြနေတာ အကြိမ်ကြိမ်။ ကိုယ့်မာနကို ချိုးနှိမ်ပြီး ဒီနေရာမှာပဲ ကုပ်ကပ်နေရသည့်ဘဝကို ဆောင်းမိုးပွင့် နာကြည်းလှပါပြီ။

သူမတို့ရဲ့ညစာထမင်းစိုင်းလေးကတော့ မေမေမေတ္တာ စေတနာတွေကြောင့် နွေးထွေးစိုပြည်လှပါသည်။ အိမ်ကလေးရဲ့ မီးပွင့်လေးအောက်မှာ မေမေရယ်၊ သူမရယ်၊ သမီးလေး ချမ်းမိုး ပွင့်ရယ်။

“စား... သမီး၊ ဒီဝက်သားနဲ့မျှစ်ချင်ချက်လေး။ များ များထည့်စားလေ။ သမီးရောမြေးပါ ကြိုက်တဲ့ဟင်းလေး ချက် ရလို့ မေမေစိတ်ချမ်းသာနေတာ”

“မေမေရော စားလေ၊ မေမေကတော့ မစားဘဲနဲ့”

“မေမေက ဝက်သားနဲ့မတည့်ဘူးလေ သမီးရဲ့။ ဒီမှာ ချောင်းသီးလေး မီးဖုတ်ထားတာနဲ့ ငါးပိရည်နဲ့ဆို စားလို့မြိန်ပါတယ် သမီးရဲ့”

တကယ်က မေမေ သမီးနဲ့မြေးကို ညှာနေတာပါ။ ဝယ် ချက်နိုင်တာက နည်းနည်းမို့ မေမေမစားတာပါ။

“ဟာ! မေမေကလည်း ဝက်သားအသားလေး တစ်စုံ တလေနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ချောင်းသီးကရော ကျောက်ကပ်

ထိတယ်လေ”

ဆောင်းနှင်းပွင့် မေမေပန်းကန်ထဲ ဝက်သားအသားဖတ် လေး ဆယ်ထည့်ပေးလျှင် ဟင်းဖတ်လေးက မြေးဖြစ်သူပန်းကန် ထဲ ရောက်သွားပြန်၏။

“ဘွားဘွားစားပါ၊ ဘွားဘွားက အရေးကြီးတယ်။ မီးမီး က အားရှိပြီးသား”

မြေးမလေးက ဘွားအပန်းကန်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်၊ ဘွားအေက သမီးပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက်နှင့် ဟင်းဖတ်ကလေး များ ခြင်းလုံးခတ်သလို ထမင်းပန်းကန်တွေထဲမှာ ချာချာလည်။ နောက်ဆုံး ဆောင်းမိုးပွင့်ကပင်...

“မေမေ၊ သမီးတို့မှာ ဒီမိသားစုလေး သုံးယောက်ပဲရှိ တာ။ အေးအတူပူအမျှ ခံစားစံစားပါရစေမေမေရယ်။ မရှိအတူ မရှိအတူပေါ့။ မေမေမစားဘဲ ခြိုးခြံနေတော့ သမီးတို့ ဘယ်စိတ် ဆောင်ပါ့မလဲ။ ဘာစားရစားရ အတူတူစားပါရစေမေမေရယ်”

ရိုက်တဲ့ဟင်းလေးကို ဝေခြမ်းပြီး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အတူ စားသောက်နေကြတုန်း အိမ်ရှေ့အိမ်ကြီးမှ ဒေါ်ယုယုရဲ့သမီးကြီး ဆရာကျော် ခါးထောက်ပြီး အိမ်ရှေ့မှာ လာရပ်သံဖြင့် ဆောင်း မိုးပွင့် ထိတ်ခနဲ လန့်ရ၏။

ကိုယ်က သူတို့ခြံထဲမှာ တစ်သက်လုံးကပ်နေဖို့ စိတ်မကူးပေမယ့် လောလောဆယ် ပြေးစရာမြေမရှိသေးဘူးလေ။ ဒီတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကြည့်မိသည်။

“မမဝေမာ၊ လာ... ထမင်းစားပါဦး”

“ငါထမင်းစားရအောင် လာတာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ကို ဒီကဖယ်ပေးပါလို့ပြောထားတာ ဆယ်ခါလောက်ရှိပြီ။ ဘာလဲ၊ ငွေပေးမှ ထွက်မယ်လို့စိတ်ကူးထားလို့လား။ နင့်လောက် နားလည်မှုမရှိတာ၊ နင့်လောက် လက်ပေါက်ကပ်တာ ငါတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကိုယူထားပြီး ဒီလောက်စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတဲ့မိန်းမ”

စွပ်စွဲမှုတွေက တနင့်တပိုး၊ ခံစားရတာ အရေမထူနိုင်သေးသည်မို့ ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်ရည်ဝဲကျ၊

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး မမဝေမာရယ်။ ကျွန်မတို့ ထွက်ပေးမှာပါ။ ချက်ချင်းကြီးထွက်ဖို့ကျ ကျွန်မတို့မှာ ငွေအဆင်မပြေသေးလို့ပါ”

သူမက မိုးသားစွာရှင်းပြပေမယ့် ဝေမာကျော် ဒေါသုန်ထသွားပုံက ကြောက်မနပ်းလိလိ။

“ဘာ! ဒါ ငါတို့ကို ငွေညှစ်တာပေါ့။ နင် တော်တော်

ကျေးဇူးကန်းတဲ့မိန်းမ။ တစ်ခါမှငါမမြင်ဖူးသေးဘူး။ တကယ်ဆို နင်ဒေါက်တာဘွဲ့ရအောင် ငါတို့ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့ရတဲ့ကျေးဇူးတွေကိုမှ မထောက်။ နင့်အမေ ငွေလိုတိုင်း ထုတ်ချေးရင်း ဒီအိမ်ကို မလိုချင်ဘဲနဲ့ ကြွေးချယူခဲ့ရတဲ့အဖြစ်”

ဪ! သူတို့ကပဲ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေပေါ့လေ။ အတိုးတွေ တနင့်တပိုးနှင့် အိမ်ကိုထိုးအပ်ခဲ့ရတာ။ မေမေက ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ သူ့ဘာသာ အိမ်စရိတ် ကျောင်းစရိတ်တွေကို ကြိတ်ပြီးဖြေရှင်းခဲ့ရာမှ အိမ်ကိုရောင်းလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

“မမဝေမာရယ်... အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်တာသာရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်ရှင်။ ခြောက်လလောက်တော့ သည်းခံပါဦးနော်။ ခြောက်လလောက်ကြာရင် ကျွန်မတို့ ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ငှားနေနိုင်လောက်ပါပြီ”

“မလိုချင်ဘူး။ ညည်းတို့က ဆန်မရှိ အစားကြီးလုပ်နေတာကိုးအေး။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာ အိမ်သေးသေးလေးတွေ ရှိတာပဲ။ စပေါ်လည်းမပေးရဘူး။ တစ်လမှ နှစ်သောင်းသုံးသောင်းသေးရမှာ”

“မမရယ်၊ အဲဒီဟာလေးတွေက တဲသာသာလေးတွေ။ ကျွန်မတို့အတွက် လုံခြုံမှုမရှိနိုင်လို့ပါ”

“မလိုချင်ဘူးအေး၊ လူတွေက ခုထိ မာနကိုတစ်ပြားသား မှ မဆွန့်ငံသေးဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိရမယ် အေး၊ ညည်းတို့က တွင်းဆုံးပြာကျနေလည်း စိတ်ဓာတ်က မိုးပေါ် တက်နေတုန်း။ ဘာဆင်ခြေတွေမှ ငါမကြားချင်ဘူးအေး။ တစ်လ အတွင်း ပြောင်းပေး... ဒါပဲ”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့် ဝေမာကျော်၏ကျောပြင် ကိုကြည့်ပြီး သူမတို့သားအမိ ထမင်းဘယ်လိုမှဆက်စားလို့မရ တော့ပါ။ သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့်သာ ကလေးမို့ ဆက်စားနေတာ။

“ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါမလဲ သမီးရယ်၊ ဟိုရပ်ကွက်က အိမ် လေးတွေတော့ ဆင်းနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ပျံ့ကျရပ်ကွက်တွေ။ လူတွေကလည်း မသန့်ဘူး။ သမီးနဲ့မြေးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“နေပါဦးမေမေရယ်၊ သမီးကြည့်လုပ်ပါမယ်။ မေမေ စိတ်မပူပါနဲ့နော်”

သားအမိနှစ်ယောက် ထမင်းပွဲကိုလိမ်းလိုက်ကြပြီး အခြေ မရှိသည့်ပစ္စာတစ်ပုဒ်ကို ခေါင်းခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားကြပြန်သည်။

“သမီး ခုရတဲ့အလုပ်ကလည်း လကုန်မှ ပိုက်ဆံရမှာ။ ဒီကြားထဲ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ရမှာလိမ့်”

“သမီးရယ်၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်မနေပါနဲ့

တော့။ ကိုယ့်ဂုဏ် ကိုယ့်သိက္ခာကိုလည်း ထောက်ပါဦး”

“မေမေရယ်၊ သမီးကလည်း မဟုတ်တာတွေမလုပ်ပါ ဘူး။ သမ္မာအာဇီဝကျပြီး ပိုက်ဆံရမယ့်အလုပ်တွေသာ လုပ်မှာပါ”

“ကဲပါသမီးရယ်၊ ဝေမာက တစ်လအချိန်ပေးခဲ့တာပဲ။ တစ်လကုန်လို့ သမီးလစာရရင် ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ကျူးကျော် တဲလေးတွေဆိုဖြစ်ဖြစ် သွားနေကြရုံပေါ့”

မေမေစိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ငြင်းချက်မထုတ်တော့ပေမယ့် ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျူးကျော်တဲလေးတွေမှာ သွားနေ ရမည့်အဖြစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှသဟဇာတမဖြစ်ပါလားလေ။

အခန်း (၄)

ဆောင်းမိုးပွင့် ဆွေးရုံသွားဖို့အတွက် ရှိသမျှအဝတ်လေးတွေနှင့် သပ်ရပ်စွာပြင်ဆင်နေတုန်း သမီးလေး ချမ်းမိုးပွင့် သူမအနီးသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

လေးနှစ်သမီးလေးဖြစ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် သမီးလေးဟာ တကယ့်ကြွေရုပ်ကလေးပမာ။ ဖြူစင်ဝင်းပသည့် အသားအရေမှာ မျက်လုံးလှလှလေးတွေ၊ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးတွေနှင့် ဆံပင်နီနီနုနုလေးတွေက ပခုံးကျော်ပြီး ဖြောင့်စင်းအိဖတ်နေလိုက်သေး။ နှုတ်ခမ်းနုလှလှလေးနှင့်ပေါင်းလိုက်တော့ သမီးကို မြင်သူတိုင်း မချစ်ဘဲမနေနိုင်ကြပါ။

“ဟယ်! ကလေးလေးက ချောလိုက်တာ၊ ချစ်စရာလေး”

“ဒီကလေးလေး ကြီးလာရင် မအေထက်တောင် လှဦးမယ်”

သမီးကိုချီသွားတိုင်း မျက်နှာပွင့်ရသည့်အဖြစ်။

“မေမေ”

“ဟင်! ဘာလဲသမီး”

“မေမေပြန်လာရင် မီးမီးဖို့ မုန့်ဝယ်လာခဲ့နော်။ ဂါဝန် လှလှလေးကတော့ လစာထုတ်မှ ဝယ်ပေးပါ”

ကလေးပေမယ့် လူကြီးတွေပြောသံကြားနှင့် သမီးက တတ်သိလိမ္မာလွန်းလှပါသည်။ ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်ရ၏။

“ဝယ်လာမှာပေါ့သမီးရယ်၊ မုန့်လောက်တော့ မေမေဝယ်ခဲ့ပါ့မယ်။ သမီးပြောသလို ဂါဝန်လှလှလေးက လစာထုတ်မှ ယူနော်။ ဖိနပ်လှလှလေးပါ အဆစ်ဝယ်ပေးဦးမှာ”

“မေမေတကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့သမီးရယ်၊ ကိုယ့်သမီးလေးပဲ မေမေက ရယ်ဆင်ချင်တာပေါ့”

“အင်းပါမေမေရယ်၊ အဲဒီနေ့ကျမှ အန်တီဝေမာ့သမီးကို သွားကြားပစ်ရမယ်။ သူက သမီးကိုအမြဲပြောတာမေမေရဲ့။

နင့်မှာ အဝတ်သစ်သစ်မရှိဘူးတဲ့”

ဪ... သမီးလေးရယ်၊ အသကာခံရဲ့ရှိက်ခတ်ချက်ကို သမီးလေးပါ ခံစားနေရရှာပါလားလေ။ ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနံ့လေး သင်းနေသည့်သမီးလေး၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို နမ်းရှိက်ရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် ရင်နှင့်ရပါသည်။

သမီးရေ... ငါတို့ရဲ့ကောင်းကင် မကြာခင် လင်းပွင့်လာတော့မှာပါ။

ကောင်ကင်မှာ လူပျိုဖြူဖို့...

မြေပြင်မှာ ပန်းတွေ အကုန်ပွင့်စေဖို့...

စမ်းချောင်းလေးတွေ စီးဆင်းပြီး ငှက်ကလေးတွေ တေးသီစေရအောင်...

မေမေ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှာပါကွယ်...

ခုတော့ မေမေ ခယောင်းတောမှာ သမီးလေး အေ့ သည်းခံလို့ကိပါဦး...

မေမေအတောင်ပံတွေ သန့်စွမ်းအောင် အားပြည့်ပါရစေဦးကွယ်...

ဖခင်မဲ့လေးမို့ ဖအေလည်း ဆောင်းမိုးပွင့်၊ မအေလည်း ဆောင်းမိုးပွင့်ဖြစ်ကာ မေတ္တာတွေ စုပြုံပေါင်းစပ်၍ ချစ်ရပါသော

သမီးလေးပါ။

ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သမီးကလေးကိုမြင်ရင် ကောင်းစည်သူဆိုတဲ့လူယုတ်မာ၊ မချစ်တဲ့နေနိုင်မှာလား။ သမီး ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ နှာတံပေါ်ပုံနှင့် မျက်ခုံးမျက်လုံးလေးတွေဟာ ကောင်းစည်သူနှင့်တူတာပါ။

သမီးလေးကိုသေချာကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲ စူးခနဲ နာ ကျင်သွားရတာ။ လူစိတ်မရှိတဲ့အသားစားကျားကို ပညာကောင်း ကောင်းပြန်ပေးရမယ်။ ရှင့်ဘဝလည်း အထိနာစေရမယ်။ ခံစားမှု တွေနဲ့ ရူးသွပ်သွားစေရမယ် ကောင်းစည်သူ။

“မေမေ”

“သမီးလေး ဘာပြောဦးမလို့လဲ။ မေမေသွားတော့မယ်”

“စောစောပြန်ခဲ့နော်မေမေ။ မေမေမရှိရင် မီးမီးမပျော် ဘူး။ ဘွားဘွားက မီးမီးကိုသီချင်းဆိုမသိပ်ဘူး။ ဘုရားစာတွေ ပဲ ရွတ်သိပ်တယ်”

“အမယ်! အမယ်! သားအမိတွေ ဘွားဘွားအတင်းတွေ တုတ်နေကြတယ်ပေါ့လေ။ ဘွားဘွားက မြေးလေး ကုသိုလ်ရ အောင် တရားစာတွေ ရွတ်ပေးတာ ကလေးရဲ့။ ဒါမှ ဘွားဘွား မြေးလေး ကုသိုလ်တွေကြောင့် ချမ်းချမ်းသာသာနေရမှာလေ”

မေမေ အနားသို့ရောက်လာပြီး သူ့မြေးကိုပွေ့ချီလိုက် ရာ ဆောင်းမိုးပွင့် ရယ်မောရပါ၏။ ခြောက်... မိသားစုရဲ့မေတ္တာ တရားဟာ လူကိုရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စေပါလားနော်။

“ကဲ! မေမေ၊ သမီးသွားတော့မယ်။ ဒီနေ့ ဆေးရုံဆင်း ရမှာဆိုတော့ စောစောရောက်မှဖြစ်မယ်မေမေ။ နို့မို့ ရှားရှားပါးပါး အလုပ်ကလေး ပြုတ်နေပါဦးမယ်”

“အေးအေး... ကားတိုးစီးရင် သတိထားနော်သမီး။ လမ်းဖြတ်ကူးရင်လည်း သတိထား။ ကိုယ့်ဘက်က မှန်ပေမယ့် သူ့ဘက်ကမှားရင်လည်း Accident ဖြစ်တတ်တာပဲ။ ခုတလော သတင်းစာထဲမှာ Accident သတင်းတွေချည်း ဖတ်နေရတယ် သမီးရယ်”

“စိတ်ချပါမေမေရယ်။ သမီးက ကလေးမှမဟုတ်တော့ တာ”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ။ မေမေကတော့ စိုးရိမ်နေ ခိတာပါပဲ”

“သမီးသတိထားပျံ့မယ်မေမေ၊ ကဲ! မီးမီးရေ၊ မေမေ သွားတော့မယ်”

“မေမေ... တဲ့တာ”

မေမေ့လက်ထဲမှသမီးလေးကိုမွှေးရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် ခြံ
ထဲမှဖြတ်ထွက်လာချကာ ဝေမာကျော်နှင့် ဆွေမာကျော်တို့ ညီ
အစ်မကို အိမ်ရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေတာ မြင်ရသည်။

သူမ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ရသည်
ပါပဲ။ ဘဝမှာ လမသာသေးတော့ လေနီကြမ်းတွေကို အားမာန်
အပြည့်နှင့် ရင်ဆိုင်ရတုန်း။

ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ လိုင်းကားတိုးစီးရသည်။ ရုံး
တက်ချိန် ကျောင်းသွားချိန်တွေမို့ ကားတွေက ကျပ်မှကျပ်။ ကား
ထဲမှာ လက်ကိုင်ကွင်းတစ်နေရာရဖို့တောင် မနည်းရှာနေရသည့်
ဘဝ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မညှာမတာနိုင်ကြတော့
ပြီထင်။ ကိုယ့်တစ်နေရာစာ ထိုင်ရဖို့ တိုးဝှေ့နေကြရသည့်အဖြစ်
တွေထဲမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်နေရာတွေလည်း လူယက်ထိုင်မနေချင်
တော့ပါ။

သူမခေါင်းထဲမှာ ကောင်းစည်သူ ရောက်လာပြန်တော့
ဆောင်းမိုးပွင့် လက်သီးကိုဆုပ်၊ အံ့ကိုကျိတ်မိပြန်၏။ အဟောင်း
တွေ အသစ်ပြန်ဖြစ်ရသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို အယုံသွင်း၊ ခြေတော်တင်ပြီးမှ

သွေးကြောင် ယုတ်မာစွာ ရှောင်ရွာသွားတဲ့သူ။ တရားရုံးမှာ လက်
ထပ်မယ်လို့ ချိန်းဆိုပြီးမှ ရောက်မလာခဲ့သည့်သူ။

တစ်ဖက်က မိန်းမသားမှာ ဘဝပျက်လုမတတ် ခံစား
ခဲ့ရပြီး သမီးလေးတစ်ယောက်ပင် ရခဲ့ပေမယ့် သူကတော့ ယခု
ထိပင် ကောင်းစည်သူကနေ ကောင်းစစ်သည်အဖြစ် မျက်နှာဖုံး
ကောင်းကောင်းနှင့် ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ချင်နေတုန်း။

“တောက်!”

ကမ္ဘာကြွေသော်လည်း ဥဒါန်းမကြွေထိုက်သည့်လူယုတ်
မာအား ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ တန်ပြန်ဒုက္ခတွေပေးဖို့ ဆောင်းမိုး
ပွင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ မမ ‘ဆောင်းနှင်းပွင့်’ရဲ့သွေးနှင့်
သူ သစ္စာဆိုခဲ့ပြီ။

ကြည့်စမ်း! သူမရဲ့အမြှာညီအစ်မ ဆောင်းနှင်းပွင့်မမျှာ
ယောက်ျားယုတ်မာတစ်ယောက်ကြောင့် အသက်လည်းသေဆုံး၊
အရက်လည်း ကမ်းကုန်အောင်ကွဲခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

မမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ မေမေကပင် တောမှာသွားပြီး
မွှေးဖွားပေးခဲ့ရ။ နောက်ဆုံး မီးဖွားရင်းပင် မမဆုံးပါးသွားတော့
ဆောင်းမိုးပွင့်မှာ သမီးကို ကိုယ့်သမီးလို့ပင် မှတ်ယူလိုက်ခဲ့သည်။

မေမေက သူမအတွက် ငဲ့ညှာပြီး တူမလေးကို တူမလို့

ပင် သတ်မှတ်ဖို့ပြောပေမယ့် ယုံထင်ကြောင်ထင်လောက်ကြီးတဲ့
မှာ ဆောင်းမိုးပွင့် ရဲရဲဝံ့ပင် သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့်ကို သူများတွေ
တင်သည့်အတိုင်း ကိုယ့်သမီးလို့ပင် မွေးခဲ့သည်။ အများအပြား
မှာ သူမဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေး ခွန်အားရှိဖို့သာ အဓိက။ ဖခင်
မရှိရှာသည့်သမီးလေးခမျာ မိခင်ပါ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မရှိလျှင်
ဘယ်လောက်များ အားငယ်ရှာလိမ့်မည်လဲ။

မှတ်တိုင်ရောက်နေပြီမို့ အတွေးများကိုဖြတ်တောက်ပြီး
ဆောင်းမိုးပွင့် ကားဖော်မှတိုးဆင်းခဲ့ရသည်။ ချမ်းမြေ့ဆေးရုံကို
ရောက်အောင် လမ်းဆက်လျှောက်ရပြန်သည်။

သူမရဲ့အလုပ်ဆင်းရမည့်အချိန်က မနက်ရှုန်နာရီဖြစ်ပေ
မယ့် သူမ ဆေးရုံထဲရောက်သည့်အချိန်က ကိုးနာရီဖြစ်နေပေပြီ။
စကတည်းက ယဉ်သကိုပါ။ သို့သော် ဒီဆေးရုံဟာ သူ့ဆေးရုံ
လို့သိလိုက်ရကတည်းက ဆောင်းမိုးပွင့်စိတ်ထဲမှာ အာခံချင်စိတ်
တွေ၊ အဖွဲ့တိုက်ချင်စိတ်တွေပဲ ကြီးစိုးနေခဲ့၏။

ယခုလည်း အလုပ်ဝင်နောက်ကျနေပေမယ့် ဆောင်းမိုး
ပွင့် ခပ်အေးအေးပင် အဝတ်လဲခန်းသို့သွားကာ ယူနီဖောင်းဝတ်
နေလိုက်သည်။ သူမတို့ရဲ့ယူနီဖောင်းက နက်ပြာရောင်စကတ်ရှည်

နှင့် စပိုရှပ်အဖြူ။ နောက် ဆရာဝန်မို့ ဂျူတီကုတ်အဖြူနှင့်ပေါ့။

အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့။ အားလုံး
ပင် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ရောက်နေကြပေပြီ။ ဆောင်းမိုးပွင့်တစ်ယောက်
ပဲ အေးအေးဆေးဆေးအဝတ်လဲပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့လျှင်
အခန်းပြင်မှာစောင့်နေသူက သူမ ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားသည့်
ကောင်းစည်သူ။

“ဒီနေ့မှ အလုပ်စတင်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ အလုပ်နောက်ကျ
တယ်။ မင်းဘယ်လိုလဲ၊ အလုပ်ကိုမလေးစားဘူး။”

“အို! ဒါကတော့ ကျွန်မတို့က လိုင်းကားတိုးစီးနေရတဲ့
လူပဲ။ ရှင့်လိုကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ လာနိုင်တာမှမဟုတ်တာ။ နည်းနည်း
ပါးပါးတော့ နားလည်ပေးပေါ့။”

“အောင်မာ! မင်းကလည်း နောက်ကျသေးတယ်၊ မင်း
ကပဲ တစ်ပြန်စီး။ မင်းဘာသာ ဘာနဲ့လာလား၊ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။
နောက် အလုပ်နောက်မကျပါစေနဲ့။”

ဆေးရုံပိုင်ရှင်သူဌေးပေမယ့် သူဟာ လူငယ်မို့ အထာ
ကြီးနှင့်မနေ။ နေရာတကာ စပ်စပ်စပ်စပ်နှင့် ပါလေရာ။ ဆောင်း
မိုးပွင့် မျက်မှန်းကျိုးရသည်။

“အလုပ်ကတော့ နောက်ကျမှာပဲ၊ ရှင်မကျေနပ်လည်း

မတတ်နိုင်ဘူး”

“ဟေ့! မင်း စကားကိုမချေမင်မပြောနဲ့။ ငါဟာ မင်းရဲ့ အလှူရှင်သူဌေးဆိုတာရော သိရဲ့လား။ မင်း ခေါင်းတော့ကောင်း ပါတယ်နော်”

“ခေါင်းကောင်းလို့ပဲ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရခဲ့တာပေါ့။ မဏ္ဍာပ် တိုင်ကလည်း ဖက်တက်ရသေး။ ရှင့်ကို ဆေးရုံပိုင်ရှင်သူဌေးမှန်း ကျွန်မသိတယ်”

“အေး... သိရင်လည်း ရှိရှိသေသေဆက်ဆံ။ လူဆို တာ ဂုဏ်ဝန် ဝရုဒ္ဓိ ရှိရသိရတယ်ကွ”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ်၊ မင်းကို ငါအချိန်မရွေး အလုပ်ထုတ်လိုက် လို့ရတယ်။ နားလည်လား”

“ရတယ်လေ၊ ထုတ်လိုက်ပေါ့။ ကျွန်မကလည်း ရှင်ရဲ့ တဲ့အရပ်မှာ နေရတာ မီးလောင်ပြင်ကလူလို ပူလောင်လွန်းလို့”

“ငါ့ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ရှေ့မှထွက်လာခဲ့တော့ သူက သူမ၏လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထားလိုက်သည်။

“ဟင်! ရှင်... ရှင်... လွှတ်၊ သူများတွေမြင်ရင် ဘယ် လိုထင်မလဲ”

“ဘယ်လိုထင်ထင်ပေါ့။ မင်းကို ငါပြောစရာရှိသေးလို့ ဆွဲထားတာ။ သိပ်ပြီး ဘဝင်တွေမြင့်မနေနဲ့”

“ပြောစရာရှိလည်း ရှင့်ရုံးခန်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် တင့်တင့် တယ်တယ်ပြောပေါ့။ အခု ရှင်လုပ်နေပုံက”

ဆောင်းမိုးပွင့် ကောင်းစည်သူကိုမကျေမနပ်ဖြစ်လိုက် တာမှ အသားကို ဆတ်ဆတ်တုန်မတတ်။

သူဟာ မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း၊ ပြောစဉ်စင်းသော ကိုယ်ဟန်နှင့် မျက်နှာကျကလည်း ယောက်ျားပီသချောမောလှ ပေမယ့် ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ အစွယ်ပြူးနေသည့်ဘီလူးတစ် ကောင်။ သူက မထိမဲ့မြင်အပြုံးနှင့် ဟက်ခနဲရယ်၏။

“ဘာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါ့ပုံစံက အဝတ်လဲခန်းအပြင်မှာ ခိုးတွေ နေတဲ့သမီးရည်းစားပုံပေါက်နေလို့လား။ ဆောင်းမိုးပွင့်... မင်း လိုရက်စက်တတ်တဲ့ဘီလူးမအတွက် ငါ့ရုံးခန်းနဲ့မတန်ဘူး။ လာ! ဒီအခန်းထဲမှာပဲပြောမယ်”

သူကပြောရင်းမှ သူမကို ဆတ်ခနဲ အခန်းထဲသို့ဆွဲသွင်း ပြီး တံခါးကိုလော့ခံချလိုက်လျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသပုန် ထရ သည်။ ကိုယ်ဟာ သူနင်းချေခဲ့ဖူးတဲ့ဆောင်းနှင်းပွင့်မဟုတ်။

“ရှင်... ရှင် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး

ကလေးကချေပုံစံမျိုးလုပ်ရသလား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီး ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့။ မင်းကို
ငါ ဗလက္ကာရ လုပ်မလို့မဟုတ်ဘူး။ ပြောစရာရှိလို့”

“ရှင်... ရှင် အရမ်းလူပါးဝတယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ခု
ချက်ချင်းပဲ သတ်မိတော့မယ်”

ဒေါသတွေနှင့် မြွေဟောက်လို မာန်ဖီနေသည့်ကောင်မ
လေးကိုကြည့်ပြီး ကောင်းစစ်သည် စိတ်ကိုတစ်ထစ်လျှော့ရသည်။
ယူသိပ်ပြီးတရားလွန်နေလျှင် သူ့ဖြစ်ချင်တာတွေ လက်စားချေ
ချင်တာတွေ လုပ်လို့ရမည်မဟုတ်တော့။

“ဆောရီး... ငါမှားသွားတယ်။ ငါပြောတာ နားထောင်
ပေးပါဦး”

“ပြော... မြန်မြန်ပြော၊ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွား
ရင် မကောင်းဘူး”

“ရတယ်... ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဩ... ရှင်ကတော့ ယောက်ျားပဲ။ ဘာအရေးလဲ”

“ကဲပါ၊ ငါပြောတာ နားထောင်။ ငါ့မှာ အသက် (၈၀)
လောက်ရှိတဲ့ မကျန်းမာတဲ့အဘွားရှိတယ်။ အဲဒါ မင်းလိုက်ပြုစု
ပေးပါ”

“ဘာ! အဲဒါ သူနာပြုတွေရဲ့အလုပ်ပဲ။ ရှင့်ဆေးရုံမှာ
နာရီတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင်မကုန်ဘူး”

“သူနာပြုမလိုချင်ဘူး။ မင်းကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကိုလက်စားချေဖို့ အနီးမှာ ထား
ချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကိုလက်စားချေချင်ရင် ငါ့အတွက်
လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဒီလောက်ထိ ပြင်ဆင်ကြိုးစားနေစရာမလို
ပါဘူး”

“မလုပ်နိုင်ဘူး။ ရှင် စတန့်ထွင်နေတာ။ ဖယ်! ကျွန်မ
သွားတော့မယ်”

“နေပါဦး။ ငါတကယ်အတည်ပြောနေတာ။ ငါ့ကို မင်း
တူညီမှဖြစ်မယ်”

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ၊ ကျွန်မကို ဒီဆေးရုံမှာအလုပ်မလုပ်
စေချင်ရင်လည်း ပြော။ ရှင်းရှင်းပေါ့”

“ဒီဆေးရုံမှာလည်း လုပ်ရမယ်။ ငါ့အဘွားကိုလည်း
လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်ပေးပါ”

“ဘယ်လို”

ဆောင်းမိုးပွင့် နားမလည်နိုင်စွာ မော့ကြည့်တော့ သူ့က

ထပ်ရှင်းပြန်

“ဒီဆေးရုံမှာ နိုက်ဂျူတီယူ၊ ငါ့အဘွားဆီမှာ နေ့ဘက် နေပေးပေါ့”

“သွားပြန်ရတာ ဘယ်အဆင်ပြေမလဲ၊ ဖယ်စမ်းပါရှင်၊ ရှင် သက်သက်လာရှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“မင်းလိုမိန်းမစားကိုများ လိုက်ရှုပ်နေရဦးမလား။ ဒီမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ မင်းကို ငါ အလကားခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီ မှာ လစာရသလိုပဲ ဟိုဘက်မှာလည်း လစာရမှာ။ ဘွားဘွားကို စောင့်ရှောက်ပေးရင် လစာ တစ်လနှစ်သိန်းပေးမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ငွေနှင့်ပစ်ပေါက်ခံရသည်ဆိုပေမယ့် ဆောင်းမိုးပွင့် တွေ ခနဲစဉ်းစားရ၏။ ကိုယ့်အဖြစ်ကလည်း ချောက်ထဲကွပ် တဲတဲလေ။ နေစရာအိမ်တောင် ပျောက်ရတော့မယ့်အဖြစ်။ ဝေမာကျော်တို့ ညီအစ်၏ ကူသာ မစွရိယရှုပ်များကို မြင်ယောင်သွား၏။

“ရှင် တကယ်ကြီး ပြောနေတာလား။ နောက်နေတာ လား”

“ဪ... ခက်လိုက်တာ၊ ငါ့မှာ အမှန်တကယ်လို အပ်လို့ပြောနေတာပေါ့။ မင်းလို ကျောင်းတော်ကရန်စရှိတဲ့ရန်သူ

တစ်ယောက်ကိုများ ငါက အလကားနေရင်း အောက်ကျခံချင် ပါမလား”

“ရှင် ဒီလောက်တောင် လိုအပ်နေရင်လည်း ကျွန်မလုပ် မယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးပဲလို့ ပြောရမှာလားမသိဘူး”

“မပြောနဲ့၊ ရှင့်ကိုစေတနာရှိလို့မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မမှာ လည်း ငွေအရမ်းလိုနေလို့။ ဒါပဲမဟုတ်လား... သွားပြီ”

ကာဆီးထားသည့်သူ့ကို တွန်းဖယ်ပြီး သူမ အခန်းထဲ မှထွက်ခဲ့တော့၊ အပြင်စင်မှာ သွားလာနေကြသည့်ဝန်ထမ်းတွေ က သူမနှင့်သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။

ဆောင်းမိုးပွင့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရေခွေးပူအပက်ခံလိုက် ရသလို ဖျန်းခနဲဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ ဒေါသတွေကလည်း ရင် ထဲမှာ ထောင်းခနဲ။

ဒီလူဟာ ငါ့ကို ဒီလိုတွေဖြစ်စေချင်နေတာ။ ငါ့ကို လူ တွေက ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ။ ဆေးရုံပိုင်ရှင်သူဌေးကို လိုက်ကပ် နေတယ်၊ ဖောရှောလုပ်နေတယ်လို့ ထင်ကြမှာပေါ့။ တောက်!

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ကိုမပြေ။

အခန်း (၅)

ညနေလေးနာရီမှာ ဆောင်းမိုးပွင့် ဂျူတီပြီးဆုံးသွားခဲ့သဖြင့် ယူနီဖောင်းပြန်လဲပြီး သူမ ဆေးရုံထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လိုက်သည်။ ကားတွေနှစ်ဆင့်လောက် စီးရဦးမည်မို့ အိမ်ကို မိုးချုပ်တာတောင် ပြန်ရောက်ပါ့မလားမသိ။

သည်စဉ် ကားတစ်စီး သူမအနားသို့ လျော့ခနဲရောက်လာသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ လျော့ကျသွားသည့်မှန်နောက်မှာ ဆီလာတာ ကောင်းစည်သူ။ ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“မနက်ကပြောထားတဲ့ တာဝန်လေ၊ ဒီညနေကစပြီး”

ထမ်းဆောင်ရမယ်”

“မငြိမ်ဘူး။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပြီး မေမေ့ကိုပြောရဦးမယ်။
နောက်နေ့မှစမယ်။ ဒါတောင် သမီးက ကျွန်မမရှိဘဲ အဆင်ပြေ
ပါ့မလားမသိဘူး”

“ဘယ်သူ... သမီးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မမှာ သမီးရှိတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ”

“အဲဒါ ရှင်မေးစရာလား။ ဘာလဲ... လင်ကောင်မပေါ်
ဘဲရတဲ့ကလေးမှတ်လို့လား”

“သိနိုင်ဘူးလေ၊ မင်းလိုမိန်းမစားအတွက် ဘာမဆို
မဖြစ်နိုင်တာ မရှိလောက်ပါဘူး”

“တောကံ! ရှင် တရားသိပ်လွန်လာပြီ ဦးကောင်းစည်
သုံး။ ကျွန်မ လူသတ်မိတော့မယ်”

“မင်းသတ်ချင်တိုင်း လည်စင်းပေးရအောင် ငါ လူငန္ဓာ
မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ! ရှင်... ရှင်လမ်းရှင်သွားတော့။ ကျွန်မမှာ အချိန်
မရှိဘူး။ အိမ်ကိုအပြန်ပြန်ရဦးမယ်။ ကားနှစ်ဆင့်စီးရတာမို့ အဆင်
ပြေမှ ညနေခြောက်နာရီလောက်ရောက်မှာ”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ကားနဲ့လိုက်ပို့ဖို့ ရေလာမြောင်းပေးစကား
တွေ ပြောနေတာလား ဆောင်းမိုးပွင့်။ ဆောရီးပဲ”

သူ့ကို ဘာစကားမှတုံ့ပြန်ပြောမနေချင်လောက်အောင်
စိတ်ကုန်သွားပြီမို့ ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ကားအနားမှ ချာခနဲလှည့်
ထွက်ခဲ့သည်။

မြင့်မားသောကိုယ်ဟန်လှလှနှင့် စမတ်ကျသည့်စတိုင်
က ချည်ထည်ဝမ်းဆက်လေးနှင့်ပင် လှနိုင်လွန်းပါတိ။ မိတ်ကပ်
နံ့သာမရှိသည့် ပင်ကိုမျက်နှာလေးကလည်း အစက်အပြောက်
မရှိအောင် ဝင်းမွတ်လှပလျက်။

သို့သော် ထိုအလှတွေကို ကောင်းစစ်သည် ရွံ့မုန်းလှပါ
သည်။ သူ့ညီ ကောင်းစည်သူသေရတာ အဲဒီပွင့်ဖတ်လှလှတွေ
ကြောင့်။

“မိုးပွင့် ရက်စက်တယ်၊ အရမ်းရက်စက်တယ်ကွာ။ ငါ့
အဝ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားပြီ။ ငါ လူဖြစ်နေရတာ အပိုပဲ”

စည်သူ့ထံမှကြားခဲ့ရသည့် ဖုန်းထဲမှစကားသံများ။
အသည်းတွေ ကွဲအက်ပြီး သွေးစက်စက်ယိုစီးနေသည့်
သားကောင်တစ်ကောင်၏အသံမျိုး။

“မိုးပွင့် ငါ့အချစ်တွေကိုလှည့်စားရက်တယ်။ ငါ့အရမ်း

ရင်နာတယ်။ ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အထိမခံနိုင်လောက်အောင် ယောင်နေပြီ။ ငါ့အသည်းတွေ မွှေကြေကုန်ပါပြီကွာ။ ငါသေတာပဲ အေးပါတယ်”

အရက်မှူးမှူးနှင့် ပြောချင်တာတွေပြော၊ သူ့ဘာမှပြောဆေး ထိုးလို့မရ၊ ပြောလို့မရခင် ဖုန်းချသွားသည့်စဉ်သူ။ နောက်နေ့မှာ ခေါက်ခဲသေဆုံးသွားခဲ့သည့် သူ့သတင်းဆိုးကိုသာ ကြားခဲ့ရတာ။

ကေန္တ ဆောင်းမိုးပွင့်ဟာ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်နောက် ပါသွားလို့ပင်ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုကြည့်ရတာ အိမ်ထောင်သည်နှင့်လည်းမတူ။ ကလေးအမေလို့လည်း လုံးဝထင်ရက်စရာမရှိ။ မျက်စိတွေ လည်ရပါဘိ။

“ဟေ့! ဒီမှာ”

သူမက ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားသဖြင့် ကောင်းစစ်သည်။ ကားကိုဘီးလှိုင့်ရုံမောင်းပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်အနားမှာ ရပ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ ဒီနေ့ မင်းအိမ် ငါလိုက်ပို့မယ်။ ငါ့လုပ်ငန်းခွင်တွေအကြောင်းလည်း ပြောပြစရာတွေရှိလို့”

“မပို့နဲ့၊ ရှင့်ကိုလိုက်ပို့ရအောင် ရေလာပြောင်းပေးစကား

တွေ ပြောခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါက ငါ့အကြောင်းပါ။ မင်းကဲ့စေတနာရှိလို့ လိုက်ပို့မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အလုပ်တွေ အဆင်ပြေရေးအတွက် လိုက်ပို့တာတက်”

“မတက်ဘူး။ ရှင့်အလုပ်ကို နောက်နေ့မှ အဆင်ပြေမှ ဝင်မှာ”

“မရဘူး၊ အဆင်မပြေတာတွေ လုံးဝမကြားချင်ဘူး။ မပြေတာတွေပြေအောင် လုပ်ပစ်ရမယ်”

“ရှင်နော်... ရှင်၊ အရမ်းကိုလွန်နေပြီ”

သူမ လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး မျက်နှာလေး နီနေတုန်း သူကတော့ ကားပေါ်မှဆင်း၊ ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ကားထဲသို့တွန်းထည့်လိုက်၏။ နောက် သူလည်း လျင်မြန်စွာတက်ကာ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ပုံက မသိလျှင် ပြန်ပေးဆွဲသည့်နှယ်။

ဆောင်းမိုးပွင့် ပါလာခဲ့ရသည်ပါပဲ။ သူ့ကို နှုတ်ခမ်းစာ၊ ချက်စောင်းထိုး၊ ပွစိပွစိလုပ်ရင်း သူမ လိုက်ပါလာရ၏။ သူက ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ဂရုမစိုက်။ အတန်ကြာအောင် အားယူနေပြီးမှ တုံးတံကြီးပြောချလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ မင်းနဲ့ကောင်းစည်သူ ဘယ်အထိ

ပတ်သက်ခဲ့သလဲတော့ ငါမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မြင်းကိုယ် အထီးမှန်းအမှန်းတော့ မင်းသိသင့်တယ်”

“ဘာ! ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ငါ ကောင်းစည်သူမဟုတ်မှန်း မင်းမသိတာ အံ့ဩလို့ပါ။ သူနဲ့ငါ အမြဲညီအစ်ကိုဆိုပေမယ့် အရင်းနှီးဆုံးလူတွေကတော့ ခွဲနိုင်ပါတယ်။ မင်းဘယ်လိုလဲ ဆောင်းမိုးပွင့်”

“ရှင်ကရော ဘယ်လိုလူလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မက ဘာတာဝန်တွေပေးနေလို့ အတင်းငြင်းနေရတာလဲ။ ရှင့်ဘာသာ ကောင်းစည်သူမဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် လုံးဝမရှိမစိုက်ဘူး။ ရှင့်နဲ့ကျွန်မလုံးဝမပတ်သက်ဘူး”

“ဒါတော့မရဘူးလေ၊ ငါက မင်းရဲ့နှစ်ထပ်ကွမ်းအလုပ်ရှင်ပဲ။ မင်းပတ်သက်ရတော့မှာပေါ့။ ငါ့ရှင်းပြနေတာက အမှန်ကို သိစေချင်လို့ပါ။ ငါ ကောင်းစစ်သည်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ”

“အဟင်းဟင်း... ဘာလဲ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မမှန်းတီးနေတယ်၊ လက်စားချေချင်နေတာသိတာနဲ့ အတင်းကြီး ကောင်းစစ်သည်လုပ်နေတာလား။ ရတယ် ပြဿနာမရှိဘူး။ ရှင်ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မထူးဘူး”

ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲ အမှန်းတရားတွေက တစ်ရပ်ပြီး

တစ်ရပ်။ ဒင်းဟာ မမကိုစော်ကား ဖျက်ဆီးပြီးမှ ပစ်ထားခဲ့သူ။ ကလေးတစ်ယောက်ရသည်အထိ ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီးမှ တာဝန်မဲ့စွာ ချောင်ထွက်သွားခဲ့သူ။

ကောင်းစစ်သည်ရဲ့အယူအဆကလည်း တစ်မျိုး။ သူ့ဦးကို ရက်ရက်စက်စက်စွန့်ပစ်၊ အသည်းခွဲခဲ့လို့ စည်သူသေခဲ့ရတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို သွေးအေးအေးနှင့် ချစ်ကြည်သတ်ဖြတ်သွားသည့် မုဆိုးတစ်ပိုင်းမိန်းမရိုင်းကြီး။

“ယုံတာမယုံတာတော့ မင်းအပိုင်းလေ။ ကဲ! လိပ်စာနဲ့ပြ”

“ရှင်က ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွန်မအိမ်အထိ လိုက်မှာ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်တွေကြီး၊ ဘဝင်တွေမြင့်မနေနဲ့။ အလုပ်ကိစ္စအဆင်ပြေရေးကလွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး။ မင်းကို သိသင့်တယ်ထင်လို့ ပြီးတော့ မင်းတိုင်ပင်ရမယ့်လူတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ငါ့ကိုအဖြေပြန်ပေးဖို့။ အဖြေချက်ချင်းသိချင်လို့ပါ”

“ရှင်လိုက်ချင်လည်း ကျွန်မမှာ လိုက်ဖို့စရာအိမ်မရှိဘူး”

“ဘာလဲ၊ မင်းတို့က လမ်းဘေးမှာနေလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လမ်းဘေးသာသာပဲ။ သူများအိမ် သူများ ခြံထဲမှာ မကြည်မဖြူကပ်နေရတာ။ ဒီတော့ ရှင်အလိုက်သိပါ။ သူများလိုက်မပို့စေချင်ရင် မပို့ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အရိုကိုအရိုအတိုင်းပေါ့။ မင်း လမ်းဘေးအကြော်တဲမှာနေနေ၊ ငါကတော့ လိုက်ပို့မှာပဲ”

ဆောင်းမိုးပွင့် ဘယ်လောက်ပင်ပြောနေနေ၊ ကောင်းစစ်သည် မကြားသလိုပင်နေရင်း သူမရွတ်ပြသည့်လိပ်စာအတိုင်း ရောက်အောင်လိုက်ပို့လိုက်သည်။

ဆောင်းမိုးပွင့်ကလည်း မတားတော့ပါ။ သူပြောသလို အရိုအတိုင်းပေါ့။ အထင်သေးချင်သေး ကြီးချင်ကြီး၊ ဂရုကိုမစိုက်တော့။

“ရောက်ပြီ၊ အဲဒီခြံထဲမှာ”

ကောင်းစစ်သည် လမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခြံနံဝန်းနံ သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးပါလေ။

“မင်းတို့အိမ် ကြီးသားပဲ၊ ဒါနဲ့များ လမ်းဘေးဆင်းသေ့ရသလို ချိုးပြနေရသေး”

“အဲဒါ ကျွန်မအိမ်ဟုတ်တော့ရှင်၊ ကျွန်မတို့က ဟိုနောက်ဘက်ထဲမှာ အိမ်သေးသေးလေးနဲ့ကပ်နေရတာ။ အိမ်ရှင်တွေ

မှာ မမြင်ဘူးလား၊ ကဲ! သွားပါတော့ရှင်၊ ရှင်ဟာလေ သိပ်ယောင်း ရှုပ်တဲ့လူ”

“ရောက်လာမှတော့ မင်းအိမ်ထိ လိုက်ကြည့်မယ်”

“ဦးကောင်းစည်သူ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မအရမ်းမှန်းလာပြီနော်”

သူမ ပိတ်အော်လိုက်သော်လည်း သူကတော့ ဂရုပင်မစိုက်။ သူမအရင် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သေး၏။

သူမ အိမ်ဆီလှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဝေမာကျော်တို့ ညီအစ်မကို ပြတင်းပေါက်တွေမှ ခါးထောက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရပါသည်။

“ကျိုင်ပဲ... ကျိုင်မှ အကြီးကြီး”

သူမတီးတိုးရွတ်နေတာကြားရပြီး သူမကြည့်နေသည့် နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ကောင်းစစ်သည် အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်သွားသည်။

သူမစိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသလိုလို၊ ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲတော့မသိ၊ ကိုယ့်ရန်သူတော်ရဲ့ကျဆုံးခန်းမို့ ဝမ်းသာတာမျိုးလည်းမဟုတ်။

သူ ကားကိုဖြည်းညင်းစွာပင် လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

ဆောင်းမိုးပွင့် ခြံတံခါးမှ အထဲသို့ ခေါင်းငုံ့ဝင်ခဲ့စဉ် ဝေ
မာကျော် သူမအနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဆောင်းမိုးပွင့်။ နင်
မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး မမဝေမာ။ ကျွန်မ ချမ်းမြေ့ဆေးရုံမှာ
အလုပ်ဝင်နေပါပြီ။ စောစောက ပိုင်ရှင်သူဌေးပါ။”

“အို! ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေအေး။ တော်ပြီတော်ပြီ၊ နင်
တို့ကို လက်ခံထားရင် ငါတို့ပါ သိက္ခာကျလိမ့်မယ်။ ညည်းတို့
တစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်းပေးပါ။ ဒါပဲ။”

“ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ တစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်းပေးရ
မတဲ့။ ဆောင်းမိုးပွင့် အတင်းလိုက်ဖို့သည့်ကောင်းစည်သူကိုသာ
ဘောလှမ်းပြီးပိုရင်း ကိုယ့်အိမ်လေးထဲသို့ မျက်နှာမသာမသာ
ဖြင့် ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ပေါက်ဝမှ မေမေနှင့်သမီးလေးက သူမကို မျက်နှာ
ငယ်လေးတွေနှင့် ဆီးကြိုနေကြ၏။ သူမမျက်နှာကိုသာ အချိန်
တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေရရှာသူလေးတွေမို့ ဆောင်းမိုးပွင့်မျက်
နှာညှိုးတာနှင့် သူတို့မျက်နှာလေးတွေလည်း မလန်းတော့ပါ။

ဒီရက်များကတော့ ဝေမာကျော် သောင်းကျန်းနေသဖြင့်

အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် နေနေရသည့်အဖြစ်။

“သမီး ဘာတွေများဖြစ်လာသလဲကွယ်။ မေမေစိုးရိမ်
လိုက်တာ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမေမေရယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုမိန်းမ
ပေါ့၊ အလုပ်ရှင်က လိုက်ဖို့တာနဲ့ မနာလိုတိုရှည်တွေဖြစ်ပြီး ချက်
ချင်းပဲ အိမ်ထဲကဆွဲထုတ်တော့မယ့်ပုံနဲ့၊ တစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်း
ပေးပါတဲ့လေ။”

“အို! ဒုက္ခပါပဲသမီးရယ်၊ ကဲပါလေ၊ မေမေ မနက်ဖြန်
ကစပြီး ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲမှာ သင့်လျော်တဲ့အိမ်ခန်းလေးတစ်
ခုလောက် လိုက်ရှာမယ်”

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး သမီးကိုနှစ်သိမ့်နေရပေမယ့် သူမရင်
ထဲမှာလည်း သောကမီးဖို၊ အပြောလွယ်ပေမယ့် လုပ်ရတာမလွယ်
ဘူးလေ။ ဆောင်းမိုးပွင့် အိမ်ပေါ်တက်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်လေး
ပေါ် နွမ်းလျှောထိုင်ရင်း မိခင်ကိုနှစ်သိမ့်ရသည်။

“မပူနဲ့မေမေ၊ အခု သမီးအလုပ်နောက်တစ်ခု လက်ခံ
လာခဲ့တယ်။ အလုပ်ရှင်ကို ငွေကြိုပေးဖို့ ပြောကြည့်မယ်”

“ဘယ်လို သမီး၊ အလုပ်နှစ်ခု ဘယ်လိုလုပ် လုပ်မှာလဲ”

“ကောင်းစည်သူက သူ့အဘွားမကျန်းမာလို့ ပြုစုစောင့်

၇၀ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

ရှောက်ပေးပါတဲ့။ သူ့အဘွားကို နေ့ဘက်ကြည့်ပြီး ဆေးရုံမှာ ညဆင်းရမယ်တဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာသမီးရယ်၊ သမီးက လူပဲ... စက်ရှပ်မှ မဟုတ်တာ။ နေ့ရောညရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါ သူ သမီးကိုသေအောင် တမင်ပညာရှိနည်းနဲ့ နှိပ်စက်နေတာ။ ကောင်းစည်သူဆီမှာမှ ဘာဖြစ်လို့အလုပ်ဝင်ရတာလဲ သမီးရယ်။ သူနဲ့ရန်ညှိုးရန်စတွေ ရှိရဲ့သားနဲ့”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူးမေမေရယ်၊ အလုပ်က အရမ်းရှားတယ်မဟုတ်လား။ အလုပ်လျှောက်ပြီး ရပြီးကာမှ သူ့ဆေးရုံမှန်း သိတာကိုး”

“အင်းလေ၊ အလုပ်ထွက်လို့ပြောရအောင်လည်း မေမေတို့ရဲ့စားဝတ်နေရေးက ရှိသေးတယ်။ အလုပ်နှစ်ခုကြီးတော့ မလုပ်စေချင်ပါဘူးသမီးရယ်။ နေ့ရောညရော အလုပ်ဆင်းနေရရင် သမီးဘယ်အိမ်ပြန်နိုင်တော့မလဲ။ မြေးလေးမေးရင်ရော မေမေ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

“နေပါဦးမေမေရယ်၊ သမီးလုပ်ကြည့်ပါဦးမယ်။ မေမေတို့လည်း အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပါမယ်နော်”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ၊ သမီးရေချိုးလိုက်၊ မေမေ

ဆင်းပွဲပြင်လိုက်တော့မယ်။ လာ... မြေးလေး၊ ဘွားဘွားတို့ ဆင်းပွဲသွားပြင်ကြမယ်”

“မေမေ မုန့်ပါလား”

သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့်ခမှာ လူကြီးတွေစကားပြောနေကြသဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ကြည့်နေရှာရာမှ ဆောင်းမိုးပွင့်ပေါင်ပေါ်သို့ ယခုမှသွားထိုင်ရသည်။

“ပါတာပေါ့ သမီးလေးရယ်၊ ဒီမှာချောကလက်”

“မေမေက သမီးမှာတာမမေ့ဘူးနော်”

“ဘယ်မေ့မလဲကွာ၊ မေမေမှာ ဒီသမီးလေးပဲရှိတာ”

သမီးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ပိုက် နမ်းရှိုက်လိုက်ရသည့်အခါ ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲ စောစောက သောကတွေ ဒေါသတွေ ပျောက်ကုန်ပြီး ရင်မှာ ချမ်းမြေ့ရပါတိလေ။

ခန်း (၆)

ဒီနေ့တော့ ဆောင်းမိုးပွင့် ဆေးရုံရောက်တာနှင့် ရှစ်နာရီ ကွက်တိ။ ကိုယ်ဝတ်လာခဲ့သည့်ချည်ထည်ဝတ်စုံအစိုမ်းနုလေးကို ယူနီဖောင်းနှင့်လဲဝတ်ဖို့ အဝတ်လဲခန်းသို့ သူမခြေဦးလှည့်လိုက် စဉ် ဆေးရုံထဲသို့ ကမူးရှူးထိုးဝင်လာသူမှာ ကောင်းစည်သူဖြစ် လို့နေသည်။

သူဟာ သူဌေးပေမယ့် လူငယ်ပီပီ လုပ်ချင်ရာလုပ်တတ် သူ။ ဆေးရုံတစ်ခုလုံး သူ့တာဝန်နှင့်သူ လူနာတွေ အထူးကုတွေ စမ်းသပ်ခန်းတွေ ဝန်ထမ်းတွေနှင့် စည်ကားနေလည်း သူကတော့ မည်သူ့ကိုမှဂရုမစိုက်ပါ။

ဝင်လာသည်နှင့် သူမဆီပဲ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်

လာတာ...

“ဟေ့! ဆောင်းမိုးပွင့်၊ ဒီနေ့ ငါ့အဘွားတော်တော်နေ
မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှအလုပ်တွေ ပစ်
ထားလို့မရဖြစ်နေလို့ မင်းလိုက်ခဲ့”

ပြောလည်းပြော၊ လက်ကိုလည်းဆွဲခေါ်ပုံက ပမာမခန့်
ဖြစ်နေပေမယ့် ဆောင်းမိုးပွင့် ငြင်းဆန်ချိန်ပင်မရဘဲ သူ့နောက်
သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားရ၏။

ဆေးရုံထဲမှဝန်ထမ်းတွေ၏ သို့လောသို့လောအကြည့်
တွေကိုထားခဲ့ရပြီး သူမ သူ့ကားပေါ်ပါသွားရ၏။ သို့သော် ကား
ပေါ်ရောက်သည်နှင့် သူမ၏ရန်တွေ့သံက အဆက်မပြတ်။

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မက လူရှင် လူ၊
ခု ရှင်လုပ်လာပုံက ကိုယ့်ခွေးကိုယ် ကြိုးနဲ့ဆွဲခေါ်လာတဲ့အတိုင်း
ပဲ”

“ဟုတ်လား။ ဆောရီး ဆောင်းမိုးပွင့်၊ အိမ်မှာ တကယ့်
ကို လိုအပ်နေလို့ပါ။ တို့အိမ်မှာ ဖေဖေရယ်၊ မေမေခွေငါ သုံးယောက်
တည်းရှိတာ။ ဘွားဘွားက ဖျတ်ခနဲ တော်တော်နေမကောင်းဖြစ်
နေတော့ ကုနေကျ Family ဒေါက်တာနဲ့ ကုပေးခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့
သူက အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက် လူနာနားမှာ ရှိနေပေး

မယ်တဲ့”

“သြ... ရှင်တို့က ကိုယ့်အဘွား၊ ကိုယ့်အမေ သေ
ကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတာတောင် ငွေနှောက် ကောက်ကောက်
ပါအောင် လိုက်တုန်း။ တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတာပဲ”

“တရားကျရင် နောက်မှကျ၊ ငွေဆိုတာ အသုံးလိုတာပဲ
ဆိုတာတော့ မင်းဝန်ခံ။ အခု မင်းတို့ သူများခြံထဲမှာ ကုပ်ကပ်
နေရတာ ငွေမရှိလို့ပေါ့။ ငွေရှိရင် ခုလိုဖြစ်မလား”

“ရှင် ဒါပဲအကြေးလုန့်ပြီး ပြောနေတယ်၊ တော်တော်
ပါးစပ်အရသာတွေ့နေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေဆိုတာ အရေးပါတဲ့အကြောင်း မင်း
မေ့နေမှာစိုးလို့ သတိပေးတာပါ”

“မပြောနဲ့၊ မကြားချင်ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ဘာစကားမှမပြောကြဘဲ သူ့အိမ်သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ လှပခန့်ညားသည့်ခြံဝင်းနှင့်နှစ်ထပ်တိုက်
ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့် နှုတ်ခမ်းလှလှလေး မဲ့လိုက်
သည်။

ဒီလောက်ချမ်းသာနေမှတော့ အခြောက်တိုက် ဘဝင်
ခြံပြီး မာနတွေ ကြီးနေတော့မှာပေါ့။

“ဆင်း... အိမ်ထဲမှာ ဘွားဘွားနဲ့ အလုပ်သမားကောင်
မလေး နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မင်းကျန်ခဲ့တော့၊ ငါ ဆေးရုံပြန်သွား

သူမကို ခြံထဲသွင်း၊ တိုက်ရှေ့မှာ ချပေးပြီးသည်နှင့်
နောက်ကြောင်းကွေ့၊ ပြန်ဆုတ်သွားပုံက တရားလွန်ပါသည်။
ဆောင်းမိုးပွင့်ကို မည်သူနှင့်မှ မိတ်ဆက်မပေးခဲ့။

သူဌေးတွေဟာ ငွေကိုတွင်တွင်ရှာရင်း ငွေနှောက်သို့
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ရင်းနှင့်ပင် လောဘာ မောဟတွေ
နှင့် သေကုန်ကြမှာမလွဲ။

တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်နေရာမှ ဆောင်းမိုးပွင့် တိုက်ထဲသို့ဝင်
ခဲ့လိုက်ရင်း ညှော်ခန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဪ... ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေတွေ့မှ သူ ကောင်း
စစ်သည်ဆိုတာ သူမ ယုံရတော့သည်။ တစ်ယောက်တည်းက
နှစ်ကိုယ်ခွဲရှိတာတော့ မဟုတ်လောက်။ အရပ်အမောင်းနှင့်
အလုံးအထည်ကွာသည်။ စတိုင်ကွာသည်။

ကောင်းစည်သူက လူငယ်ပိုဆန်ပြီး ခေတ်ရှေ့ပြေးသည်
အဆင်အပြင်နှင့်။ သူကတော့ ပိုပြီးရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည်။

ဒါဆို သူ ကောင်းစည်သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ သူမရဲ့
အဖြစ်ကရော ကျားခံတွင်းထဲ ဝင်မိတဲ့အဖြစ်လား။ ခြင်္သေ့ဂူထဲ
ဝင်မိတဲ့သမင်မလား။

နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပဲ။ လောလောဆယ် ခရိုင်လိုနေ
သည်။ ငွေလိုနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်ရန်သူရဲ့ရှေ့မှာ ငွေ
ကြိုတောင်းရမှာ၊ ဒူးထောက်ရမှာ သေမလောက်ကြောက်ပေမယ့်
သူမတို့သားအမိတွေရဲ့လောလောဆယ်ဒုက္ခက ငွေကို အောက်
စီရင်ရှူသလို ရှူရမည့်အဖြစ်။

သူမ ဖည့်ခန်းထဲမှာ ယောင်ချာနေတုန်း အလုပ်သမား
ကောင်မလေးတစ်ယောက် အနားသို့ရောက်ရှိလာ၏။

“မမက ဒေါက်တာဆောင်းမိုးပွင့်နော်၊ ချောလိုက်တာ
အရယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုလေးက တဖွဖွစွဲလန်းသွားခဲ့တာကိုး”

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းနေသည့် ကောင်
မလေးကို သူမ မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း လိုရင်းကိုမေးလိုက်သည်။

“လူနာဘယ်မှာလဲ၊ လူနာဆီခေါ်သွားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ၊ အဲ... မမ”

“ခေါ်ချင်သလိုခေါ်၊ ရတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ ဘွားဘွားကို အပေါ်ဆံပံ

မှာ ထားပါတယ်။ လာပါနဲ့”

ကောင်မလေးမခါဆောင်ရာနောက်သို့ ဆောင်းမိုးပွင့်
ထိတ်ထိသွားရ၏။ သူမနှင့်ရွယ်တူလောက်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် လေး
စားမှုနှင့်ခေါ်တာဖြစ်မည်။ ဖြူဖြူပိန်ပိန်ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး
ကောင်းစည်သူ ဘယ်ရောက်သွားသလဲမေးလိုက်ချင်ပေမယ့် သူမ
မမေးတော့။

“အဲဒီအခန်းပဲ၊ လောလောဆယ် သွားသွား အိပ်နေပြီ
လားမသိဘူး”

“ရပြီ၊ ထားခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမမ၊ လိုတာရှိရင် ဖုန်းနဲ့ခေါ်လိုက်ပါ။ နေ
လယ်စာလည်း ဆာတဲ့အချိန် ဆင်းစားစား။ ဒီမှာပဲစားစား ရပါ
တယ်ရှင်”

“အေးအေး”

ကောင်မလေးထွက်သွားတော့မှ ဆောင်းမိုးပွင့် သွားသွား
၏အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“သွားသွားကိုကြည့်ပေးမှာ သမီးလား”

ကုတင်ပေါ်မှာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည့်သွား
သွားထံမှ စကားသံနှင့်အတူ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လာခဲ့သည်။ ငယ်

ငယ်က အတော်ချောမည့်အသွားပါပဲ။ အသားဖြူပုံက ကြည်လင်
နေပြီး မျက်လုံး မျက်ခုံး နှာတံလေးတွေ ကျန်သေးသည်လေ။

“ဟုတ်ပါတယ်သွားသွား၊ ကျွန်မနာမည် ဆောင်းမိုးပွင့်
ပါ”

“ဪ... နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်ပါတယ်ကွယ်”

“အသွားလည်း ခုထိချောတုန်းပါ၊ အသွားမြေးတွေက
အသွားကိုမမီကြဘူး”

အသွား၏ကုတင်ရှေ့ ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်ရင်း ဆောင်းမိုး
ပွင့် စကားတွေ အလိုက်အထိုက်ပြောနေတော့ အသွားက သူ့ကို
ထူပေးဖို့ လက်ကမ်း၏။ ဆောင်းမိုးပွင့် ညင်သာနိုင်နင်းစွာပင်
ထူပေးလိုက်ပါသည်။

“ကျက်သရေရှိလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးကွယ်၊ ဒါထက်
သမီးက ဆရာဝန်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်အသွား၊ သူ့ဆေးရုံမှာ အလုပ်ခန့်ခံလိုက်
ရတဲ့ဆရာဝန်ပါ။ ဒီတော့ သူ့ခိုင်းတာလုပ်ရမယ့်သူ ဖြစ်သွားပါပြီ”

“သမီးအသံက မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့အသံမျိုးပါလား၊
အသွားဆီ မလာချင်ဘူးလားကွယ်”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး အသွားရယ်၊ သူ့ကိုမကျေမနပ်တာ

ပါ။ အဘွားကို စေတနာရှိပါတယ်”

“အေးကွယ်၊ မြေးအကြီးကတော့ မြေးအငယ်လိုမဟုတ်ဘူး။ သူက စိတ်ထက်တယ်၊ ထက်ထက်မြက်မြက်လည်းရှိတယ်၊ မြေးအငယ်ကတော့ စိတ်ပျော့တယ်။ အမြွှာဆိုပေမယ့် စိတ်ဓာတ်တွေ မတူကြဘူး”

အဘွားကပါ ဒီလိုပြောလာတော့ သူတို့အမြွှာညီအစ်ကိုဆိုတာ ဆောင်းမိုးပွင့် ယုံရတော့မည်။ ဒါဆို ကောင်းစည်သူက ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ သူမဒဏ်ခတ်ချင်သည့် သေဒဏ်ပေးချင်နေသည့်ကောင်းစည်သူ ဘယ်မှာလဲ။

မေးတော့ မမေးချင်သေး။ အလိုလိုသိလာရမည့်အခြေအနေမို့ ဆောင်းမိုးပွင့်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ နောက် လူနာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ လူနာ၏အခြေအနေတွေကို သိရအောင်ပါ။

“စောစောက ဒေါက်တာလာကြည့်ပြီးသွားပြီ ကလေးရဲ့။ အဲဒီမှာ တိုက်ရမယ့်ဆေးတွေရှိတယ်။ သမီးက ဘွားကို လိုအပ်တာလေးတွေ ကူညီပြုစုပေးပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘွား။ အဘွားအခြေအနေလေးတွေ သိရအောင် စစ်ဆေးကြည့်တာပါ။ အဘွားကို ထမင်းရောကျွေး

သလား”

“ကျွေးတယ်၊ လူမမာစာပေါ့ကွယ်၊ ပေါ့ရွတ်ရွတ်တွေ။ အဘွားက ချဉ်ချဉ်ငန့်ငန့်တွေ စားချင်တာ”

“ဪ... အဘွားရယ်၊ အဘွားကျန်းမာရေးအရ လွန်ကဲတဲ့အရသာတွေ မစားရဘူးလေ”

“ဪအေ... ဒါဆိုရင်လည်း စကားတပြောပြောနဲ့ ထမင်းစားဖော်လေးတွေ လိုချင်တာပေါ့။ အဘွားယောက်ျားရှိတုန်းကဆို နှစ်ယောက်အတူ ဘဝကိုထူထောင်ခဲ့ကြရင်း မရှိအတူရှိအတူ ထမင်းလက်ဆုံစားခဲ့ကြရတာ။ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတာကွယ်”

ဪ... အဘွားခမျာ အဖော်ငတ်တဲ့ဝေဒနာလည်း ရှိရှာတာကိုး။ သားတွေသမီးတွေ မြေးတွေက အလုပ်လောဘ ငွေလောဘတွေကြီးပြီး အိမ်မကပ်နိုင်တော့၊ အလုပ်သမားတွေ ခွဲလက်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေရရင်း ရောဂါတွေ နဲ့လာရတယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဟုတ်လား၊ ကဲ! ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မ အဘွားနဲ့ အတူထမင်းစားပေးမှာပေါ့။ အဘွားပြောတဲ့စကားတွေ နားထောင်ပေးမယ်။ အဘွားလိုအပ်တာလေးတွေကိုလည်း ကူညီဆောင်ရွက်

ပေးမယ်နော်”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာအေ၊ ဒီလိုမြေးမချေ
ချေလေး၊ လိမ်လိမ်မာမာကလေး တစ်ယောက်လောက်လည်း
အဘွားက လိုချင်တာကွယ်။ အဘွားသမီးက ယောက်ျားအဖြူ
မွေးတော့ စိတ်ပျက်လိုက်ရတာ”

သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ကတော့ ညီပါလေ
ပြီ။ ဆောင်းမိုးပွင့် ဇူကွပေးချင်တာ ကောင်းစည်သူရဲ့မိသားစုလား
ကောင်းစည်သူလား။ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ မရေရာ။ သို့
သော် သူလက်စားချေရမည့်အထဲမှာ အဘွားမပါတာ သေချာ
သည်။

မနက်ပိုင်းတစ်ချိန်လုံး အဘွားအနားမှာ သူပြောတာတွေ
ပေးလုံးကို သူမစိတ်ဝင်တစား နားထောင်ပေးနေပြီး ဆယ်နာ
လောက်ကျတော့ ရေပတ်တိုက်ပြီး အဝတ်လဲပေး၊ သနပ်ခါးလဲ
ပေးလိုက်သည်။

မနက် ဆယ့်နှစ်နာရီတိုးတော့ အောက်ထပ်မှ ထမင်း
လာဖို့သည်။

“အဘွားအတွက် ထမင်းလာဖို့တာပါ။ မမကတော့
အောက်ထပ်မှာ လာစားလို့ရပါတယ်”

“သမီးကိုလည်း ဒီပို့လိုက်၊ အဘွားနဲ့အတူစားမယ်”

“ဟုတ်လားမမ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အဘွားနဲ့အတူစားမယ်”

ကောင်မလေး လျင်မြန်စွာဆင်းသွားပြီး ထမင်းချိုင့်လာ
ပြီပြန်သည်။

“ကဲ! တို့မြေးအဘွား ထမင်းအတူစားကြစို့”

“ဟုတ်... အဘွား”

အခန်းထဲရှိစားပွဲမှာ ထမင်းပွဲတွေပြင်လိုက်ပြီး သူမနှင့်
အဘွားတို့ နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားကြတော့ အဘွားပုံစံမှာ
ဝမ်းသာအားရ။

“စား! သမီး၊ ထည့်စား။ သမီးစားတာကြည့်ပြီး အဘွား
မိ စားလို့မြိန်တယ်”

အဘွားဟင်းက လူမမာဟင်းတွေပီပီ ဖြူစုတ်ဖြူဖတ်။
သူမရဲ့ဟင်းကတော့ အရောင်တွေဘာတွေနှင့်။

“အတူတူစားတော့ ထမင်းမြိန်တယ်၊ အတူတူလုပ်တော့
အလုပ်တွင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလည်းရှိသားပဲ အဘွားရဲ့”

“အေးအေး... ဟုတ်တယ်”

အဘွားက သူမစားသည့်ဟင်းတွေကို မြင်ရုံမြင်ရပေမယ့်

၈၄ ❀ ကြယ်စင်စူးစေ

စိတ်ထဲမှာ အာသာပြေသွားသည်ထင်။ သူ့အတွက် ထမင်းဟင်း
မုန့်ကိုလည်း ခါတိုင်းထက် ပိုပြီးစားလို့ဝင်သွားသည်။
နောက် နေ့လယ်ဆေးတိုက်ပြီး အဘွားအနားရှိ ကုတင်
လွတ်လေးမှာပင် သူမလည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

အခန်း (၇)

အဘွားကို ညနေစာကျွေး။ ဆေးတိုက်ပြီးတော့ ညနေ
ခြောက်နာရီ။ ယခုချိန်ထိ အိမ်သားတွေ ပြန်မလာကြသေးသည်
။ ဆောင်းမိုးပွင့် အရိပ်အခြည်ကြည့်နေရသည်။ သူမရဲ့အလုပ်
က ဘယ်လိုမှန်းမသိ။ ဒီအလုပ်ပြီးရင် ဆေးရုံသွားရမည်ထင်၏။
ဒီအိမ်မှာပဲ ရေချိုးပြီး အဝတ်ကတော့ အပိုမပါသည်မို့
နုတ်ကအဝတ်ကိုပဲ ပြန်ဝတ်ထားရ၏။ နောက်ဆို အဝတ်ပိုယူ
ထားမှပါ။

ညရှစ်နာရီလောက်မှ ကောင်းစည်သူ... အဲ! ကောင်း
စည်သည်။ သူ့အဖေနှင့်အမေတို့ ကားတစ်စီးစီနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်
ဆင့်ပြန်ရောက်လာကြလျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် အံ့သြနေရသည်။

အဘွားကိုယ်စွဲလွှတ်ထားပြီး ငွေနှောက် ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်နေလိုက်ကြတာ။ အဘွားရဲ့အထီးကျန်ဝေဒနာ ကို သူတို့မသိကြပါလား။

သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သုံးယောက်စလုံးက အဘွားအခန်းထဲသို့ အရေးတယူနှင့် အလုအယက်ဝင်လာကြပုံ ကတော့ ကျေနပ်စရာပါပင်။

သူတို့လက်ထဲမှာလည်း အဘွားအတွက် ဆေးပုလင်း၊ မှန်နှင့်သစ်သီးတွေ ပါလာကြသေး၏။ ဆေးရုံမှာ လူမမာလာမေး သည့်နယ်။

“မေမေ ဒီနေ့ နေလို့အဆင်ပြေလား၊ ဒေါက်တာမလေး ကရော ဂရုစိုက်ရဲ့လား”

“ပြေတယ် ပြေတယ်... ဒီနေ့ မေမေ ထမင်းလည်း စားလို့ဝင်တယ်။ ဒေါက်တာမလေးက မေမေတို့ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နားထောင်ပေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်၊ အန်ကယ်တို့မှာ အလုပ်တွေက အရေးကြီးနေလို့၊ မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင်ထား လို့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်၊ သားရဲ့အစီအစဉ်မို့ သားကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

သူ့အဖေနှင့်အမေက အလုအယက် ကျေးဇူးတင်နေပေ သော် သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လျောင်ပြီးနှင့်။

“ကဲ! သား၊ ဒေါက်တာမလေးကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်ဦး”

“သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးမှာမဟုတ်ဘူးမေမေ၊ ဆေးရုံကို ဆိုက်ပို့မှာ။ သူ ဆေးရုံမှာ ဂျူတီဆက်ဝင်လိမ့်မယ်”

“အို! ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ သားရယ်၊ နေ့ရောည ၁၂ အလုပ်လုပ်ရရင် သေရောပေါ့။ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ဆေးအဆင်ပြေနေတာနဲ့ပဲ မေမေတို့စိတ်ချမ်းသာလှပါပြီ”

ဒေါ်သန္တာနွယ် စိုးရိမ်တကြီးတားပေမယ့် သူကတော့ ဆင်းမာမာ။

“ဒါကတော့ သူက လစာနှစ်မျိုးလိုချင်တာလေ။ ပြီး ဆတာ သူက ဆရာဝန်အလုပ်ကို ပိုပြီးဝါသနာပါတာ။ သူလုပ်ချင် ဆိုလုပ်တာ မေမေအသာနေစမ်းပါ”

ဒေါ်သန္တာနွယ် သားဖြစ်သူကို လက်မြှောက်လိုက်ရ၏။ သူ့သားဟာ တစ်ဖွတ်ထိုး တဖောက်ကန်းလည်း နိုင်သည်မဟုတ် ဆိုတာ။ သားလုပ်သမျှ ကြည့်နေရတော့မည့်ပုံ။

“ကဲ! မင်းပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဆေးရုံသွားရမယ်”

သူက ဦးဆောင်ဆင်းခဲ့တော့ ဆောင်းမိုးပွင့် နောက်မှ

ခပ်မာမာပင် ဆင်းလိုက်ခဲ့သည်။ ကွဲဖြစ်မှတော့ ရွှံ့မကြောက်တော့
ဘူး။ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်ရုံပဲ။ ပြီးတော့ နေ့လယ်က
တစ်ရေအိပ်ထားရတာရယ်။ အဘွားကလည်း အသည်းအသန်
လူမမာမဟုတ်တာရယ်ကြောင့် သူမ လန်းဆန်းနေပါသည်။

ဆောင်းမိုးပွင့် အဘွားကို ရိုသေစွာနှုတ်ဆက်ပြီး သူ
ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

“ရှင် တကယ်ပဲ ဆေးရုံမှာ အလုပ်ဆင်းခိုင်းမှာလား”

“ခိုင်းမှာပေါ့၊ ဘာလဲ... မင်းကို ငါက နောက်နေတယ်
မှတ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မမှတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ရှင်
အိမ်နဲ့ ဆေးရုံ၊ ဆေးရုံနဲ့ရှင်အိမ်ပဲ သံသရာလည်နေရမှာလား”

“ဒါကတော့ မင်းရွေးတဲ့လမ်းပဲလေ။ ငွေများများလိုချင်
တဲ့သူက အလုပ်ကို သူများထက် နှစ်ဆပိုလုပ်ရမှာပေါ့။ ဒါ ဘာ
ဆန်းသလဲ”

ဆောင်းမိုးပွင့် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။ သူမခေါင်းထဲ
မှာ လောလောဆယ်ကြီးစိုးနေတာ မေမေနဲ့သမီးလေးအတွက်
နေစရာတစ်နေရာ။ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခု (သို့မဟုတ်) သင့်တော်
လျောက်ပတ်သည့်အိမ်ခန်းလေးတစ်ခုသာ။

သူ့ကိုငွေကြိုပြောရလျှင် ကောင်းမည်လား။ သူ့လိုရန်
သူတစ်ယောက်ကို ဒူးထောက်ရမှာထက် သူမ ကျားခံတွင်းထဲ
သာ ခေါင်းသွင်းလိုက်ချင်ပါသည်။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို အငြိုး
နှင့် နိုင်စားဖိနှိပ်ဖို့သာ ကြိုးစားပြီး ငွေကျတော့ လကုန်မှပေးမည့်
ပုံ။

တောက်! တော်တော်မသိတတ်တဲ့လူပဲ။ တကယ်ဆိုရင်
သူမ ဒီလောက်မပြေလည်မှန်းသိနေရဲ့နှင့် ငွေကြေးပေးကမ်းဖို့
မိစပ်မဟ။ ကဲ! မဟလည်းနေ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ သူကလွဲ
ရင် ဘယ်သူ့ဆီဖြစ်ဖြစ် အောက်ကျခံလိုက်တော့မည်။

တစ်လမ်းလုံး ဆောင်းမိုးပွင့် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ခဲ့ပေမယ့်
အိမ်ရှင်တွေမှာ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့နေရသည့်အခါ သူက သူမကို
လှည့်ကြည့်ပြီး...

“မင်း ငါ့အိမ်ကိုရောက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ငါတို့မှာ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်ရှိတာ သိခဲ့မှာပေါ့။ ငါ ကောင်းစည်သူမဟုတ်ဘူး။
ကောင်းစစ်သည်ဆိုတာ မင်းလက်ခံပြီမဟုတ်လား”

သူက ဆောင်းမိုးပွင့်နှင့်စကားပြောလျှင် စတိုင်းက မထီ
ခဲ့ခြင်း၊ မလေးမစားဟန်နှင့်။ ထို့အတူ ဆောင်းမိုးပွင့်ကလည်း
သူ့ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားချင်သည့်အကြည့်တွေနှင့်သာ။

“အဲဒီတော့ ရှင်ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်မလဲဆိုတော့ မင်း ကောင်းစည်သူကို မုန်းသလို ငါကလည်း မင်းကို ငါ့ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး တူးခါးနေအောင် မုန်းတယ် ဆောင်းမိုးပွင့်”

“ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ရှင်ညီသာ လူယုတ်မာ၊ ကောက်ကျစ်တဲ့လူ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စော်ကားဖျက်ဆီးပြီး စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့လူ။ ရှင်ရော ရှင်ညီလိုနေမှာပေါ့”

“မင်းစွပ်စွဲနေတာတွေ အရမ်းလွန်လာပြီနော်။ ငါ့ညီက မင်းစွပ်စွဲသလို လူယုတ်မာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာယာပဉ္စလက်ကြောင့် ဘဝဆုံးရ အထိနာခဲ့ရတဲ့လူ။ ငါ့ညီက ငါ့လို စိတ်ဓာတ်မမာကျောဘူး။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သိပ်ပြီး ပျော့ညံ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ခံစားမှုတွေ ဖိစီးခံရပြီး သေသွားခဲ့ရတာ”

“ဘာ! သူသေပြီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ညီသေတာ ငါးနှစ်တောင်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဘဝဆုံး အသက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့ လူအဖိုးတန်တစ်ယောက်အတွက် မင်းဘယ်လိုအလျှော်အစားပေးမှာလဲ”

မယုံနိုင်သည့်အကြည့်များနှင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ကောင်း

စစ်သည်ကိုကြည့်နေပေမယ့် ထိုအကြည့်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းတွေ မြူဟစ်မှုန်မျှမပါ။

သူ့ကို ကောင်းစစ်သည်လို့ ယုံကြည်လိုက်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကွဲပြားချက်တွေကို ဆောင်းမိုးပွင့် သေသေချာချာ ခွဲခြားတတ်သွားသည်။

ကောင်းစည်သူဆိုတာ...

သူ့လောက် မျက်ဝန်းတွေ စူးရဲ ထက်မြက်မနေဘဲ၊ တွေ့လိုက်တိုင်း နူးညံ့သည့်အပြုံးတွေနှင့်။ သူကတော့ မီးတွေ၊ တဖျတ်ဖျတ်ပွင့်ထွက်မတတ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် စူးစူးရဲရဲ၊ ထက်မြက်တာထက် သူဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည့် တစ်စွတ်ထိုး တဖောက်ကန်။

ကောင်းစည်သူ ဘာဖြစ်လို့သေသွားတာလဲ။ ဘာကြောင့် သေသွားရသလဲ။ သိချင်စိတ်ပြင်းပြသွားပေမယ့် ဆောင်းမိုးပွင့် ဆိုင်းခါလိုက်မိသည်။

ဒင်းဟာ သေသင့်သည့်လူ၊ မမဆောင်းနှင်းပွင့်ကို ယုတ်မာစွာ ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီး တူသောအကျိုးပေးကာ သေဆုံးသွားတာမဟုတ်လား။ လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပေါ့။

“ပြောလေ၊ မင်းကြောင့် ငါ့ညီသေသွားခဲ့ရပြီ။ ငါတို့

အတွက် အစားထိုးလို့မရတဲ့ဆုံးရှုံးမှုကွက်လပ်ကို မင်းဘယ်လို ပြန်ဖြည့်ပေးမှာလဲ”

“သူ့ဘာသာသူသေတာ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။ သူ့အတွက် ကျွန်မတို့ဘက်မှာလည်း အများကြီးနစ်နာဆုံးရှုံးရတာပဲ”

“ကောင်းစည်သူ သေသွားတဲ့အတွက် မင်း ဘယ်လို မှမခံစားရဘူးလား၊ ဆောင်းမိုးပွင့်”

“မခံစားရပါဘူး၊ အံ့ဩတာပဲရှိတယ်။ ဒါ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်ကို လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပဲ”

“ဘာ!... မင်းကများ ငါ့ညီကိုပြောရဲတယ်ဟုတ်လား။ တောက်! မင်းမှာ နှလုံးသားမှရှိရဲ့လား ဆောင်းမိုးပွင့်”

သူ့ညီထံတော့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကြည်းနေသည့် ကောင်းစစ်သည်ကိုကြည့်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့် နှုတ်ခမ်းမဲ့မိသည်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ပေါင်ပေါ်ကျတဲ့မီးခဲမှ ပူတတ်ကြတာပါပဲလား ဦးကောင်းစစ်သည်။

ကျွန်မတို့မိသားစုမှာတော့ ရှင်ညီရှိမြို့ကဲ့သို့မီးလောင် တိုက်ထဲမှာ ခုတ်လောင်မြို့ကနေရဆဲပါ။

“ဒါတော့ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဒဏ်ရာမှ နာတတ်ကြတာ ပဲ။ ကျွန်မတို့ဘက်မှာလည်း ရှင်ညီကြောင့် ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်

ဝေခဲ့ရပြီလေ။ မလွမ်းပါဘူး၊ သူဟာ လွမ်းစရာလူမဟုတ်ဘူး”

“မင်း တော်တော်ရက်စက်ဟုတ်တဲ့မိန်းမပဲ”

“ရှင်သီရင် ပြီးတာပဲလေ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါ့ညီသေဆုံးခဲ့ရတဲ့အတွက် မင်း ပြန်လည် ပေးဆပ်ရမယ် ဆောင်းမိုးပွင့်”

“ကျွန်မကလည်း ရှင်လုပ်သမျှခံမယ့် နှလပ်နိုးတုံးတစ် ယောက်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်လည်း သတိလေး ထားဦးပေါ့”

“ဘာလဲ၊ မင်းကရော လက်စားချေချင်လို့လား”

“ဒါတော့ ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“ငါတို့က အသက်နဲ့ဘဝနဲ့ စတေးခဲ့ရတာ ဆောင်းမိုး ပွင့်။ ဒီဘဝမပြောနဲ့၊ ကမ္ဘာကြေတောင် ဥဒါန်းမကြေဘူးမှတ်”

“တော်တော်မှ တရားမျှတပါပေတယ်။ ကောင်းပြီ၊ စိန် လိုက်လေး၊ ကျွန်မဘက်ကလည်း ရှင်တို့မိသားစုကို တိုက်ခိုက် ခိုအသင့်ပဲ။ ကောင်းစည်သူပေးခဲ့တဲ့အဆိပ်က ရှင်တို့ကိုအကောင်း ဆုံးဒဏ်ရာ ရစေမယ်။ သူ့လက်နက်နဲ့ ရှင်တို့ကို ရူးသွပ်ခံစား စေမှာ”

“ဘာလဲ၊ ဘာလက်နက်လဲ၊ အနုမြူဗုံးလား”

ကောင်းစစ်သည် ရွဲ့ပြီးမေးလိုက်ပေမယ့် ဆောင်းမိုးပွင့်

နက်နဲသောအပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အနုမြူငှားထက်တောင် အစွမ်းထက်လိုက် ဦးမယ်။ ရှင်စောင့်ကြည့်နေလိုက်”

“ဟာဟာ! အပြောမကြီးနဲ့ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ အပြောကြီး ရင် အထိနာတတ်တယ်နော်”

နစ်ယောက်သား စကားစစ်ထိုးနေရင်းနှင့်ပင် ဆေးနဲ့ သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ သူမကို တကယ့်ကို မသေမချင်း ပညာရှိနှိပ်စက်နည်း နှိပ်စက်တော့မည့်ပုံ။

သူမ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မဆင်းခင်၊ ကောင်းစစ်သည် ကို သေသေချာချာကြည့်မိသည်။

ခုဆိုရင် သူနဲ့ငါ ရန်သူပဲ... .

သူကလည်း သူညီကို ငါသတ်လိုက်တယ်ထင်ပြီး ငါ့ ကို အရမ်းမုန်းနေတယ်... .

ငါကလည်း သူညီကြောင့် ငါ့မအသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ ဘဝတွေပျက်ခဲ့ရလို့ သူတို့မိသားစုကို အရမ်းမုန်းတယ်... .

လူကဲ့သို့မိသားစုရဲ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ညက်ညက်ကြ ခဲ့ရတဲ့ ငါတို့မိသားစုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ပင်လယ်ဝေခဲ့ရတဲ့သောကတွေ ဆိုတာ မေ့နိုင်စရာမှမရှိဘဲ။

ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် သူတို့က အထက်စီးကရောက် နေပြီး ငါကတော့ ရှုံးနိမ့်မတတ်ပဲ။

သို့သော် သမီးလေး ချမ်းမိုးပွင့်ဟာ သူမရဲ့ဂုဏ်ဖဲ၊ သူမ ရဲ့လက်နက်ပါ။ စည်သူနှင့်ရပ်ချင်းတူလှသည့်သမီးလေးကို မြင် လျှင် သူတို့ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ ဘယ်လိုနေမလဲ။

အင်း... . လောလောဆယ်တော့ ငွေရေးကြေးရေးက ပိုပြီးအရေးကြီးနေသည်။ သူမတို့မိသားစုလေး လမ်းဘေးရောက် မသွားရအောင် ငွေလိုသည်မှာအမှန်။

သို့သော် သူ့ထံမှာ ငွေကြိုပေးဖို့ပြောဖို့ကလည်း ဘယ် လိုမှတွေ့လို့မရ။ ခြံသေ့ပါးစပ်ထဲသာ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်ချင်ပါ သ်။

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုကြည့် ပြီး ဆင်ကြံကြံနေတာလား”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူမတွေဝေစဉ်းစားနေတာ သူကလည်း ခိုမိသည်ပင်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှမပြောတော့ဘူး”

“ပြောလေ၊ ဘာလဲ... . ငွေလိုလို့လား၊ မင်းတို့လို လူ တန်းစားအတွက် ငွေက မရှိမဖြစ်လိုအပ်မှာပဲ”

“ရှင် ဒီလောက် နှိမ်စရာပြောစရာမလိုပါဘူး။ ပေးချင်ပေး မပေးချင်နေ။ ကျွန်ုပ်ဘာသာဖြစ်အောင် လှုပ်ရှားမှာပေါ့”

ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါဖောင်းနေပုံကိုကြည့်ပြီး ကောင်းစစ်သည် သဘောပေါက်လိုက်၏။ သူမ ငွေလိုနေပြီ။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကို ငါငွေကြိုထုတ်ပေးမယ်။ ဘွားဘွားအတွက် လစာကြိုထုတ်ပေးမယ်။ ဘယ်နှလစာ ယူမလဲသပြော”

“ရှင်... ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပေါ့၊ မင်းကိုငါယူပါတယ်။ လိုချင်သလောက် ပြော”

“ဖြစ်နိုင်ရင် သုံးလစာလောက်၊ ဟို... အိမ်ခန်းငှားခွင့် လို့ပါ။ ဝေမာကျော်တို့က ဖယ်ခိုင်းနေပြီဆိုတော့”

စောစောက တင်းမာနေသည့်ဆောင်းမိုးပွင့်ခမျာ သည် စကားကိုပြောရတော့ အသံကလေးပင် နှစ်ဝင်သွားလုမတတ်။ ကောင်းစစ်သည် မဲ့ပြုံးနှင့် ကြုံးဝါးမိသည်။

မင်း ငါ့လက်အောက်ကို မကြာခင်ရောက်လာရတော့မှာပါ ဆောင်းမိုးပွင့်။ ကောင်းစစ်သည်ဆိုတာ မင်းနင်းချေ ရုတ်စက်ခဲ့တဲ့ကောင်းစည်သူလို ပျော့ညံ့တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်မဟုတ်

ဘူး။ မင်းကို စည်သူခံစားရသလို ခံစားစေရမယ်။ စည်သူအသည်းကဲ့သလို မင်းလည်း အသည်းကွဲစေရမယ် ဆောင်းမိုးပွင့်။

မင်း တကယ်မချစ်တတ်ဘူးဆိုရင် ချစ်တတ်အောင် ငါဘယ်လိုသင်ပြမလဲဆိုတာ မင်းစောင့်ကြည့်နေလိုက်။ ငါ့ဘက်ကတော့ မင်းကိုတိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ငွေကြေး၊ အချစ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ စတင်များနေပါပြီ။

မင်းဘဝ၊ မင်းအသည်းနုလုံး၊ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ အားလုံး ရေစုန်မျောစေရမယ် ဆောင်းမိုးပွင့်။

“သုံးလစာဆိုတော့ ခြောက်သိန်းပေါ့။ ဒီငွေလောက်နဲ့ ဆိုက်ခန်းငှားလို့ဘယ်ရမလဲ။ မင်းက ဘယ်လမ်းဘေးကျူးကျော်တဲ့မှာ သွားငှားနေမလို့လဲ”

သူ့စကားက စေတနာစကားလား၊ ဝေဒနာစကားလား။ ဆောင်းမိုးပွင့် တွေးနေစရာတောင်မလို။

သူမရဲ့ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေက မှိတ်ချည်လင်းချည် သူ့နှုတ်ကိုယ်ဟာ ရန်သူ။

“ဒါကတော့ ကျွန်မတတ်နိုင်သလောက် အတိုင်းအတာမသိ၊ ရတယ်... ရှင်သာ သုံးလစာကြိုပေး”

သူမကို ဆေးရုံရှေ့မှာ ချထားပေးခဲ့မယ်ထင်ပေမယ့် သူ
က ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး သူမကိုခေါ်သွားသည်က သူ့နားနေ
ခန်းကိုပါ။

ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည့် ငါးထပ်တိုက် ဆေးရုံကြီးမှာ
သူ့နားနေခန်းက အပေါ်ဆုံးလွှာ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ သူနှင့်
သူမ နှစ်ယောက်တည်း။ အချိန်ကလည်း ဆယ်နာရီကျော်နေပါပြီ။
သူဟာ သူမကို တမင်နှိပ်စက်နေတာလား။ ဒီဆေးရုံ
မှာ သူမကို ဘာတာဝန်တွေ ပေးဦးမလို့လဲ။

“အား...”

ဓာတ်လှေကားထဲဝင်ပြီး အပေါ်သို့တက်စဉ် လမ်းခုလတ်
မှာပင် မီးတွေပျက်ပြီး ဓာတ်လှေကားရပ်တံသွားတော့ မှောင်ထဲ
မှ သူနှင့်ဆောင်းမိုးပွင့်။ သူဟာ ကိုယ့်ရန်သူဖို့ ကြောက်စိတ်က
တားမရဆီးမရ။ ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်သွားနိုင်သလဲ
သည်စဉ် သူ့ထံမှ မခိုးမခန့်ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာတော့
ဆောင်းမိုးပွင့် ခြေတွေလက်တွေ ချွေးစေးယိုလာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အသည်းစားဘုရင်မကြီး။ မေးတကတိ
ရှိက်သံတောင် ကိုယ်ကြားနေရသလိုပဲ”

“ရှင်နော်... ရှင်၊ ဘာလို့ မေးရိုက်ရမှာလဲ။ ရှင်ကိုတော့

လုံးဝမကြောက်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒါဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
မကြောက်တဲ့အခါ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ကြုံရတတ်သလဲဆို
တာ Lesson ပေးဦးမှပဲ။ ဆောရီးနော်”

“ရှင်... ရှင်”

ပြောနေတုန်း သူမတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်းကြုံးပွေ့ဖက်ခံ
လိုက်ရသဖြင့် ဓာတ်လိုက်ခံရသလို မီးတွေများ ပွင့်ထွက်သွား
သလား ထင်ရဆဲ...

သူ့ရဲ့ပူဇွန်သောနှုတ်ခမ်းအစုံက သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းအိအိ
ထွေးထွေးလေးပေါ်သို့ ကမူးရှူးထိုး ကျူးကျော်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသကြီးနေသည့်မြွေဟောက်မလေး
လို သူ့ကိုရုန်းကန်တိုက်ခိုက်ချင်ပေမယ့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်
လို့တောင်မရ။

ကေန္တ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာ ပန်းမေ့ဆေးတွေများ ထည့်သွင်း
လိမ်းသုတ်ထားသလား။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်မီလာပြီး ခြေထောက်တွေ ယိမ်းယိုင်
ထဲပြိုကျတော့မတတ်။ သူမရဲ့ခေါင်းလေးက မော့ကျော့နေပြီး
သူ့ရင်ဘတ်နှင့်ကိုယ်ရင်ဘတ်ကလည်း ထိကပ်ကျပ်ညပ်လျက်။

ဓာတ်လှေကားနံရံမှာ ကပ်ထားပြီး သူမက သူ့ရင်ခွင် အောက်မှာ ပြားကပ် ကျပ်ညပ်နေလိုက်တာ။ ခဏလောက် ထပ် ကြိုးရင် သေများသေရတော့မလို့။

နောက်ဆုံး ဆောင်းမိုးပွင့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေး သူ့လက် ထဲမှာ ပျော့ခွေညွတ်ကျသွားတော့မှ မီးကလည်း ပြန်လင်းလာ ဓာတ်လှေကားလည်း ရှေ့ဆက်တက်သွားတော့သည်။

စိတ်နာစရာ...

သူက သူမကို နံရံမှာ ဟန်မပျက် ပြန်ကပ်ပေးထားလိုက် စဉ် ဓာတ်လှေကား ပွင့်သွားခဲ့သည်။

“ဘော့စ် စိုးရိမ်လိုက်ရတာဗျာ”

ဓာတ်လှေကားအဝမှာ နာရုံတွေ ဒေါက်တာတွေ သူ ပါတာနာတွေ။

“ဒီတစ်ခါ မီးပြတ်တာ မိနစ်နှစ်ဆယ်တောင်။ ဘော့စ် ကြောက်နေမလားလို့”

ဒေါက်တာအသစ်လေးများက ပြုံးစိစိဖြင့် သူ့ကိုနောက် တော့ သူက ခပ်တည်တည်ပင်။

“မကြောက်ပါဘူး။ ကိုယ်က တစ်နာရီလောက်တောင် ပျက်နေစေချင်တာ”

“မိနစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ မလုံလောက်လို့လား ဘော့စ်”

“စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ”

ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံလေးတွေကြားထဲမှာ ဆောင်းမိုးပွင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူပြီး အငွေ့ပျံသွားတော့မတတ် ခံစားလိုက်ရ သည်။

ဒါ သူတမင်လုပ်နေတာ။ သူမအပေါ် လူတွေအထင် ဆေးအောင် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်အောင်လုပ်တာ။ သူမရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရေစုန်မျောအောင်လုပ်နေတာ။

သူ့အသွင်က ရှင်းသန့်လှပနေပြီး၊ သူမအသွင်ကတော့ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး။ အများအမြင်မှာ သူက သူမကိုဂရုမစိုက်သည့် ခိုး နောက် သူမက သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေ၊ သူ့ရဲ့ခြေသုတ်ပုဆိုး အစွယ်ကျိုးနေသည့်မြွေ။

ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲ ဒေါသ ဗျာပါဒတွေနှင့် ဆူပွက် ခြောင်းဆန်လာလိုက်သည်မှာ မီးတောင်တစ်ခုလို့။ သို့သော် သူမ တံယုတ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ရပါသည်။ ကိုယ်ဟာ ပညာတတ်မကြီး တစ်ယောက်၊ လမ်းဘေးက ကလေးကချေမိန်းမတစ်ယောက်လို အရိုင်းဆန်စွာ ပေါက်ကွဲလို့မဖြစ်။

လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်ခဲ့တဲ့။ ရှင် ဘယ်လောက်

၁၀၂ ❀ ဩဇာစင်စုန်းဝေ

တောင် လူကိုနှိပ်စက်ကောက်ကျစ်ဦးမလဲ ဦးကောင်းစစ်သည်။

ရှင်အလှည့်ကျရင်လည်း မနွဲ့စတမ်းနော်...

သူက လူအများရှေ့မှာပင် ဆောင်းမိုးပွင့်ကို သူ့နားနေ ခန်းသို့ခေါ်ဆောင်သွားတော့ သူမ တည်ငြိမ်အေးစက်စွာပင် ခေါင်း ခါလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူး ဦးကောင်းစစ်သည်”

“မင်းကို ငါ အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေပေးမလို့ကွ”

“အဲဒါဆိုလည်း လူကြီးမင်းရဲ့ခန်းကိုပဲ ခေါ်လိုက်ပါ”

“မင်းက ငါ့ရဲ့သီးသန့်အလုပ်သမားနော်။ ငါနဲ့အလုပ် ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးရဦးမယ်။ ဒါပဲ”

သူ့လူများအားလုံး ကိုယ့်အလုပ်ရှိရာကိုယ် ထွက်ခွာသွား ကြပေပြီ။ ဒီဆေးရုံမှာတော့ သူဟာ အဓိပတိကြီးပါပဲ။ သူပဲ သမ္မတ၊ သူသာ ရှင်ဘုရင်။

သူက ခပ်လှောင်လှောင်အပြုံးနှင့်...

“ကဲ! လာပါ။ လူတွေမရှိတော့ပါဘူးကွာ။ မိန်းမတွေ များ မသိရင်ခက်မယ်။ ကဲပါ... ငါတို့ရဲ့မပြီးဆုံးသေးတဲ့အလုပ် တွေကို ဆက်ပြီးဆွေးနွေးကြပါစို့”

သူ့စကားက ဘာလိုလို၊ ဆောင်းမိုးပွင့် လုံးဝသည်းမော်

နိုင်တော့။ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ဆတ်ခနဲ ဓာတ်လှေကားဘက် သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ရှင် အရမ်းကိုတရားလွန်နေပြီ။ ရှင်ဘာသာ ကျွန်မကိုအလုပ်ဖြုတ်ချင်ဖြုတ် ဆက်ခန့်ချင်ခန့်၊ ကျွန်မပြန်မယ်”

သူမ ဆတ်ခနဲ ဓာတ်လှေကားထဲ ပြန်ဝင်လိုက်တော့ သူကလည်း ဖျတ်ခနဲလိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မနိုးမခန့်ရုပ် နှင့်...

“ဩ... မင်းက စောစောကအရသာကို ထပ်ကြုံချင် သေးတယ်ပေါ့”

တကယ့်ကိုပင် သူမကို နံရံမှာ ဖျတ်ခနဲ တွန်းကပ်ပြီး စောစောကလို အချစ်မုန်တိုင်း၊ အနမ်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ဆင် လိုက်တာ သူဟာ ဒီဘာသာရပ်မှာ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ပါမောက္ခ တစ်ဦးနယ်။

“အာ...”

သူ ဆတ်ခနဲခွာလိုက်ချိန်နှင့် ဓာတ်လှေကား ချပ်ခနဲ ဖွင့်သွားပုံက တကယ့်ကို ကွက်တိ။ ပြီးတော့ စောစောလို တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မီးနှင့်ထိုးတော့မည့်ရှုပ်မျိုးမဟုတ်တော့ သဲ အလွန်ပင် ကြင်နာယုယသည့်အသံနှင့် ဟန်နှင့်။

“ပြန်မယ်ဆိုလည်း လိုက်ဖို့ရမှာပေါ့ ဘောဘီရယ်။ ဒီလူနဲ့ဒီလူ ပြောနေစရာလိုသေးလားကွာ”

သူမလက်ကိုကိုင်ဆွဲပြီး ကားထဲထည့်၊ မောင်းထွက်လာလိုက်မူက လူလည်နှပ်ပါးကျလွန်းလို့ သူမ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လက်သီးနှင့်ထုရင်း သူ့ကားပေါ် ပါလာခဲ့ရသည်။ နောက် ဒေါသတွေ အရည်ပျော်ကျလေသလားမသိ။ သူမ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာရပြန်သည်။

သူမ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်ပေပြီ။ ခြံဝင်းတံခါးကြီးလည်း ပိတ်လို့။ သူမကရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝေမာကျော်တို့ကို အော်ခေါ်ပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းရဲမှာတဲ့လဲ။ ဒီလိုအချိန်မတော်ကြီးထဲ။

ဆောင်းမိုးပွင့် နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို ပြတ်မတတ် ကိုက်မိရင်း မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်။ သူက...

“စိတ်အလိုမလိုက်ပါနဲ့ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ ကဲ! ကိုယ့်အိမ်ပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့တော့”

“ဘာရှင်... ရှင်ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဪ... ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပြောမိတာပါ။ မင်းဒေါပွဖို့မလိုဘူးလေ။ ကိုယ် မင်းကို ဟိုတယ်ခေါ်သွားတာမဟုတ်

ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့နားခိုရာနေရာတွေက ဆေးရုံနဲ့အိမ်ပဲရှိတယ်။ ဆေးရုံက အခန်းကျတော့လည်း မင်းမနှစ်သက်ဘူး”

“ရှင်... ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုတွေ သဘောထားပြီး ဒီလိုနှိပ်လိုနှိပ်စက်တွေ ပြောနေရတာလဲ။ ရှင်ရန်သူဆိုပြီး ကျွန်မဘဝကို လူတွေရဲ့တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောအောင် လုပ်နေတာလား”

သူက ဇာတ်လိုက်မင်းသားတစ်ယောက်လို ပခုံးတွန့်၊ လက်ဖြန့်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒါဆိုလည်း... ခုည ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း မင်းပဲဆုံးဖြတ်ပါတော့ ဆောင်းမိုးပွင့်”

ကောင်းစစ်သည်ပြောတော့ သူမ မဆုံးဖြတ်တတ်ပြန်။ သူ့ကိုသာ စိတ်တွေတို၊ စိတ်တွေနာကြည်းနေမိသည်။ သူ့ရှုပ်လို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိတွေဖြစ်ကုန်ရတာ။ လူလည်း သူ့လက်ထဲက အရှုပ်တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူက ‘ကားကိုပြန်လှည့်မောင်းလိုက်သည်။’

အစရှိ နောက်နောင်တွဲ။ အလကားနေရင်း အခွင့်အရေးဆိုင်း ငါ့ကိုနင်းစုပုံနေတဲ့လူနဲ့ ခုလို ငါတပူးတွဲတွဲမနေသင့်တော့ဘူး။ ကြာရင် ငါ့ဘဝနစ်မွန်းတော့မှာပဲ။

“ဒီမှာ ကျွန်မကို ရှင်အိမ်ပဲခေါ်သွားတော့၊ ဒါပေမဲ့”

“အိုးဟိုး... ကိုယ်သိပါတယ်။ အိမ်ကိုပဲခေါ်သွားမှာပါ။ ကိုယ့်အခန်းထဲထိ ခေါ်မသွားပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်က အကျယ်ကြီး ပဲလေ။ မင်းလည်းသိပါတယ်။ တစ်မျိုးတော့မထင်နဲ့နော်၊ ကိုယ် က ဆေးလောကအကြောင်း နားလည်နေတဲ့သူဆိုတော့ ဓာတ် မသိ အကြောင်းမသိတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူမအိပ် ရဲလို့ပါ။ AIDS တွေဘာတွေ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးလေ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် စော်ကားလှချည်လား။ ရှင်သာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပွေ့ချင်တိုင်းပွေ့၊ ရှုပ်ချင်တိုင်းရှုပ်ခဲ့ပြီး ခုထိအရှိန် မသေသေးဘဲ ကြုံရာမိန်းကလေးကို မတရားနမ်းစုပ်နေတဲ့လူ၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ အရမ်းမုန်းတယ်”

သူ့ပခုံးကိုထုရိုက်ပြီး သူမငိုယိုပေါက်ကွဲလိုက်တော့ သူ က ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ပြီး သူမကို စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ကျုံးပွေ့ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းမုန်းလည်း ငါလုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ့ညီကိုသတ် ထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့ဆီက အကြင်နာ အယုယ တွေတော့ မျှော်လင့်မနေနဲ့။ ဒါပဲ”

သူ ကားကိုကမူးရှူးထိုးမောင်းသွားပုံက ကြောက်စရာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်လုံးပြူးနေရသည်။ သူ

ဟာ တကယ့်ကို တစ်စွတ်ထိုး တဖောက်ကန်းပါလား။

သူ့အိမ်ရောက်တော့ အချိန်က ညဆယ့်နှစ်နာရီ။ အိမ် သားတွေ အိပ်ကုန်ကြပြီမို့ သူက ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ့်သောင့်နှင့် ခွင့်ဝင်သည်။

“လာ... အခန်းပိုတစ်ခုမှာ မင်းအိပ်လိုက်”

ဆောင်းမိုးပွင့်ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ သူခေါ်သွား ရာအခန်းမှာ အိပ်ရသည်။ ခုတော့လည်း စိတ်ကောင်းဝင်နေပြီး သူမကို ဘာအနှောင့်အယှက်မှမပေးတော့ပါ။

သို့သော် ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ကို နှလုံးမထူနိုင်အောင် ကြောက်ရွံ့သွားခဲ့တာတော့ အမှန်။

အခန်း (၈)

သူ ဦးချိုးလို့ ကျိုးသွားရတာမဟုတ်ပေမယ့် ဆောင်းမိုး
နှင့် ကဲကဲမဆတ်နိုင်တော့ပါလေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အံ့တု မထေ့မဲ့မြင်လုပ်လျှင် နစ်နာ
ရော့ချည်းပါပဲ။

သူက သူ့ဆေးရုံဝန်ထမ်းများရဲ့ရှေ့မှာ သူမကို မဖွယ်
အရာပြုမူပြောဆိုခဲ့သဖြင့် ဆေးရုံထဲမှာ သူမ အားငယ်ချင်ချင်။

ခေါင်းတွေ စုစု ဆိုလိုလျှင် ကိုယ့်အကြောင်းများ ပြော
လေသလားလို့ သူမ စိတ်မလုံ။ အဲဒီအကျိုးဆက်အဖြစ် သူမ
ဆောင်းစစ်သည်ကို ရင်ထဲမှ တူးခါးနေအောင် မုန်းမိသည်။ အခွင့်
သာတိုင်း သူ့ကို နောက်ကျောစားနှင့်ထိုးဖို့အသင့်။

သို့သော် လောလောဆယ်တော့ သူမအဖြစ်က သူ့ထူး
ရာနေ့ စေရာသွားနေရသည့်အဖြစ်။ သူ့လာဆိုလာ၊ သူ့သွားဆို
သွားနေရသည့်ဘဝ။ အဲဒါ သူ့ထံမှာ အလုပ်လုပ်နေပြီး သူ့
တွေယူသုံးနေရလို့ဖြစ်မည်။

သိပေမယ့် သူမနောက်မှာ မေမေနှင့်သမီးဟူသည့် သံ
ယောဇဉ်ကြီးလေးနှစ်ချောင်း ရှိနေသဖြင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်
မပါနိုင်ခဲ့။

ယခုဆို သူ့ထံမှ ကြိုတင်လစာတွေ ထုတ်ခဲ့ရပြီ။ တိုက်
ခန်းလေးတစ်ခန်း ငှားနေရသည့်အဖြစ်။ ထိုတိုက်ခန်းလေးဟာ
သူ့ဆေးရုံနှင့်မဝေးလှသည့်မို့ သူမအတွက် အဆင်ပြေပါသည်။

ဪ... သူမအဖြစ်က စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်ရဲ့ညီ
ချွန်မိခင်နေရသည့်နယ်။

သူ့ကိုမုန်းပါသည်ဆိုမှ သူ့အကူအညီ၊ သူ့လုပ်ဆောင်
ချက်တွေနှင့် ရပ်တည်နေရသည့်ဘဝ။ သူမတို့ငှားနေသည့်တိုက်
ခန်းကိုလည်း သူပဲ ငှားပေးထားတာဖြစ်သည်။

နွေဘက်မှာ ဘွားဘွားထံသွားပြီး အလုပ်လုပ်ရသလို
ညဘက်ကျ ဆေးရုံမှာပြန်ပြီး ဂျူတီဝင်ရသည်။ သူဟာ ဆောင်း
မိုးပွင့်ကို နလံနံမထူနိုင်အောင် လုပ်ထားတာတော့ သေချာသည်။

ရင်ထဲမှာ မုန်းနေပေမယ့် သူမအဖြစ်က သူ့ရဲ့အရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ။

သူ့ထံမှာ အလုပ်ဝင်တာ တစ်လလောက်ကြာပြီမို့ သူ့
သဘောထားတွေက ဆောင်းမိုးပွင့်အပေါ် တင်းမာရက်စက်သည်။
တိုက်က လက်စားမချေရသေးဘဲ သူကချည်း ကိုယ့်ကိုလက်စား
ချေနေသည့်အဖြစ်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဆောင်းမိုးပွင့် သူနှင့်ဓာတ်လှေကား
ထဲမှာလိုမျိုးမဖြစ်အောင်တော့ အမြဲဆင်ခြင်သည်။ သူနှင့် ဘယ်
တော့မှ ဓာတ်လှေကားအတူမစီးတော့။ ဆောင်းမိုးပွင့် သွေးလန့်
နေပါပြီ။ စိတ္တဇတောင်ဖြစ်လို့။

နေ့ရောညပါ ဘယ်လောက်ပင် သူ့အလုပ်တွေခိုင်းထား
ထား၊ ဆောင်းမိုးပွင့်ကလည်း ဘာမှ သက်ဆိုင်မှုမရှိတတ်ပါသည်။
ဘွားဘွားဟာ အသည်းအသန်လူမမာကြီးမဟုတ်တာမို့ နေ့လယ်
ဘက် ဘွားဘွားအနားမှာ သူမလည်း တစ်ရေးအိပ်မြဲ။ လူတစ်
ယောက်ဟာ နှစ်နာရီလောက် အိပ်ရရင် အိပ်ရေးဝတာပဲ။ နောက်
ညဘက်ကျတော့လည်း ဂျူတီအားချိန်လေးများမှာ ဒီလိုပဲ နှစ်
နာရီလောက် အိပ်ခွင့်ရပါသည်။

ဘာပဲပြောပြော မေမေ၊ သမီးနှင့်သူမတို့မိသားစုလေး
အဆင်ပြေလာရတာတော့အမှန်။ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခုမှာ ငှားနေ

ခွင့်ရပြီး စားဝတ်နေရေးမပူမပင်ရတော့သည့်ဘဝ။

ဆေးရုံနှင့်ကိုယ့်တိုက်ခန်းက လမ်းလျှောက်သွားလို့ရပြီး ဆေးရုံနှင့်သူ့အိမ်ကလည်း ကားတစ်ဆင့်ပဲစီးစရာလိုသဖြင့် သူ့အတွက် များစွာအဆင်ပြေသည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး သူ့ကိုရှောင်၊ သူ့ကားကိုရှောင်ခြင်းသည် ဆောင်းမိုးပွင့်အတွက် အဓိကအလုပ်တစ်ခု။ သူကလည်း အလုပ်များတတ်သူမို့ ယခုရက်ပိုင်းများမှာ အဆင်ပြေနေသည်။ သူနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတာ ငါးရက်လောက်ရှိပြီမို့ ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်ချမ်းသာနေမိ၏။

နွေဘက်မှာဆို သူက ဆေးရုံမှာ၊ ကိုယ်က သူ့အိမ်မှာရှိနေတတ်ပြီး၊ ညဘက်ကျ ကိုယ်က ဆေးရုံမှာ သူက သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သွားရော။ နေနှင့်လ ကောင်းကင်မှာမဆုံကြသလိုဘဲ အဆင်ပြေစရာ။ သို့သော် သူက သိပ်ပြီးအစိုးရသူတော့မဟုတ်။ ဒီလိုပဲ ပေါ်ချင်သည့်နေရာမှ ဘွားခနဲပေါ်လာတတ်တာခက်သည်။

နောက် ဆောင်းမိုးပွင့်လည်း သူများတွေလို ဂျူတီနာရက် တစ်ရက်ရရှိသည်။ သူမရသည့်နားရက်က တနင်္ဂနွေ။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဆေးရုံနှင့်သူ့အိမ် ပြေးလွှားနေခဲ့ရပြီး ကိုယ့်မေမေသမီးတို့နှင့် တစ်နာရီနှစ်နာရီလောက်လေးတွေ့ခဲ့ရသမျှ တနင်္ဂနွေ

နေ့လေးကိုတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် အရမ်းမျှော်မိမြဲ။

ယခုလည်း ဒီနေ့တနင်္ဂနွေနေ့မို့ သမီးလေးနှင့်အတူ ဈေးသယ်ထွက်မည်။ ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းလေးတွေ ချက်ပြုတ်စားမည်။ နေ့လယ်ဘက်မှာ သမီးနှင့်အတူဆော့ကစားရင်း သမီးအတွက် အချိန်တွေအားလုံး ပေးလိုက်မည်ဟုတွေးရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် ပျော်နေမိသည်။ မေမေကတော့ လူကြီးပီပီ တစ်ပတ်လုံး ဆုံး သမီးလေးကိုထိန်းကျောင်းခဲ့ရသမျှ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နားလိုပါသတဲ့။

“တို့သားအမိ မြေးအဘွားတွေ ညကျတော့မှ ဘုရားသွားရအောင်နော်။ ဘုရားတက်ကြတာပေါ့”

ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့်လည်း မဝေးလှတာမို့ ကားလေးတစ်ဆင့်စီးလိုက်ရုံနှင့် ရောက်ပါမည်။ အစီအစဉ်တွေဆွဲပြီး မနက်ဆယ်နာရီလောက်မှာ သမီးကို သူမ ရေချိုးပေးပြီး ဂါဝန်လှလှ ဆေးဝတ်ပေး၏။ ဆံပင်နုနုလေးတွေက ပခုံးကျော်အောင် ရှည်သည်မို့ သမီးဟာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို လှပနေသည်။

သူမကတော့ ဖျင်သားအိအိ နက်ပြာရောင်ပွင့်ဝမ်းဆက်ဆေးနှင့်သာ။ ခါးထိရှည်သည်ဆံနွယ်တွေကို ကလစ်တစ်ခုနှင့် ညှပ်ထားသည်။

“မေမေ သမီးတို့ရှော့ပင်ထွက်ပြီ”

“သမီးနော်၊ မြေးကိုဂရုစိုက်။ ကလေးပျောက်ကျန်ခဲ့ဦး

မယ်”

“စိတ်ချပါမေမေရဲ့၊ မေမေမြေးကို မပျောက်စေရပါဘူး”

သူမတို့သားအမိ တိုက်ခန်းလေးမှဆင်းခဲ့တော့ တိုက်
ရှေ့မှာရပ်ထားသည့်ကားလေးနှင့် ဆေးရုံမှ ကလေးအထူးကု ဆရာ
ဝန် ဦးအောင်လွန်းဆွေကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူမအံ့သြသွားရ
သည်။

ဦးအောင်လွန်းဆွေဟာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်
လူပျိုကြီးပါ။ အသားညိုပြီး ယောက်ျားပီသသောရုပ်နှင့် ခန့်ခန့်
ထည်ထည်။

“ဆရာဘယ်သွားမလို့လဲဟင်၊ ဒီနှစ်လွှာမှာ ကျွန်မတို့
နေပါတယ်”

“ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒါ ဆောင်းရဲ့သမီးလေးမဟုတ်
လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာဘယ်လိုသိ...”

“ဪ... ကိုယ်က ဆောင်းကိုစိတ်ဝင်စားတာပဲဆေး
ဆောင်းအကြောင်းတွေ သိနေတာမဆန်းပါဘူး”

“ရှင်!”

သူ့စကားက ပွင့်လင်းလွန်းသဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ဘာ
ဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်မိ၏။

“ဪ... ကိုယ်က ဆောင်းရဲ့ဘဝလေးကို စိတ်ဝင်
စားမိတာပါ။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အလုပ်တွေ ဒီ
လောက်လုပ်နေရတာ စိတ်ဝင်စားမိတယ်လေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်မမှာ အမေနဲ့ သမီး
နဲ့ မိသားစုသုံးယောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဦးဆောင်ကြိုး
ပမ်းရပါတယ်ရှင်။ ကဲ! ဆရာသွားချင်တဲ့ဆီသွားနော်၊ ကျွန်မတို့
သားအမိကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ ဒီနေ့နားရက်လေးဆိုတော့ သမီး
စိတ်ပျော်ရွှင်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ပါ”

သူ့ရှေ့မှ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ထွက်
ခွင့်ပြုပြင်လေမှ သူက အသက်ဝင်လာ၏။

“ဪ... ကိုယ်လာတာ ဆောင်းဆီကိုပဲလေ။ အခု
ဆောင်းတို့သားအမိသွားတဲ့ဆီ ကိုယ်ပါလိုက်ပါရစေ။ ကိုယ်လည်း
အိတ်နဲ့တော့ အနားယူပါမယ်”

ဦးအောင်လွန်းဆွေ ကားတံခါးဖွင့်ရင်း ဖိတ်ခေါ်တော့
ဆောင်းမိုးပွင့် အပြုံးနှင့်ငြင်းပယ်ရသည်။

“ဆရာရယ်၊ အနားယူတယ်ဆိုတာ အေးချမ်းမှုကောင်း
မှာပါ။ ကျွန်မသမီးက ဆူတယ်လေ။ ကလေးပီပီ သူပျော်ရွှင်ရယ်
မောနေတာကလည်း ဘေးလူအတွက်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်စရာပေါ့။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့သားအမိ ဘယ်
သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးပါရစေနော်”

“ဪ... ဆောင်းမိုးရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကြီးက ခြောက်
သွေ့အထီးကျန်လွန်းလို့ပါ။ ဆောင်းမိုးတို့သားအမိနဲ့အတူ အဲဒီ
ဆူညံသံလေးတွေကို လိုက်ပြီးသာယာကြည်နူးချင်လို့ပါကွာ”

သူဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဆေးရုံမှာ
မြင်ဖူးကြားဖူးရုံဟု ကိုယ်ကသတ်မှတ်ထားရုံပါ။ ယခုတော့ သူ
က ပွင့်လင်းသူမို့ ပြောပြလိုက်တာပါပဲ။

“ဆရာကိုအားနာပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့သား
အမိနဲ့ အတူတွဲသွားတဲ့လာရင် ဆရာသိက္ခာကျမှာပေါ့။ ဆရာ
လူပျိုဂုဏ်ကိုထိခိုက်ပါတယ်။ ဆောရီးပါရှင်... ဆရာနဲ့တွဲသွား
တာဟာ မရဘူးအပေါ်ညှာတာလို့ပါ”

သို့သော် ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် သူက နားမထင်

“ဒီလိုရိုးရိုးသားသားသွားလာကြတာကိုမှ အပြစ်မြင်ပြီး
ပြောကြမယ်ဆိုရင်လည်း ပြောပါစေတော့ဆောင်းမိုးရယ်၊ ကိုယ့်

ခိုင်ပါတယ်”

“ခက်လိုက်တာ ဆရာရယ်၊ ဆရာခံနိုင်လည်း ကျွန်မ
အပြစ်ပြောမခံရပါစေနဲ့တော့ရှင်။ ဆေးရုံပိုင်ရှင်ဘော့စ်နဲ့တောင်
လူတွေက ဘာလိုလိုပြောကြဆိုကြတာ ဆရာ လက်ရှောင်နေလိုက်
မိမိပါနော်။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်”

သူမ အတင်းပင် သမီးကိုလက်ဆွဲကာ ထွက်ခွာလာခဲ့
တာ့ သမီးက ဒေါက်တာနှင့်သူ့ကားကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်
ရင်း ပါလာခဲ့သည်။

“မေမေကလည်း မီးမီးက အဲဒီကားမျိုးစီးဖူးချင်တော့”

“သမီးရယ်၊ နောက်တော့စီးရမှာပေါ့ကွာ”

သားအမိနှစ်ယောက် ဈေးအတူဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့
ကြသည်။ ဈေးထဲမှာ လူတွေကို တိုးဝှေ့ပြီး ဈေးဝယ်ရတာကို
သမီးက ပျော်ရွှင်နေ၏။ သားအမိနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ လမ်း
ဆွဲသွားပြန်လာနေကြဆဲ၊ သူမတို့အနားသို့ ခရိုင်ကားတစ်
စီး ထိုးရပ်သွားခဲ့သည်။

“ဦးကောင်းစစ်သည်”

သူက ကားပေါ်မှဆင်းလာပြီး ကလေးကိုသေသေချာ
ချာစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့ကလေးလဲ”

“မေးနေရာလိုသေးလား၊ ကျွန်မသမီးမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့သမီးဖြစ်ရဦးမှာလဲ”

“မင်းက စည်သူကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာကိုး၊ တောက်! ဒါကြောင့် စည်သူအသည်းကွဲခဲ့ရတာ၊ ဘဝဆုံးခဲ့ရတာ”

“ဒါ ရှင့်အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

“အခု သူ့အဖေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ကျွန်မသမီးက သိတတ်နေပြီ၊ ကလေးရှေ့မှာ ဒီလိုမျိုးစကားတွေ မမေးပါနဲ့၊ မပြောပါနဲ့”

“ဒါဆို... မင်းက ဒီကလေးကို လေဥဥခဲ့တာလား၊ ကလေးရှိရင် အဖေရှိရမှာပဲ၊ အမှန်တရားကို ငါက မမေးရတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မမေးနဲ့၊ ကျွန်မ မဖြေဘူး”

“တောက်!... တော်တော်အဟုတ်မဟုတ်တဲ့မိန်းမ၊ ကလေး ဗန်းပြပြီး ယောက်ျားတွေကို မြူ၊ ချူစားတဲ့မိန်းမ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် ကျွန်မကိုစွပ်စွဲတာ တရားလွန်ပြီနော်၊ ကျွန်မ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ငါက မှန်တာပြောတာပဲ၊ မနက်ကလည်း ဟိုဆရာဝန်နဲ့ စကားတွေ ရေပက်မဝင်ပြောနေလိုက်တာ၊ ငါ့ကားဖြတ်သွားတာတောင် မမြင်ကြဘူးမဟုတ်လား၊ နှစ်ယောက်သား မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်ကရော ရှင်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ၊ ရှင် အနေသာကြီးပါ”

“ဟေ့! မင်းက ငါ့ဆေးရုံက ဆရာဝန်မ၊ ငါ့ဝန်ထမ်းဆိုတော့ ငါ့ဆေးရုံနာမည်ပျက်မှာစိုးလို့ လိုက်ပြီးထိန်းသိမ်းနေရတာ”

“ဒါကတော့ ရှင်မကြိုက်ရင် ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပေါ့၊ လွယ်ပါတယ်”

“တောက်! ကဲ... တက်ကြ”

ဒီလောက်ရန်စကားတွေ ပြောနေပြီးမှ ကားတံခါးဖွင့်ပေး၊ စည်သူကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမုန်းမသိဖြစ်နေတုန်း သမီးက ကားထဲသို့ ဝမ်းသာအားရဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ကလေးကို အတင်းလိုက်ဆွဲလိုက်သည်။

“ဟေ့! ကလေးစိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်နဲ့၊ တက်”

ကလေးကလည်း ကားပေါ်မှဆင်းမည့်ဟန်မမြင်သည်။ ဆောင်းမိုးပွင့်ပါ မကျေမနပ်နှင့် တက်လိုက်ရ၏။ ဘဝဘဝက

ရောက်ပါပဲ။ မုန်းလိုက်တာများ။

သို့သော် ကလေးကတော့ သူ့ကိုခင်ခင်မင်မင်။

“ဦးဦးကားကြီးက ကောင်းလိုက်တာနော်၊ သမီးက ဒီ ကားမျိုးစီးပူးချင်နေတာ”

“စီးရမှာပေါ့ကွာ၊ သမီးအဖေကို ဝယ်ခိုင်းပေါ့”

“သမီးမှာ အဖေမရှိဘူး ဦးဦးရဲ့”

“ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ဟိုး... အဝေးကြီးကိုရောက်သွားပြီတဲ့။ မေမေပြော တာ”

ကေန္တ သေပြီလားမသိ။ ကလေးကိုငုံကြည့်ရင်း ကြည့် ရင်း ကောင်းစစ်သည်စိတ်ထဲ စည်သူနှင့်တူသလိုလို၊ စည်သူနှင့် သူဟာ ရုပ်ချင်းဆင်သည့်အမြှာမို့ ကလေးက သူနှင့်လည်းတူ လိမ့်မည်။

“ဦးဦး သမီးရဲ့အဖေလုပ်ပါလားဟင်၊ သမီး အဖေလို ချင်လို့ပါ”

“ဟာ! မီးမီး ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကလေးက သူ့ခံစားချက်နှင့်သူ၊ ကောင်းစည်သူကို စကားတွေပြောနေလျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် ပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

သမီးလေးခမျာ မအေဖြစ်သို့ထံမှ ဒီလိုမျိုးတစ်ခါမှ အအော်မခံ ရှေးသည်ကြောင့် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားရှာ၏။

“ဟေ့! မင်းဘယ်လိုလဲ၊ ကလေးက မသိလို့ပြောနေတဲ့ ဟာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဘာလဲ... မင်းက မလုံတဲ့အိုးမို့ တုတ်မိုးရုံနဲ့ ကွဲနေတာလား။ အလကား... မဒန်းသားမခင်ဆိုတာ မင်းလို အမေမျိုးပဲ။ ကလေးအမေသာဆိုတယ်၊ အပျိုရုံးနေ အပျိုလုပ် နေတာပဲ”

“ကျွန်မသမီး ကျွန်မအော်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကလေးပဲကွ၊ တောက်က! ဘယ်လိုမိန်းမဆိုးနဲ့ တွေ့နေ ရတယ်မသိဘူး။ အကုသိုလ်များတယ်”

မကြာမီ အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ သူမက သူ့ကို အိမ် သည်ခေါ်ဖို့နေနေသာသာ နှုတ်ပင်မဆက်။ ကိုယ်ဝယ်လာသည့် ဈာန်များကိုယူငင် ဆင်းသက်လိုက်တော့ သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နှင့် သမီးကိုချိုပြီး လိုက်ပို့ဖို့ပြင်၏။

ဆောင်းမိုးပွင့် ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။ သူဟာ တကယ့် လူဆိုး၊ တဇောက်ကန်း၊ သူလုပ်ချင်တာကို အဆင်အခြင်မရှိဘဲ လုပ်တတ်သူ။

မေမေ မီးဖိုထဲမှထွက်လာတော့ သူ့ကိုအံ့သြစွာ ကြည့်

နေ၏။ ဆောင်းမိုးပွင့် အလိုက်တသိပင်ပြောပြလိုက်သည်။ မိတ်ဆက်ပေးတာတော့မဟုတ်၊ ခပ်တိုးတိုးပင်...

“အဲဒါ ကောင်းစစ်သည်... ကောင်းစည်သူရဲ့အစ်ကိုအမြွှာအစ်ကို”

“ဪ... ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးက သူ့ဆီမှာ အလုပ်နှစ်ခုလုပ်နေရတာဆိုတော့ သူ့ကိုနည်းနည်းတော့ လေးစားရတယ်မေမေ”

ကောင်းစည်သူဆိုတာ ဆောင်းနှင်းပွင့်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သူ၊ သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့်ရဲ့အဖေဆိုတာ မေမေသိသည်မို့ ကောင်းစစ်သည်နှင့်မြေးရဲ့ပတ်သက်မှုကိုလည်း သိတာပါပင်။

“ထိုင်ပါ မောင်ကောင်းစစ်သည်”

ကောင်းစစ်သည် ရိုးသားအေးဆေးသည့်ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးကိုတော့ လေးစားပါသည်။ သူလိုချင်သည့်အကြွေးထဲမှာ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးမပါ။ သူ ညွှန်ခန်းဆက်တိတစ်ခုမှာ ဖြည်းညွှင်းစွာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကလေးကိုတော့ ပွေ့ချီထားဆဲ။

“အန်တီ၊ ကလေးအဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါဦး”

သူ တမင်ပြောနေတာလား။ ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသတော့

ထွက်နေပေမယ့် မေမေကတော့ ကောင်းမွန်စွာမြန်မြန်ဖြေ၏။

“သေသွားပါပြီကွယ်၊ မြေးတစ်သက်ပါပဲ”

“ဗျာ!”

သူ ခေတ္တတော့ ကြောင်သွားသည်။ ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုသည်း ပဟောဥြဖြစ်ရသည်။

“ကလေးမွေးပြီးမှ သေသွားတာပေါ့ဟုတ်လား”

မေမေက ကောင်းမွန်စွာဖြေဆိုနေပေမယ့် ဆောင်းမိုးနှင့် လုံးဝစိတ်မရှည်တော့။ သူတမင်ညစ်နေတာ။

“ရှင် ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး တော်တော်စပ်စပ်ပါလား။

သမီးမမွေးခင်ကတည်းက သေသွားတာ။ ကဲ! သိပြီလား”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ မင်းက အပျိုယောင်

ဆောင်နေတဲ့မုဆိုးမကိုး”

“ဟင်! ရှင်... ရှင်နော်”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တော့ရော ရှင် အဲဒီလောက်ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောရတာလား”

“ဒါ အမှန်တရားပဲလေ၊ မင်းလက်ခံနိုင်ရမှာပေါ့”

“ကဲပါ၊ ရှင်ပြန်ပါတော့”

ရိုင်းခါးရိုင်းရော၊ ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ကိုပြောပစ်လိုက်သည်။ မေမေကတော့ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် သူမတို့ကိုကြည့်နေသည်။

“သမီးရေ၊ ဦးဦးပြန်ပြီ။ အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

“အေးကွယ်... အေးအေး”

သူပြန်သွားသည်နှင့် မေမေ စိုးရိမ်တကြီးမေးမြန်းတော့သည်။

“သမီးရယ်၊ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲကွယ်၊ ခြေးကိုသူမြင်သွားပြီ၊ တော်ကြာ ပြဿနာတွေရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“မရှုပ်ပါဘူးမေမေရယ်၊ သမီးဘယ်သူဆိုတာ သူမသိစေရပါဘူး။ စိတ်ချ... မေမေ့မြေးကို သူတို့ရဲ့လက်ထဲ ဘယ်တော့မှမရောက်စေရဘူး။ သမီးကတိပေးတယ်”

“မေမေ စိတ်လေးလိုက်တာကွယ်၊ ဒီသူငယ်ကြည့်ရတာလည်း တစ်မျိုးကြီး။ သမီးရယ်၊ ရှိုးရှင်းတဲ့ဘဝကိုပဲ ရွေးချယ်ပါ။ ဖြတ်သန်းပါ။ လက်စားချေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

“မေမေ၊ မေမေ့သမီးတစ်ယောက် လူ့လောကကြီးထဲက ပျောက်ကွယ်သွားရတာ မေ့သွားပြီလားဟင်။ ကိုယ့်မိသား

ခံစားခဲ့ရတာတွေ၊ မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသလို ပူလောင်ကြေကွဲခဲ့ရတာတွေ မေမေသတိမရတော့ဘူးလား”

“မေမေကတော့ အတိတ်ထက် ပစ္စုပ္ပန်ကို ပိုပြီးတန်ဖိုးထားတယ်။ အနာဂတ်မှာ ရင်အေးချင်ပါတယ်သမီးရယ်။ ပူလောင်ခဲ့ရတဲ့အတိတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြီးတူးဆွနေတော့မလဲ။ တရားသဘောနဲ့ကြည့်ရင် ဒါ... ဝဋ်ကြွေးတွေလို့ဖြေသိမ့်နိုင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် အေးချမ်းသာယာနေတဲ့ဘဝလေးကို မေမေပိုပြီးတန်ဖိုးထားပါရစေသမီးရယ်။ လက်စားတွေဘာတွေ ချေနေရအောင်လည်း ကာယကံရှင်က သေသွားပြီမဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ သူကတော့ သမီးကို ဆောင်းနှင့်စွင့်မှတ်နေတုန်းပဲ။ ဘယ်လိုတွေ ရောထွေးရှုပ်လိမ်နေတယ်မသိပါဘူးမေမေရယ်။ သူသိထားတာ ဆောင်းမိုးပွင့်ပဲ။ သူညီသေရတာ ဆောင်းမိုးပွင့်ကြောင့်ပဲ”

“သမီးကရော ရှင်းပြဖို့စိတ်ကူးရှိလား”

“မရှိပါဘူး၊ မီးမီးကိုလည်း ပြန်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့မေမေရယ်။ ရတောင့်ရခဲ အားလပ်ရက်လေးမှာ သားအမိ၊ မြေးအဘွားတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြပါစို့နော်။ သမီးက ဟင်းချက်မယ်၊ မေမေနဲ့မီးမီးက

၁၂၆ ❀ ကြည်စင်စူးစေ

သမီးအနားမှာနေ”

“မီးမီး ဟင်းရွက်ဆိတ်ပေးမယ်”

“အေး... လာ”

မိသားစုလေး (၃)ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ချက်
ပြုတ်ကြရင်း အားလပ်ရက်ကလေးဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသွား၏။ ဒီ
လိုတော့လည်း ဘဝက သက်ခိုးရှုတတ်ချင်စရာ။

မာခန်း (၉)

မနက်ရှစ်နာရီကနေ ညနေခြောက်နာရီထိ ဘွားဘွား
ဒေါ်မာလာကို ကြည့်ပေးရပြီး၊ ညနေခုနစ်နာရီမှ မနက်ခြောက်
နာရီထိက ချမ်းမြေ့ဆေးရုံမှာ ဆောင်းမိုးပွင့် အလုပ်ဝင်ရသည်။

အိမ်ကိုခဏလေးပြန်ပြီး ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး
သည်နှင့် ဘွားဘွားဒေါ်မာလာ၏အိမ်သို့ တန်းထွက်ရသည်ပါပဲ။
အိမ်ကမဝေးသည်မို့ လိုင်းကားတစ်ဆင့်စီးရုံနှင့် ရောက်ပါသည်။

ဆောင်းမိုးပွင့် ကားဂိတ်သို့ လမ်းလျှောက်လာနေဆဲ၊
သူမအနီးမှာ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာသဖြင့် ခေါင်းဝှဲကြည့်မိသည်။
အောင်လွန်းဆွေ။

“ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆောင်းမိုး ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မ အလုပ်နှစ်မျိုးလုပ်တာ ဆရာသိတယ်မဟုတ်လား၊ ဦးကောင်းစစ်သည်တို့အိမ်မှာ သူ့အဖွားကိုစောင့်ရှောက်ပေးရတယ်။ အခု အဲဒီအိမ်သွားမှာ”

“အဲဒီအိမ်ဆို ကိုယ်နဲ့လမ်းကြွတယ်။ တစ်လမ်းတည်းပဲလေ”

“ဪ... ဒါပေမဲ့ ဆရာသွားနှင့်ပါ။ ကျွန်မ လိုင်းကားပဲစီးမှာ”

“လွယ်တုန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ခက်စေတာလဲ ဆောင်းမိုးရယ်။ ဘဝဆိုတာ အလိုက်အထိုက်ဖြစ်ကျော်ကောင်းပါတယ်”

“ဆောရီးပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ...”

“မငြင်းပါနဲ့ဗျား ကိုယ်က ယုံကြည်စရာမကောင်းတဲ့သူမို့လား”

သူဒီလောက်ထိပြောလာတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် အားနာရသည်။ လမ်းလည်းသင့်သည်မို့ တစ်ခါတလေစီးရလျှင် ကောင်းမည်ထင်သည်။ သို့သော် သူမစိတ်ထဲ ထင့်နေ နှင့်နေရသည်။

“ခက်လိုက်တာဆရာရယ်၊ ကျွန်မ ဆရာကိုယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဖြစ်တည်နေရတဲ့ဘဝက သူများလက်ညှိုး

ထိုးစရာဖြစ်လို့မရဘူးဆရာ”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရမ်းကြောက်လွန်းရင်လည်း လူဖြစ်ကျိုးရုံးတာပဲ ဆောင်းမိုးရယ်။ ဘယ်အရာမဆို တန်ရုံပဲကောင်းပါတယ်”

သူက တံခါးဖွင့်ပေးလျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ဘေးမှာဝင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ကားလေး လျှော့ခနဲထွက်လာတော့ ဦးအောင်လွန်းဆွေ သူမကိုစကားတွေပြောလာခဲ့သည်မှာ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် လောဘကြီးနေတာလဲ ဆောင်းမိုးရယ်”

“ဆရာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“တစ်ယောက်တည်း အလုပ်နှစ်ခုလုပ်တာလေ။ အလုပ်တစ်ခုတည်း မစားလောက်လို့လား”

“ဘယ်လောက်မလဲ ဆရာရယ်၊ တိုက်ခန်းလခနဲ့တင် အတစ်ခုပြတ်တယ်။ စားဖို့က နောက်အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရတာပေါ့”

“ပင်ပန်းလိုက်တာ ကလေးရယ်၊ ကိုယ်မကြည့်ရက်လိုက်တာ”

“ဟာ! ဆရာကလည်း လူမှန်ရင် အလုပ်လုပ်ရမှာပဲလေ”

ဘာသနားစရာရှိလဲ။ ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မမှာ အမေရော သမီးရော ရှိတာကိုး။ ရှာကျွေးခွင့်ရတာပဲ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။

“ဆောင်းမိုးရဲ့အလုပ်ချိန်တွေ ကိုယ့်ကိုပြောထားပါဦး ကိုယ် လိုအပ်သလို ကူညီချင်လို့ပါ”

“နေပါစေ ဆရာ၊ ဆရာတို့လိုအထူးကုကြီးတွေခမျာ ဆေးရုံဆေးခန်း လေးငါးခုကို ကားနဲ့လျှောက်လှည့်နေရတာနဲ့ ဘယ်အားမလဲ။ ကျွန်မ လိုင်းကားနဲ့သွားလို့ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အမယ်! ဆောင်းမိုးက ဒါတွေလည်းသိတာပဲလား”

“မြင်နေရတာပဲလေ၊ ပညာရှင်တွေက ပညာနဲ့စီးပွားရှာ တယ်။ ဆောင်းမိုးတို့လို ပစ္စားလေးတွေကျတော့လည်း ခွန်အား ကိုအသုံးပြုပြီး ငွေရှာရတော့တာပေါ့ဆရာ”

ဆောင်းမိုးပွင့်စကားကို ဒေါက်တာကြီးသဘောကျသွား သည်ထင်။ စကားဟတ်သည့်ကိုယ့်ချစ်ဇနီးရဲ့စကားကို သဘော ကျနေသည့်ခင်ပွန်းသည်လို သူ ရွှင်လန်းနှစ်ခြိုက်စွာရယ်ရင်း

“ကိုယ့်ဘဝမှာ အထူးကုဖြစ်ကတည်းက လာပြီးချိတ် ဆက်တဲ့ဆေးရုံ ဆေးခန်းနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတွေကို လျှောက် လှည့်ထိုင်နေရတာ။ စက်ရှုပ်လိုဖြစ်နေရတဲ့ဘဝကို စိတ်ကုန်သလို လိုတောင် ဖြစ်နေတာ။ ခုမှ ဘဝကို ဘယ်လိုနေရထိုင်ရမယ်ဆို

ဘာ သိရတော့တယ်”

“ကိုယ့်ကို ဆရာ ဆရာနဲ့မခေါ်ပါနဲ့လား ဆောင်းမိုးရယ်။ ဆောင်းမိုးထက် အနည်းဆုံး ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ်နှစ်လောက် ကြီး ခင်မို့ ကိုကိုလို့ခေါ်ပါလားကွာ”

“ဟာ! ဆရာကလည်း ဘာလိုင်းကြီး”

ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ကိုယ်က သူ့ကား ကိုလည်း စီးမိခဲ့ပြီ။ အရေးထဲ စောစောစီးစီး စီးပွိုင့်တွေကလည်း နေလိုက်သေး။

မီးပွိုင့်တစ်ခုမှာစောင့်ရင်း သူနှင့်ကိုယ် စကားတွေပြော ဆရာနဲ့ တစ်ဖက်ကားကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီးရှစ် ဆိတ်ချိုးနှင့် တစ်လောကလုံး ရန်ဖြစ်ထားဟန်တူသည့် ကောင်း သည်ကို ဆောင်းမိုးပွင့်တွေ့လိုက်လျှင်...

မိန်းမသားပီပီ အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်လေးက တားမရဆီး စောစောက ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင်စကားတွေနှင့် ရှောင်တိမ်းနေ သည့်အဖြစ်မှ မျက်နှာလေးကို တမင်ပြီးထည့်လိုက်ပြီး...

“နောက် ဒီထက်ပိုရင်းနှီးလာရင် ခေါ်မှာပေါ့ဆရာ။ ခု ဆရာနဲ့ဆောင်းမိုး မြင်ရုံသိရုံရှိသေးတာလေ”

“ဟာဗျာ! သေရောဗျာ။ ဆောင်းမိုးရယ်... ဆရာ

၁၃၂ ❀ ကြယ်စင်မုလူးနေ

ဒီလောက် အသည်းအသန်ခံစားနေရတာတောင် မမြင်ဘူးလား ကွယ်”

“ဆောရီးပါ ဆရာ၊ ဆောင်းမိုးက သမီးတစ်ယောက် အမေ မုဆိုးမပါ။ ဆရာခင်ဖို့မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ”

“ကိုယ်သိပါတယ် ဆောင်းမိုးရယ်၊ ကျောက်ကောင်း မှန်ရင် အနာအဆာလေးတွေ ပါတာပဲလေ။ ဆရာကြည်ဖြူနီ ပါတယ်။ ဒီလောက် ရုပ်ရော ပညာရော စိတ်နှလုံးရော ကောင်း မွန်တဲ့ဆောင်းမိုးကို ဆရာ အရမ်းနှစ်သက်သဘောကျမိပါတယ်”

မီးပွင့်စိမ်းသွားပေမယ့် မသိလိုက်သည့်ဆရာ့ကို ဆောင်း မိုးပွင့် လက်တို့ပြီး သတိပေးရစဉ် တစ်ဖက်ကားမှ ကောင်းစံ သည် ကားဟွန်းကိုအကျယ်ကြီးတီးပြီး မောင်းထွက်သွားပုံက ကလေးဆန်လွန်းလှပါဘိ။

“ကိုကောင်းစံသည် ကြည့်ရတာ သူငယ်နာမစင်သလိုပဲ”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

ကားဆက်ထွက်လာရင်း သူပြောတော့ ဆောင်းမိုး အလိုက်အထိုက်ပြောရသည်။

“ကြည့်လေ၊ ဆောင်းမိုးကို အရမ်းနှိုင်းစားနေတာ။

လူတွေတောင်သိတယ်”

“သူနဲ့က ရာဇဝင်ကြေးရှိတယ်ဆရာ၊ ခုဆွစဉ်မျိုးဆက် ရန်ကြေးတွေပါ။ သူက ဆောင်းမိုးကိုမုန်းနေတာ၊ ဘယ်လိုဖိနှိပ် ရမလဲ၊ ဘယ်လိုအရှက်ခွဲရမလဲဘဲ ကြည့်နေတာ”

“သိတယ်၊ ကိုယ်သိတယ်။ သူ့ပုံစံက သာမန်မဟုတ် ဘူးလေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆောင်းမိုး သူ့ဆီက အလုပ်ထွက်လိုက်ပါ သား။ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းမှာ လာကူလေ။ သူပေးတဲ့လစာ နှစ်မျိုးက ရသလောက် ကိုယ်ပေးမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“နေပါစေတော့ဆရာ၊ ကျွန်မ သူ့ဆီမှာပဲ အလုပ်ဝင် ခဲ့မယ်။ ဆရာပေးမယ့်အလုပ်က တမင် ရမယ်ရှာပြီး ပေးရမှာ။ ဆောင်းမိုး ကိုယ့်ကိုမုန်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မကြောက်ပါ ဘူး”

“ချစ်နေတဲ့လူကိုပဲ ကြောက်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဟုတ် သား။ တော်တော်အတွေးခေါင်တဲ့ချာတိတ်ပဲကွာ”

ကားက ကောင်းစံသည်တို့ရဲ့တိုက်ရှေ့ကို ရောက်လာ ပြီနို့ ဒေါက်တာ ကားကိုမရပ်ချင်ချင်ဖြင့် ရပ်ပေးလိုက်ရင်း

“စကားပြောလို့ မဝသေးဘူးကွာ၊ ကောင်းစံသည် ကြောင့် ချာတိတ်နဲ့ကိုယ် တစ်ပတ်တစ်ခါတောင် မဆုံရဘူးဖြစ်

နေတယ်။ သူက ဂျူတီချိန်တွေလွှဲပေးထားတာကိုး။ ကိုယ်
နေမင်းသား။ ဆောင်းမိုးက ညမင်းသမီး။ ဘယ်လိုဆုံတော့
လဲ။ ကဲ... ပြော၊ ဆောင်းမိုးရဲ့အလုပ်ချိန်တွေကို”

“ဒီလောက်မေးနေရင်လည်း ပြောပါမယ်ဆရာ။ အ
ဘွားကို မနက်ရှစ်နာရီကနေ ညနေခြောက်နာရီထိ ကြည့်
ရတယ်။ နောက် ဆေးရုံမှာ ညနေခုနစ်နာရီကနေ မနက်ခြောက်
နာရီထိ”

“ဟင်!... ဘယ်မှာနားချိန်ရှိတော့မလဲ၊ သေရော
ဆောင်းမိုးရယ်၊ ကိုယ်စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ ဂျူတီချိန်တွေဆိုပေမယ့် နည်းနည်း
ပါးပါးအိပ်လို့ရပါသေးတယ်။ ကဲ! ဆောင်းမိုး သွားပြီ၊ လိုက်
တာ ကျေးဇူးပါဆရာ”

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ဆောင်းမိုးရယ်၊ ကိုယ့်
အိမ်ပြန်ရင်း ဝင်ပို့တာလေ။ နောက်နေ့မှ ကိုယ့်အိမ်ထိ ခေါ်သွား
ရမယ်။ ကိုယ့်မှာ အမေပဲရှိတော့တယ်၊ အမေကလည်း တရား
သမားပါ။ နူးညံ့တယ်၊ ချွေးမလိုချင်နေလိုက်တာလည်းအရမ်း
ဆောင်းမိုးကိုသာ မြင်လိုက်ရရင် ချက်ချင်းပေးစားမှာ သေ
တယ်”

“ကုလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမဆိုတာပါ ထည့်
ပြောလိုက်လေ ဆရာ”

“နိုး... နိုး... နိုး... လောလောဆယ်တော့ လျှို့
ထားလိုက်မယ်ကွာ၊ တူမလေးလို့ပဲပြောပေါ့”

“ကဲ! သွားပြီဆရာ”

ကားရပ်ထားပေမယ့် ချက်ချင်းဆင်းမလာပါဘဲ စကား
ထက်ဆုံတွေကျနေသည့်ဆောင်းမိုးပွင့်ကို တိုက်ရှေ့မှ ခါးထောက်
ပြီး စားတော့ဝါးတော့မတတ်ကြည့်နေသူမှာ သူမရဲ့ရန်သူတော်
ကြီး ကောင်းစစ်သည်။

ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့အနားမှပင် ခေါင်းမော ဖြတ်လျှောက်
ဆင်ခဲ့တော့...

“တောက်! မိန်းမတွေများ နာခေါင်းမပါရင် မစင်တောင်
စားမယ်”

“ဘာရင့်! ရှင်ဘာပြောတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုစောင်းပြော
တာလဲ”

“တည့်တည့်ပြောတာ၊ ကိုယ့်အဖေလောက်ကြီးလည်း
ရှောင်ဘူး။ ဒါပေါ့လေ၊ မင်းက အပျိုမှမဟုတ်ဘဲ၊ အနည်းဆုံး
သောက်နွမ်းနစ်ယောက်နဲ့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပတ်သက်ခဲ့ပြီးပြီနော်”

www.burmeseclassic.com

တော့ မဆန်းတော့ဘူးပေါ့။ အထူးကုကတော်ဖြစ်ရလည်း မနည်းဘူးဆိုပြီး အရှက်မရှိ လိုက်ကပ်နေတာပဲ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် စော်ကားလှချည်လား”

ဆောင်းမိုးပွင့် ကိုယ့်လက်သီးဆုပ်နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ပြီး အံ့ကြိတ်ထားမိရာမှ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရင်း

သူက ကိုယ့်ကိုမုန်းနေတာပဲ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အသက်ကို တောင် သေအောင်သတ်လိုသူမို့ ဒီလိုနိုင်လိုမင်းထက်တွေ ပြောနေမှာမလွဲ။ ကိုယ်မဟုတ် ပြီးတာပဲလေ။

ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့အနီးမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး အဘွား၏အခန်းသို့သာ သူမတက်လာခဲ့တော့ ကောင်းစစ်သည် ဒေါသတွေ တချောင်းချောင်း ထွက်ကျန်ခဲ့ရသည်။

သူကဖြစ်နိုင်လျှင် ဆောင်းမိုးပွင့်ကို နိုင်လိုမင်းထက်တွေ ပြောဆိုစွပ်စွဲနေပေမယ့် သူမက သူ့ကို အရေးတယူပြန်လည် ဖြေရှင်းစေချင်သည်။ ယခုတော့ အခြေအနေက ဒီလိုမဟုတ်။ သူပြောချင်တိုင်းပြော၊ စွပ်စွဲချင်တိုင်းစွပ်စွဲနေတာကို အရေးလေး ဖြေရှင်းမနေဘဲ ထွက်သွားသည့်အဖြစ်။

သည်တော့ ဘယ်ရမလဲ။ ကောင်းစစ်သည် သူမနောက်သို့ တလွှားလွှားပြေးလိုက်လာခဲ့ပြီး လက်ကိုဆောင့်ဆွဲကာ နီး

အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်သည်။

“မင်း... မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ ငါ့ကို ပမာမခန့် လုပ်လိုဘယ်ရမလဲ။ ကောင်းစစ်သည်တို့ရာဇဝင်မှာ မိန်းမတွေက သာ ငါ့ကိုဒူးထောက်စေရမယ်။ ငါက ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်ဘူး”

“ရှင့်ဘာသာ ထောက်ချင်ထောက် မထောက်ချင်နော့ ရှင်သိပ်တရားလွန်လာပြီနော်။ ဖယ်! ကျွန်မကိုလွှတ်၊ ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကိုစော်ကားမလို့လား။ ရှင့်ညီ စော်ကားခဲ့တဲ့မိန်းကလေးကို ရှင်ကပါ ထပ်ပြီးစော်ကားချင်သေးလို့လား”

သူ မခံနိုင်မည့်စကားလုံးနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်မှ ထူးပြတ်သည့်ဆင်ကြီးလို မုန်ယိုနေရာမှ ကောင်းစစ်သည် သတိရသွား၏။

“မင်းကွာ... တောက်!”

လက်သီးနှစ်ဖက်ကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး သူဒေါသတွေကြီးနေပုံကလည်း တကယ့်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ။

သူဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဒေါသ ဖွကြီးနေရတာလဲ။ အေးလေ၊ သူက ငါ့ကိုမုန်းနေတာပဲ။

“မင်းနဲ့ ဦးအောင်လွန်းတွေ ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီ

လဲ။ တောက်ကံ! ခုမှ မင်းတို့ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးကြတာ တစ်လကျော် ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ။ ကျွန်မဘာသာ ဘယ်အဆင့် ရောက်ရောက်”

“ငါကလည်း ပြောချင်လွန်းလို့ ပြောနေတယ်မထင်နဲ့။ မင်းက ငါ့ဆေးရုံကဝန်ထမ်း၊ မင်းသိက္ခာမရှိရင် ငါ့ဆေးရုံလည်း သိက္ခာကျတယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ ကျွန်မက ဘာတွေဖြစ်နေလို့ ရှင့်ဆေး ရုံ သိက္ခာကျရမှာလဲ။ မကျေနပ်ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်၊ ဒါပဲ။ ဖယ်ပါ... ကျွန်မ အဘွားဆီသွားမလို့”

“နေဦး။ မင်းနဲ့ငါ ဆွေးနွေးလို့မပြီးသေးဘူး”

သူက အခန်းတံခါးကိုပိတ်၊ ကျောမိုထားလိုက်ပြီး သူမ ၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပုံမှာ တရားခံတစ် ယောက်ပမာ။

“ရှင် ကျွန်မကိုအနိုင်မကျင့်နဲ့၊ လွှတ်၊ သူများတွေမြင် ရင် ကျွန်မကိုဘယ်လိုထင်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုထင်ထင်၊ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ ဘူး။ မင်းမရှက်ဘူးလား ဆောင်းမိုးပွင့်”

“အောင်မာ! ကျွန်မက ဘာဖြစ်နေလို့ ရှက်ရမှာလဲ”

“မင်းဘဝမှာ ယောက်ျားဘယ်နှယောက်လောက်နဲ့များ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ချင်လို့လဲ။ စကားပုံတွေကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား၊ သုံးကျောင်းပြောင်းသော ရှင်၊ သုံးလင်ပြောင်းသောမိန်းမ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် လူပါးဝလှချည်လား၊ စော်ကား လွန်းလှချည်လား”

ဆောင်းမိုးပွင့်မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့ပါးကို ဖျန်းခနဲရိုက်ပစ်လိုက်မိတာ၊ သူမ လူစိတ်ပျောက်သွားအောင်ပင် ဒေါသထွက်သွားလို့ပါ။

“ဟင်! မင်းကများ ငါ့ကိုရိုက်ရဲတယ်”

တံခါးကိုနောက်ပြန် ကန်ပိတ်လိုက်တော့ တံခါးက ချက် ကျသွား၏။ ကောင်းစစ်သည်လည်း လူစိတ်ပျောက်သွားလေပြီ ထင်။

ဆောင်းမိုးပွင့်ကို တွန်းလှဲပစ်လိုက်ပြီး မုန်းမုန်းနှင့် အဝတ် တွေဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ပုံက အသိဉာဏ်ပျောက်နေသည့်ဆင်ဆိုး ကြီးပမာ။

“အား... ရှင် လွှတ်... လွှတ်... လူယုတ်မာကြီး”

သူမ ကြောက်လန့်တကြား ကာကွယ်နေမှ သူသတိရ

သွားလေသည်။

“တောက်!”

တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး သူတံခါးဖွင့်ထွက်ခွားသွားတော့ အခန်းတံခါးကိုပြေးပိတ်လိုက်ရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် ချုံးပွဲချ ငိုရှိုက် ပိတော့သည်။

သူ... သူ ငါ့ကိုနည်းနည်းမှမလေးစားဘူး။ အရပ်တစ် ရှပ်လောက်တောင် သဘောမထားဘူး။ ဒီအိမ်မှာနေပြီး ဒီအလုပ် တွေလုပ်နေရလို့ကတော့ ငါ့ဘဝဟာ ကြိုးတန်းပေါ်လင်းလျှောက် ရသလို တစ်ချိန်ချိန်မှာ အောက်ပြုတ်ကျမှာပဲ။ အဲဒီအချိန်ကလည်း မဝေးတော့ဘူး။

ဒီတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ငွေကို ပဲ မကိုးကွယ်နဲ့တော့ ဆောင်းမိုးပွင့်။ တခြားလုံခြုံမှုရှိရာ အရပ် တစ်ခုခုမှာပဲ အလုပ်ရှာတော့။

လောလောဆယ် သူမမှာ လုံခြုံမှုမရှိတော့။ သူ့ဆွဲဆုတ် ပစ်လို့ အင်္ကျီရော လုံချည်စကတ်လေးပါ ပြသွားခဲ့ပေပြီ။ ဟိုဒီ ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းပြတင်းပေါက်မှာ တပ်ထားသည့်ခန်းဆီး ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ခန်းဆီးကိုဖြုတ်လိုက်သည်။ နောက် ခန်းဆီးကို အပေါ်မှထပ်ပတ်လိုက်တော့ အတော်ဟုတ်

သွားသည်။

အပေါ်ရင်ဘတ်ကိုရော ဘာနဲ့ဖုံးရမလဲ။ ငါဒီအတိုင်း ပြန်လို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ့သိက္ခာတွေ ရေစုန်မျောသွားတော့ မှာပါ။

အင်း... အသွားအခန်းထိတော့ သွားရမှာပဲ။ နောက် အသွားရဲ့ဝတ်စုံတစ်စုံလောက် ငှားဝတ်ပြီးအိမ်ပြန်ရမည်။ ဆုံးဖြတ် ချက်ချင်းပြီးပြီမို့ သူမခပ်တည်တည်ပင် ခန်းဆီးပတ်ထားသည့်ပုံစံ နှင့် အသွားအခန်းသို့လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သူမကံကောင်းသည်မှာ အိမ်ပေါ်မှာ မည်သူမှရှိမနေတာ ပါပဲ။ ရှစ်နာရီလောက်မို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်နေကြသည် ဖြစ်မည်။

“အသွား”

အသွားက ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေပြီး သူမကိုမျှော်နေ ပုံရသည်။

“ဟင်! မြေး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

အသွား၏ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုးကာ ဆောင်းမိုးပွင့် မျက် ရည်တွေကျနေမိခိုက် နောက်မှ ကောင်းစစ်သည်ရောက်လာခဲ့ သည်။

“အဘွား သူပြောတာတွေ တစ်ခုမှမယုံနဲ့။ အလကား မူယာမာယာတွေ များနေတာ... တွေ့သမျှယောက်ျားကို များနေတာ”

သူ ဆန္ဒစောပြီး ပြောလိုက်မိလျှင် အဘွားဒေါ်မာလာ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို သူ့မြေး တစ်ခုခုနှိပ် လိုနိုင်စက်လုပ်ခဲ့ပြီ။

“ဆောင်းမိုးပွင့်က ဘာမှမပြောသေးဘူး။ မြေးကသာ မလုံတဲ့အိုးမို့ ပွင့်ထွက်နေတာ။ မင်း ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ဘယ်လို မဖွယ်မရာတွေလုပ်လိုက်သလဲ”

အဘွားပုံစံက တည်တံ့နေလျှင် ကောင်းစစ်သည် လန့် ရသည်။ အဘွားဒေါ်မာလာဆိုတာ သူတို့ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အမှန်တရားကိုနှစ်သက်သူ။

“ပြောလေ၊ မင်း ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ဘယ်လိုတွေလုပ် လိုက်သလဲ။ ခမျာ ခန်းဆီးစကိုပတ်ထားရတဲ့ဘဝကို ဘယ်လို ရောက်သွားတာလဲ”

“အဲဒါ သူအနေအထိုင်မတတ်လို့ သားဆုံးမတာပါ”

“မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို ဆုံးမတာ အဝတ်တွေ ဆုတ်ပြုစုရတဲ့အထိလား။ သူသာ တရားစွဲမယ်ဆိုရင် မင်းထောင်

ကျသွားနိုင်တယ်”

“အဘွားကလည်း ကိုယ့်မြေးဘက်တော့မပါဘဲ တစ် ခက်သား အားရအောင်မြှောက်ပေးနေပြန်ပြီ”

“မင်း ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုတောင်းပန်လိုက်၊ အရမ်းကို လူ မဆန်တဲ့အပြုအမူကိုလုပ်ခဲ့ပြီ။ တို့အမျိုးထဲမှာ ဒီလိုမိုက်ရိုင်းတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ ဘယ်သူမှမလုပ်ခဲ့ဘူး”

ကောင်းစစ်သည် ဒုက္ခတွေ့နေရချေပြီ။ သူကိုယ်တိုင် လည်း ကိုယ်လွန်သွားတာသိပေမယ့် ယခုဆိုတောင်းပန်ဖို့ကိုကျ လေုပ်ချင်။ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုပါးရိုက်ခဲ့တာပဲလေ။

“အဘွားကလည်း သူကအရင် သားကိုပါးရိုက်တာ”

“ဘာမှဆင်ခြေတွေများမနေနဲ့တော့ ကောင်းစစ်သည်။ ငါ မင်းမိဘတွေကိုအကြောင်းကြားလိုက်ရမလား။ အားလုံးရှေ့ မှာမှ မင်းတောင်းပန်မှာလား... ပြော”

သူ အားလုံးရှေ့မှာတော့ အရှက်မကွဲချင်ပါ။ အဘွား တစ်ယောက်တည်းရှေ့မှာ တောင်းပန်ရတာကမှ တော်ဦးမည်။ သို့သော် သူ့မာနက ဘယ်လိုမှမချနိုင်တာခက်သည်။

ကောင်းစစ်သည် အခက်ကြုံနေစဉ် ဆောင်းမိုးပွင့်ဖြည်း ညည်းစွာ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ သူမ ကိုယ့်ရပ်ကို အဘွားရဲ့ဇီဝိ

မှန်မှာ မြင်လိုက်ရတာတောင်မှ ရှက်လွန်းလှပါဘိ။

ခန်းဆီးစကိုပတ်ထားရသည့်အဖြစ်လေ။

“နေပါစေအဘွား၊ သူ့လိုလူမျိုး တောင်းပန်တာလည်း ကျွန်မ မခံယူချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဘွားရှေ့မှာပဲ ကျွန်မပြောပါရစေ။ ဒီလောက်လူမဆန်တဲ့၊ ဒီလောက်မိုက်ရိုင်းတဲ့လူရဲ့ထံမှာ ကျွန်မအလုပ်မလုပ်ပါရစေနဲ့တော့။ ကျွန်မဘဝလုံခြုံမှုမရှိနိုင်တဲ့ နေရာမှာ ကျွန်မအလုပ်မလုပ်နိုင်တော့တာ အဘွားနားလည်ခွင့် လွှတ်ပေးပါ။ အဘွားရဲ့အဝတ်တစ်စုံလောက်လည်း ကျွန်မကိုးပါ။ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပါရစေတော့”

ဆောင်းမိုးပွင့်ပြောတာ နည်းလမ်းကျနေသဖြင့် အဘွား ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့အနေပေမယ့် သူကတော့ ကမ္မူရှု လိုးပြောနေလေ၏။

“မင်းပြန်ချင်တိုင်းပြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ မင်း ငါ့ဆီကထွေ ခြောက်လစာ ကြိုထုတ်ထားပြီလေ”

“အဲဒီတော့ ရှင်ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့အဝတ်တွေ ဆုတ်ဖြုတ်တာကို ကျွန်မအမှုဖွင့်လိုက်ရင် ရှင်ဘာဖြစ်သွားမယ် ထင်သလဲ”

“ဟင်! ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! တွေ့လား... အဘွား”

အဘွားကသာ အထင်တွေကြီးနေတာ။ သူ့ဇာတိတွေပေါ်လာပြီ”

“အေးလေ၊ မင်းကလည်း သူ့အဝတ်တွေ ဆွဲဆုတ်ခဲ့တာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာအိန္ဒြေပျက်အောင်လုပ်တဲ့အတွက် အနည်းဆုံးထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်”

“ဟာ! အဘွားကလည်းဗျာ”

ကောင်းစစ်သည် အခက်တွေ့နေရ၏။ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို သူဘယ်နည်းနှင့်မျှ လက်လွှတ်မပေးနိုင်ပါ။ သူ အဘွားကိုပဲ မျက်လုံးနှင့် အကူအညီတောင်းရသည်။

“ကဲပါသမီးရယ်၊ အဘွား ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်။ သမီးကို အဘွားမြေး ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ခဏ်ကားစေရပါဘူးကွယ်။ ဒါ ပထမဆုံးနဲ့နောက်ဆုံးဖြစ်စေရ ပါ့မယ်။ အဘွားကိုလည်းပစ်မထားခဲ့ပါနဲ့ကွယ်။ အဘွားဘဝမှာ သမီးအတူရှိနေပေးတဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာနေရာကနေ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဘဝကို ပြန်ပြီးမဖြတ်သန်းပါရစေနဲ့ နော်”

အဘွား အနူးအညွတ်တောင်းပန်တော့မှ ကောင်းစစ်သည်ကပါ ဝင်ရောက်ကတိပေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါလည်းကတိပေးပါတယ်။ ခုလိုမျိုး

နောက်ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရပါဘူး”

မြေးအဘွားနှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်တွေ ညီမတုန်း သူတို့အခန်းထဲသို့ ဒေါ်သန္တာနွယ် ဝင်ရောက်လာပြန်၏။

“မေမေရေ၊ သန္တာ သွားတော့မယ်။ မေမေဘာမှာမို့ မလဲဟင်။ အို! ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အခန်းထဲမှာ ခန်းဆီးပတ်ထားရသည့်ဆောင်းမိုးပွင့်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်သန္တာနွယ် တုန်လှုပ်သွားရသည်မှာ ကိုယ်က သားရှင်မို့ပါ။ ဒီနေရာမှာတော့ အဘွားက လျင်သည်။

“ငါ့ကိုမျက်နှာသစ်ပေးရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ ချော်ထဲ သွားလို့ တွေ့ရာအဝတ် ပတ်ထားတာပါ။ ကဲ! ကောင်းစစ်သည် အပြင်ထွက်။ ဆောင်းမိုးပွင့် အဘွားအဝတ်တစ်စုံကိုပဲ ယူထဲ လိုက်”

အဘွားအမိန့်ချလိုက်မှ ကောင်းစစ်သည် အခန်းအပြင် ထွက်သွားပြီး ဒေါ်သန္တာနွယ်လည်း စိတ်ထဲထင်လျက်နှင့်ပင် မိခင် ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်သွားဖို့ အောက်ဆင်းခဲ့သည်။

ဒါတောင် သားကိုကပ်မေးလိုက်သေး၏။

“သား... မင်းလက်ချက်လား”

“ဟာ! မဟုတ်ပါဘူးမေမေရာ”

“မင်းမျက်နှာပျက်နေတာလည်း ပြင်လိုက်ဦး”

“မေမေကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ”

သူ မျက်နှာပူနေသည်မို့ ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲဝင် ရင်း ဒီနေ့အဖို့ ဆေးရုံမသွားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၁)

အဘွားငယ်စဉ်က ဝတ်စုံလေးနှင့် ဆောင်းမိုးပွင့်အသွင်
မှာ အရမ်းကိုနုဖတ်လှပနေခဲ့သည်။ ပိုးဝတ်စုံအဝါရောင်လေးမှာ
သူမနှင့်လှချင်တိုင်းလှလျက်။ လုံချည်က ပိုးချိတ်အဝါ။

“လှလိုက်တာ သမီးရယ်၊ အဲဒီဝတ်စုံ သမီးယူလိုက်
တော့”

“မဟုတ်တာ အဘွားရယ်၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ဝတ်
စုံကို ဆောင်းမိုး မယူပါရစေနဲ့။ နက်ဖြန်ကျ ပြန်ပေးပါရစေ”

“အဘွားဆီမှာ ထားလို့၊ ဘယ်သူမှဝတ်မယ့်သူမရှိဘူး
လေ၊ အဘွားသမီးကလည်း ဘယ်ဝတ်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ သူက
ချင်ဝဝ။ သမီးနဲ့မှအတော်ပဲ။ နောက်ထပ်နှစ်စုံလောက်လည်း ရွှေ့

ပါဦး၊ ဟို... ဖိုးနက်ပြာလေးနဲ့ ဖိုးပန်းရောင်လေးလည်း လှတယ်၊ မှက်လာဆောင်တွေ အလျူတွေဝတ်လို့ရတယ်။ အဘွားက သမီးကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပေးတာ”

အဘွားရဲ့ဝတ်စုံဆိုပေမယ့် ရင်ဖုံးမှာ ပန်းကြယ်သီးတွေ စာပ်ထားတာကြောင့် ခေတ်မီနေသည်ပါပဲ။ ဆောင်းမိုးပွင့် အားနာနေမိသည်။

“နေပါစေအဘွား၊ ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့”

သူမတို့ငြင်းခုံနေကြဆဲ အခန်းထဲသို့ ကောင်းစစ်သည် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ နောက် ဆောင်းမိုးပွင့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးကြည့်နေလေ၏။

“ဒီနေ့ ဆေးရုံမသွားတော့ဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူး အဘွား၊ ဒီနေ့ နားမယ်”

“ကောင်းတယ်... အဘွားအနားမှာ နေပေး၊ တို့မြေးအဘွားတွေ ထမင်းလက်ဆုံစားကြမယ်”

“ဘယ်လို အဘွား”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးရောက်ကတည်းက အဘွားတို့က ထမင်းအတူစားကြတာ။ အရမ်းထမင်းမြိန်တယ်”

“ဪ... အင်း... ကောင်းတာပေါ့”

သူယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသည်မှာ မနက်က သူ့ထုပ်လိုက်သည့်ကိစ္စကို သွေးလန့်နေလို့ပါပင်။ ဆောင်းမိုးပွင့်က ဆော့ သူ့ကိုအရမ်းမုန်းသွားမှာပဲ။ အို! ဂရုစိုက်လို့၊ ငါလုပ်နေတာ သူမုန်းအောင်၊ သူနစ်နာအောင် မဟုတ်လား။

သူ အဘွားအခန်းထဲမှာ အဘွားနှင့်စကားစမြည်တွေ ပြောနေတော့ ဆောင်းမိုးပွင့်က အဘွားကိုခွင့်တောင်းပြီး သူမအတွက် ယာယီအခန်းလေးထဲမှာ သွားအိပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။

ခါးမှာဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဝတ်ထားရသည်မို့ အိပ်ရမှာ နှမော့စရာ။ သူမက အဝတ်ကောင်းတွေနှင့်အိပ်ကျင့်မရှိ။ သူမ အဘွားအခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်ဟောင်း တောင်းရပြန်သည်။

“အဘွား၊ ကျွန်မကို အင်္ကျီဟောင်း လုံချည်ဟောင်းလေး ခဏပေးပါ”

“ဟို... ခဏလောက် အိပ်ချင်လို့ပါအဘွား။ ဒီအဝတ်တွေက အသစ်ကြီးတွေမို့”

ဒေါ်မာလာစိတ်ထဲမှ ကျေနပ်သွားသည်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့နေရာနှင့်သူ ဝတ်တတ်စားတတ်ပုံ။

“အဘွားမှာ အဟောင်းဘယ်ရှိမလဲ၊ ငါ့မှာရှိတယ်”

“မယူပါဘူး၊ ရှင့်အဝတ်ဆို သေတောင်မယူဘူး”

“အပြောမကြီးနဲ့ စကားဆိုတာ ကုန်အောင်မပြောရဘူး”
ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ကိုဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ အဘွား
မိရိုးထဲမှ ချည်ထည်အင်္ကျီနှင့်လုံချည်တစ်ထည်ကို ထုတ်ယူလိုက်
ပါသည်။

“အဘွားမြေး အနားမှာရှိနေတုန်း ကျွန်မ ခဏလောက်
အိပ်ပါရစေအဘွား။ ညက လူနာတွေလိုက်ကြည့်နေရတာနဲ့ တစ်
မှေးမှ မအိပ်လိုက်ရလို့ပါ”

“အို! ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ သွားအိပ်... သွား
အိပ်၊ အဘွား မြေးနဲ့စကားပြောနေမယ်။ တမင်းစားခါနီးမှ နို့
မယ်နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘွားရယ်၊ နို့မို့ ကျွန်မ ဗန်းဗုန်
သား လဲသေလိမ့်မယ်။ တချို့ အဲဒီလို လဲသေစေချင်နေတာ”

“ကိုယ်လောဘကြီးတာတော့ ထည့်မပြောဘူး။ ငွေ ဒီ
လောက်မက်နေတာ၊ ဒီလောက်တော့ ဒုက္ခခံရမှာပေါ့”

သူ့စကားကိုအရေးမယူဘဲ ဆောင်းမိုးပွင့် ကိုယ့်အတွက်
အခန်းလေးထဲသို့ လာခဲ့သည်။ သူမရဲ့အခန်းက အဘွားအခန်း
နှင့် တစ်ခန်းပဲခြားပါသည်။

အခန်းထဲမှာ အဝတ်အစားလဲပြီး သူမနှစ်ဦးစွာ အိပ်

ပျော်သွားခဲ့၏။ အိပ်လို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့ကို ဒေါသတွေ
အကြီးအကျယ်အိပ်မက်ထဲမှာ ထွက်ပစ်ရသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
သူ့ကိုအကြီးအကျယ်ထုရိုက် ကုတ်ဆွဲခွင့်တွေ ရနေသဖြင့် သူမ
စိတ်ချမ်းသာ ပီတိတွေဖြစ်နေတုန်း...

“ဆောင်းမိုးပွင့်... ဆောင်းမိုးပွင့်”

သူမ၏ကိုယ်ကို စုပ်နှိုးနေသည်ကြောင့် သူမ အလန့်
တကြား ထထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်! ရှင်... ရှင် ဘာဖြစ်လို့ဝင်လာရတာလဲ။ ရှင်
မမှတ်သေးဘူးလား”

သူမ၏စကားကြောင့် ကုတင်ဘေးမှာ လက်ဖိုက်ရပ်နေ
သည့်သူက မခိုးမခန့်ရပ်နှင့်...

“မင်းဟာလေ တော်တော်ပြောင်းပြန်ပြောတတ်တာပဲ။
အောက်ကလည်း နေသေး၊ မှတ်ပြီလားလည်း မေးသေး။ ခံရတာ
မင်းလား ငါလား။ မှတ်ရမှာ မင်းလား ငါလား... ပြော”

“ဘာရှင်! ရှင့်ပါးကို ကျွန်မရိုက်ပစ်ခဲ့တယ်လေ။ ရှင်မေ့
သွားပြီလား”

“ရတယ်၊ ပါးရိုက်ခံရတာနဲ့ ဘဝမပျက်ဘူး။ မင်းသာ
ကံကောင်းလို့ ဘဝမပျက်ရတာ။ ဘဝပျက်ဖို့ လက်မတင်လေ”

လွဲခဲ့ရတာ။ မင်း ငါ့ရဲ့ခိုင်ကျည်တဲစိတ်ဓာတ်ကို လေးစားရမယ်”

“တော်စမ်းပါရှင်၊ ကဲ! ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မအခန်းထဲထိ ဝင်နှိုးရတာလဲ... ပြော”

“မင်းကို အပြင်ကနှိုးနေတာ အကြာကြီး နှိုးလို့မရတာ။ ဒီတော့ သေများသေနေပြီလားလို့ ငါဝင်ကြည့်ရတာပေါ့”

“ရှင်တို့အိမ်ခန်းတံခါးတွေက လုံခြုံမှုမရှိပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အခန်းတိုင်းအတွက် အပိုသော့တွေ ရှိတယ်။ ကဲ! ရေချိုး ပြီးရင် အခန်းအခန်းထဲလာခဲ့။ ထမင်းစားကြမယ်၊ အခန်းစောင့်နေတယ်”

သူထွက်သွားတော့မှ ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသတကြီးနှင့် အခန်းတံခါးသွားပိတ်ပြီး ရေချိုးရသည်။ နောက် အခန်းပေးထားသည့် စောစောက ပိုးဝတ်စုံလေးကို ပြန်ဝတ်ရသည်။ နောက် သနပ်ခါးရေကျလိမ်းရသည်။ အခန်းက သူမအတွက် မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ လိုလေးသေမရှိ စီစဉ်ပေးထား၏။

ဟင်း... တစ်နေ့ တစ်နေ့၊ ငါ့မှာ သူများအမြင်အရ အလုပ်တွေ (၂၄)နာရီမအားလပ်သလို ဖြစ်နေရပေမယ့် အခန်းကလည်း မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ရသည့်လူနာမဟုတ်။ သူ့ဆေးရုံမှာဆိုတာလည်း သူမအလုပ်က For show သာသာ။

ဒါဆို သူ ငါ့ကို ဘာသဘောနဲ့အလုပ်တွေခန့်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပေးထားတာလဲ။

သူနဲ့ငါဟာ ရန်သူတွေမို့ သတ်စားခါနီးဝက်ကို အစာအဖွားသလိုမျိုး ကျွေးနေတာလား။ ငါ့ကိုဘာသဘောနဲ့ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ထားတာလဲ။ အကောင်းတော့မဖြစ်နိုင်။

ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် အခန်းအခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။ အခန်းအခန်းထဲမှာ ထမင်းပြွဲကြီးကအသင့်။

“လာ... သမီး၊ အခန်းတို့ထမင်းစားကြရအောင်။ ဒီနေ့တော့ မြေးတွေစုံလင်လင်နဲ့မို့ အခန်း ထမင်းစားလို့ကောင်းမယ်”

အခန်းရဲ့ဝေဒနာဟာ အဖော်မဲ့လို့ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစစ်သည် ခိပ်မိသွားသဖြင့် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ရသည်။ ပြုံးရွှင်နေသည့်အခန်းမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ ရင်ထဲနှင့်နေရတုန်း ဆောင်းမိုးပွင့်က ထပ်ပြီးအထွန်တက်လေ၏။

“တုရုတ်နိုင်ငံမှာဆို သက်ကြီးရွယ်အိုတွေများပြီး သားသမီးတွေ မြေးတွေက ပြန်မကြည့်ကြလို့ ဥပဒေကိုထုတ်ထားရတယ် အခန်းရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ တော်တော်ဆိုးတာပဲနော်။ အခန်းတို့ မြန်

မာပြည်တော့ ဒီလိုဥပဒေမထုတ်ရသေးတာ တော်သေးတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အဘွားရဲ့၊ သားသမီးတွေက မိဘတွေကို ပစ်မထားရဘဲ လာတွေ့ရမယ်၊ စောင့်ရှောက်ပြုစုရမယ်လို့ ဥပဒေ ထုတ်ထားရတယ်။ အဲဒီဥပဒေကို တချို့သားသမီးတွေက မကျေနပ်ကြဘူးတဲ့၊ တရုတ်ပြည်မှာက လူဦးရေများလွန်းပြီး တရုတ် တွေကလည်း အသက်ရှည်ကြတော့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အရမ်း များပြီး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို့ ယူဆနေကြတယ်”

“ဪ... ဒါပေမဲ့ကွယ်၊ ဒီနေ့လူငယ်တွေဟာ နောင် တစ်ချိန်မှာ အားလုံးသက်ကြီးရွယ်အိုတွေ ဖြစ်လာကြမှာပဲလေ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားလေး လက်ကိုင်ထားသင့်ကြပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဘွားပြောတာ တရားနည်းလမ်းကျယ် တယ်။ တချို့တွေကျတော့လည်း ငွေကြေးဥစ္စာ၊ စားစရာ၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းတွေ အလှူပယ်ပုံပေးထားနိုင်ရင် သားသမီးဝတ္တရား မြေးဝတ္တရားကျေပွန်ပြီလို့ ယူဆနေကြတာ”

ဒေါ်မာလာနှင့်ဆောင်းမိုးပွင့်တို့ အတိုင်အဖောက်တွေ ညီနေကြလျှင် ကောင်းစစ်သည် မခံနိုင်တော့ပေ။

“ကဲကဲ... တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ အဘွားရယ်၊ သားမှားပါတယ်နော်။ နောက် အဘွားကိုပစ်မထားတော့ပါဘူးတဲ့”

ညအိပ်ရင်လည်း အဘွားနဲ့လာအိပ်ပါ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ ထမင်းစားကြစို့”

“အမယ်လေး!... လာတော့မအိပ်ပါနဲ့ မြေးရယ်၊ မင်းအအိပ်ကြမ်းတာနဲ့ အဘွား အိပ်မရဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ကဲကဲ... တို့မြေးအဘွားတွေ ထမင်းစားကြစို့”

သုံးယောက်အတူ ထမင်းစားကြတော့ အဘွားလည်း ရောယောင်ပြီး ထမင်းစားလို့မြိန်ပါသည်။ ဆောင်းမိုးပွင့်က အဘွား ဖန်းကန်ထဲ ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေ ထည့်ပေးသည်။ သူလည်း ထမင်းကို အားပါးတရစားသည်။ သူ့မျှားမိန်းကလေးတွေလို ရှက်တိုးရှက်ကန်။ တို့ခနန်းဆိတ်ခနန်းမရှိ။

“ထမင်းသုံးရက်လောက် မစားရသေးတာ ကျနေတာပဲ”

ကောင်းစစ်သည် တီးတိုးကဲ့ရဲ့တာ အဘွား ကြားသွား နှာစိုးလိုပါ။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ မကျွေးချင် အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ။ ဒါထက် ငါ့မျက်စိထဲ မနက်ကင်းရဲ့ပုံစံကြီးပဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်”

“သေလိုက်... လဲသေလိုက်”

ပြောပြီး သူမ တိခန့်ထမင်းစားရပ်လိုက်တော့ နားနည်းနည်းလေးနေရှာပြီဖြစ်သည့်အတွားပင် ရိပ်မိသွားသည်။

“မြေး... ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ဘာတွေ့ရန်လုပ်နေတာလဲ သူ့ဘာသာ ထမင်းအားရပါးရစားတာ စားပါစေ။ သူက မင်းတို့လို မုန့်တွေလက်ဖက်ရည်တွေ တစွပ်စွပ်စားရရှာတာမဟုတ်ဘူး တစ်နေ့ကို ထမင်းနှစ်နပ်ပဲ အားရပါးရစားရတာ”

တစ်လလောက် အတူနေခဲ့ပြီမို့ သူမရဲ့အခြေအနေတွေကို အကင်းပါးသည့်အတွား ရိပ်မိနေပြီပင်။

“သား ရန်မလုပ်ပါဘူးအတွားရဲ့။ သူ့ကိုက ကဲကဲဆင်နေတာပါ။ ဟေ့! ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် ကုန်အောင်စား။ ထမင်းတော အလကားရတာမဟုတ်ဘူး။ လယ်သမားတွေရဲ့သွေးနဲ့နှေးနဲ့ ရင်းပြီးမှရတာ”

“ဘယ်က ကြားဖူးနားဝတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ဘာပဲပြောပြော၊ ဆောင်းမိုးပွင့်မှာ ကိုယ့်ပန်းကန်ထဲထမင်းကို ကုန်အောင်စားရသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ အိမ်အကူကောင်မလေးနှင့် ကူညီသိမ်းဆည်းပြီး သူမ အတွားကိုဆေးတိုက်သည်။ နောက် လယ်ဘက် တစ်ရေးအိပ်မည့်အတွားကို အိပ်မပျော်ခင် စာရေး

ဖတ်ပြုရသည်။

ကောင်းစစ်သည်ကလည်း ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်ကိုမှ မသွားဘဲ အတွားကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုပေးနေသည်။ သူ အတွားအခန်းထဲမှာရှိတော့ ဆောင်းမိုးပွင့်စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျပ်နေရ၏။

သိပ်ရှုပ်တဲ့လူပဲ။ သူ့မှာ အလုပ်တွေမရှိတော့ဘူးလား။ မကြာခဏ ဖုန်းထွက်ပြောနေရတာတော့ တွေ့ရသည်။ ညနေလေးနာရီလောက်မှာ အတွားကို ရေပတ်တိုက်ပေးပြီး အဝတ်လဲပေးရသည်။ နောက် ငါးနာရီလောက်မှာ ညစာကျွေးရသည်။

ညစာစားချိန်မှာတော့ ကောင်းစစ်သည် လာမရှုပ်နိုင်တော့ပါ။ သူအရေးကြီးကိစ္စနှင့် အပြင်သို့ထွက်သွားရပါတော့၏။ အတွားနှင့်အတူ ညစာစားပြီး ခြောက်နာရီမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်လည်း ဂျူတီထွက်ခဲ့သည်။ လိုင်းကားစီးပြီး အိမ်ကိုခဏပြန်၊ ပြီးမှ ချမ်းမြေ့ဆေးရုံကိုသွားရမည်။ (၇)နာရီအမီရောက်ချင်လည်း ရောက်မည်။ မရောက်လည်းနေပေါ့။

ကောင်းစစ်သည်က သူမကို မလေးစားသလို သူမကလည်း သူ့ကိုမလေးစားပါ။

အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး သူမ သူ့အိမ်မှထွက်ခဲ့စဉ် ခြံရံ

အရောက်၊ ကားလေးတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့
ကလေးအထူးကုကြီး။

“ဟင်! ဆရာ၊ အံ့သြစရာပဲနော်”

“ဘာအံ့သြစရာရှိသလဲကွာ၊ ဆောင်းမိုးရဲ့အချိန်ယဟား
ကို ကိုယ်ရထားပြီလေ”

“ဪ... ဆရာက ဆေးခန်းသုံးလေးခုကို ကားနဲ့
ပြေးနေရတဲ့ အထူးကုကြီးမို့ပါ”

“ရတယ်... ဆောင်းမိုးကလည်း ကိုယ့်ဘဝအတွက်
အရေးကြီးတာပဲ။ လာ... တက်”

သူမတက်ဖို့ ဟန့်ပြင်လိုက်စဉ် သူတို့အနားသို့ ကောင်း
စစ်သည်ရဲ့ကား ကမူးရှူးထိုးနှင့်ရပ်လာလေသည်။

“ဆောင်းမိုးပွင့် ပြန်မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါလိုက်ဖို့မယ်၊ ဆေးရုံကိုတန်းဝင်မှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ကိုဝင်ဦးမှာ။ သမီးကိုသွားတွေ့မယ်
နောက် သမီးကိုပါ ဆေးရုံခေါ်လာမှာ”

“ဟေ့! ဆေးရုံကို ကလေးတွေခေါ်မလာရဘူး။ ငါ့ဆေး
ရုံက မင်းလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရတဲ့ကစားကွင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ။ မအေနဲ့သမီးကို ခွဲထားတဲ့
အတွက် ရှင်အကြီးအကျယ်ဝဋ်လည်လိမ့်မယ်။ သိလား”

“ဒါတွေ ငါအယုံအကြည်မရှိဘူး။ ခု ခြောက်နာရီကျော်
နေပြီ။ ဆေးရုံပဲ တန်းဝင်တော့”

“ရှင်ဒီလောက်ထိ ချုပ်ချယ်နေစရာမလိုဘူး”

ပြောပြီး သူ့ရှေ့တွင်ပင် ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါက်တာကား
ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သူ့မှာသာ မကျေနပ်လို့ လဲသေသေ။

“မောင်းတော့ ဆရာ၊ အိမ်ပဲပို့ပေး”

“အိုကေ”

နှစ်ယောက်အတူ ထွက်လာခဲ့တော့ နောက်ကြည့်မှန်
ထဲမှတစ်ဆင့် ဒေါသတွေနှင့် ပုပ်သိုးနေသည့်ကောင်းစစ်သည်
ကို မြင်ရတာ သူမ အရသာတွေ့နေမိသည်။

အခန်း (၁၁)

တစ်နေ့လုံးပျောက်၊ တစ်ညလုံးပျောက်နေသည့်မအေ
 ချီတွေ့သည်နှင့် သမီးက ငိုယိုပြီး အနားမှမခွာတော့ပါ။

“မေမေနဲ့လိုက်မယ်... မေမေနဲ့လိုက်မယ်၊ သမီးကို
 ထားခဲ့ပါနဲ့”

သမီးရဲ့ငိုမဲ့မျက်နှာလေးနှင့် မျက်ရည်များကို ဆောင်း
 ချီနှင့် မလွန်ဆန်နိုင်တော့ပါ။ ဆေးရုံကိုလည်း ခေါ်သွားလို့မဖြစ်
 သည်မို့ ဒီနေ့ သူမ ဆေးရုံမသွားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
 သမီးအနားမှာပဲ နေတော့မယ်။

“မငိုနဲ့သမီးလေး၊ တိတ်! တိတ်! မေမေ ဒီနေ့ ဆေးရုံ
 သွားတော့ဘူးနော်။ သမီးအနားမှာပဲနေမယ်။ သမီးနဲ့အတူအိပ်
 မယ်”

၁၆၄ ❀ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“တကယ်နော်မေမေ... တကယ်နော်”

သူမကိုဖက်တွယ်ရင်း သမီးပျော်နေပုံလေးမှာ ရင်ထဲ နှင့်စရာ။ ဆောင်းမိုးပွင့် အလုပ်တစ်ခုကိုဖြုတ်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားနေ သည်။ ဒီအရွယ်လေးဟာ မိခင်ရင်ခွင်မှာနေဖို့ အသင့်တော်ဆုံး သူမရဲ့ရင်ခွင်မှာပေါ့။

“တကယ်ပေါ့သမီးရဲ့၊ ကဲ! မေမေတို့ တိဗ္ဗိထိုင်ကြည့် ကြမယ်”

မေမေ၊ သူမနှင့်သမီးငယ်တို့သုံးယောက် နေကြာနေ ထုပ်ဖောက်ပြီး စားသောက်ကြရင်း ပျော်ရွှင်စွာ တိဗ္ဗိကြည့်နေကြ စဉ် သူတို့အခန်းတံခါးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် လာခေါက်သဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“အန္တရာယ်ကြီး”

ကောင်းစစ်သည်လေ။ တစ်သက်လုံးက အစာမတွေ့ သည့်ရုပ်ကြီးနှင့်။ မေမေနှင့်သမီးရှေ့မှာ ပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောချမှာလား။ သို့သော် တံခါးတွေဖွင့်ပေးရမှာပါပဲ။

ဆောင်းမိုးပွင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ကောင်းစစ်သည် တိုက်ခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။ သူ့မျက်နှာက ရန်လုပ်ဖို့ အစွမ်းကုန် စုပုပ်ထန်တင်းလာပေမယ့် သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့် သူ့ထံ ဝမ်းသာ

အားရပြေးသွားခဲ့ရာ...

“ဦးဦး အိမ်လည်လာတာလားဟင်။ မီးမီးတို့နဲ့ တိဗ္ဗိ ကြည့်သွားပါဦး။ မီးမီးက ဦးဦးကိုသတိရနေတာ။ ကားလည်းစီး ချင်နေတာ”

ကောင်းစစ်သည် ဒုက္ခရောက်နေရတော့သည်။ ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းသည့်သမီးလေးကို ဆီးပွေ့ချီရ၏။ ကလေးကတော့ အပြစ်ကင်းစင်တာပဲလေ။

သူ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ရန်တွေ့ချင်နေပေမယ့် ကလေး နှင့်မအေ၏မျက်နှာကို ထောက်နေရ၏။ ရန်လုပ်သံနှင့်မတူအောင် ဆိန်းချုပ်ရင်း...

“ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံမဆင်းတာလဲ”

“သမီးကိုထားပစ်ခဲ့လို့မရလို့”

“မင်းဆင်ခြေက မပြည့်စုံဘူး။ ဒါဆို ကလေးအမေတွေ အယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း သမီးကိုအလိုလိုက်ရမှာပဲ လေ။ ကျွန်မနဲ့သမီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

“မင်း တော်တော်တာဝန်မကျေတဲ့မိန်းမပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ရန်ဖြစ်နေရပေမယ့်

ကလေးကတော့ သူ့ပေါင်ပေါ်မှမဆင်းတော့။

“နောက်နေတွေ ဘာဆင်ခြေမှမကြားချင်ဘူး။ တာဝန်
ကျေအောင် အလုပ်လုပ်ပါ”

ဆောင်းမိုးပွင့် ဘာစကားမှမပြောဘဲ ဂူပုပ်နေမိစဉ် သူ့
ကတော့ သူ့ကိုပြုံးရွှင်စွာကြည့်ပြီး စကားတွေပြောနေလေ၏။

“ဦးဦးမှာရော မီးမီးလိုသမီးရှိလားဟင်”

“မရှိပါဘူးကွာ၊ ဦးဦးက လူပျိုလေ”

“လူပျိုဆို ကလေးမရှိရဘူးလား”

“အင်းပေါ့၊ လူပျိုအပျိုဆိုတာ ကလေးမရှိဘူး”

“ကလေးမရှိပေမယ့် ဦးဦးက ကလေးတော့ ချစ်တာပဲ
တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... မီးမီးက ချစ်စရာကောင်းတာပဲ၊ ချစ်တာပေါ့”

“ဒါဆို နောက်လာရင် မုန့်ဝယ်လာနော်”

“မီးမီး”

ကလေးကို ဆောင်းမိုးပွင့် ပိတ်အော်လိုက်ရာ သူ့
ရန်ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ကလေးရဲ့ တလူလူအညွန့်တက်နေတဲ့စိတ်၊ ဖျော်
နေတဲ့စိတ်ကို ရိုက်ချိုးပစ်ချင်နေတာလား”

“ကျွန်မသမီး လူတကာဆီက မုန့်တောင်းစားနေတာ
ကျွန်မက ကြည့်နေရမှာလား”

“ငါက လူတကာထဲမှာပါသလား”

“ရှင်လည်း သူစိုမီးပဲ”

သူ ကလေးကိုပွေ့ချီနေရင်း ငိုတော့မည့်ကလေး၏ရုပ်
ကလေးကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားတာ ဘာဖြစ်မှန်း
မသိ။ ဒီကလေးဟာ စည်သူသမီးလား။ သူမနှင့်စည်သူ ဘယ်
အထိ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသလဲ။

ကလေးကိုပွေ့ရင်း သူ့အတွေးတွေပွားနေစဉ် သမီးက
သူ့ကို တိုးတိုးလေး ပါးချင်းအပ်ကာ ပြောနေသဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်
ကြီးထဲ လှိုင်းထန်ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယခုလိုလက်
ပွန်းတတီးလည်း တစ်ခါမှမနေဖူးပါ။

“ဦးဦး ခဏခဏလာလည်နော်၊ လာရင်လည်း မုန့်ဝယ်
ခဲ့နော်”

“အေးပါသမီးလေးရယ်၊ ဝယ်ခဲ့မှာပေါ့ကွာ”

ကေန္တ ကလေးကို မုန့်တွေဘာတွေ ဝယ်မကျွေးဘူးလား
မသိ။ ကလေးအတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ သံယောဇဉ်တွယ်ရ
သည်။

သူ ကလေးအပေါ် သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းနေသည်ကို မြင်ရလျှင် ဆောင်းမိုးပွင့်နှုတ်ခမ်းလှလှလေးကို မွဲမိသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် သွေးကစကားပြောပြီလား။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ကောင်းစစ်သည်။

မေမေကတော့ သူတို့ကိုငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ဆောင်း နှင်းပွင့်နှင့်ကောင်းစစ်သည်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာကွာဟချက် တွေရှိခဲ့သလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြေးလေးကို သူတို့အသိအမှတ်ပြု မည်ဆိုလျှင်တော့...

တကယ်လည်း သမီးလေးရဲ့မွေးစာရင်းမှာ ဖခင်အမည် ဟာ ကောင်းစည်သူပဲလေ။ သမီးဆောင်းနှင်းပွင့်သည် သော့သွမ်း ဟော့ရမ်းသောမိန်းကလေးမဟုတ်။ တစ်သက်မှာတစ်ယောက်ပဲ ချစ်သွားရှာသူ။

ကလေးနှင့်ကောင်းစစ်သည် မခွဲနိုင်မခွာရက်တွေ ဖြစ် နေပြီး ကလေးကလည်း သူ့ပေါင်ပေါ်မှမဆင်း။ ပါးချင်းအပ်ကာ စကားတီးတိုးလေးတွေ ပြောရယ်နေကြတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် သံဝန် တိုမိသည်။

ကိုယ့်ကလေးက သူ့ကိုပိုချစ်သွားမှာ မလိုလားပါဘူး ဒီတော့...

“မီးမီး... လား၊ မေမေ့ဆီလား။ သူက ဧည့်သည်ပဲ။ ပြန်ချင်နေရောပေါ့။ လာ... သူ့ကိုသွားမရှုပ်နဲ့”

“ဟင်! ဦးဦးက ပြန်ချင်နေပြီလား”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီလောက်နှင့်နေမှတော့ ပြန်ရမှာပေါ့”

“ဦးဦးသနားပါတယ် မေမေရယ်၊ နေပါစေဦး”

“ဘာသနားစရာလိုလဲ၊ သူက သူဌေး၊ သူဌေးဆိုတဲ့ လူတန်းစားတွေကို သနားစရာမလိုဘူး”

“ဟေ့! မင်း... နားမလည်သေးတဲ့ကလေးကို မင်းရဲ့ ပုပ်စပ်တဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ထည့်သွင်းပေးမနေနဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ များလာပြီး တစ်ယောက် တစ်ခွန်း အော်တော့မည်ပြင်လျှင် ကလေးခမျာ ငိုမဲ့မဲ့။

“မေမေရယ်၊ ဦးဦးကိုမအော်ပါနဲ့။ နောက် ဦးဦး မီးမီး ဆီကို မလာဘဲနေပါဦးမယ်”

ဆောင်းမိုးပွင့် ဘယ်လောက်ပဲစိတ်ပုပ်ပုပ်၊ ကလေး၏ ငိုမဲ့မဲ့ရပ်လေးနှင့် ရင်ထဲမှစကားလေးကြောင့် ကောင်းစစ်သည်လို လူကြမ်းကြီးမှာ ဟတ်မထိဘဲမနေနိုင်။ မာနကလည်း မချနိုင်တာ ကြောင့် သမီးကိုကောက်ပွေ့ချီပြီး တိုးတိုးလေး ကတိပေးရ၏။

“ဦးဦး သူမသိအောင် ခိုးလာမယ်၊ မီးမီးဖို့ မှန်တွေလည်း”

အများကြီးဝယ်လာမယ်နော်။ သူမသိစေခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦး”

ကလေး၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို အားပါးတရပွေးသီး
ခဲ့ပြီးမှ သူ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီကလေးလေးဟာ စည်သူနဲ့သက်ဆိုင်သလား။ မေမေ
ကို ပြခွင့်ရလျှင်ဖြင့် အဖြေဟာ သဲကွဲသွားလိမ့်မည်။ သူ နိုင်ငံ
ခြားမှာနေတုန်း စည်သူနှင့်ဆောင်းမိုးပွင့်၏ပတ်သက်မှုကို မေမေ
တော့ သိမည်ထင်သည်။

ရင်ထဲမှာ သူမကိုမကျေနပ်တာရော၊ ကလေးကို သိ
ယောဇဉ်တွယ်တာကြောင့်ပါ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ခြောက်
ဆန်နေတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ကောင်းစစ်သည်ဆိုတာ တစ်သက်လုံးက ရုပ်ဝါဒီတစ်
ယောက်လို ကြမ်းတမ်းခဲ့လေသမျှ ချမ်းမိုးပွင့်လေးအကြောင်း
စွမ်းမိလိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ဂွမ်းဖတ်လေးလို နူးညံ့သွားမိတာ
ဘာကြောင့်လဲ။

ယခုလည်း အိပ်ရာထဲမှာ လူးလှိမ့်နေရင်း အိပ်မပျော်
နိုင်ဖြစ်နေရသည်။ ညဦးပိုင်းက ကလေးရဲ့ချစ်ခင်တွယ်တာသည့်
မျက်လုံးလေးတွေကို ဖျောက်ပစ်လို့မရ။ ပြီးတော့ ကလေးကို
ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ရုပ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်နေရသလို။

ရင်ထဲမှာ သိချင်စိတ်တွေ များလာသဖြင့် မေမေ့ကိုအား
မနာနိုင်တော့ဘဲ နှိုးမေးဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဒီည ဖေဖေလည်း

အိမ်မှာမရှိ။ နေပြည်တော်သွားသည်။ မေမေတစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ အားနာစရာမရှိ။

အိပ်ရာမှထလိုက်ပြီးမှ အားနာသွားရပြန်သည်။ မေမေ့ ခမျာ တစ်နေကုန်ဆိုင်ထွက်၊ နောက် ညဦးပိုင်းကျတော့ ဘွား ဘွားရဲ့အနားမှာ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစု၊ အသက်အရွယ်လည်း ငါးဆယ်ကျော်လာပြီမို့ အနှောင့်အယှက်မပေးချင်တော့။ မေမေ အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးပါသည်။

တစ်နေ့လောက် ကလေးကိုခေါ်ထုတ်သွားပြီး မေမေ့ ရွှေဆိုင်သို့ခေါ်သွားရင်း မေမေဘာပြောမလဲလို့ သူ့အကဲခတ်မည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲကောင်းတယ်။ ဒီကလေးဟာ ဘယ်သူ့သမီးလဲဆိုတာမသိဘဲ အကဲခတ်နေရတော့ ပိုကောင်း တာပေါ့”

“တောက်ကံ! ဆောင်းမိုးပွင့်ကို လုံးဝကြည့်မရဘူး။ ငါ သူ့ကို ဘယ်အထိလက်စားချေရမှာလဲ။ ဘယ်အထိ လက်စားချေ ပြီးပြီလဲ။ အခုဆို ဆေးရုံမှာ ငါနဲ့သူ့ကို ဝန်ထမ်းတွေ တစ်မျိုးထင် နေကြတယ်။ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ငြိနေကြတယ်လို့ထင်နေကြ တယ်။ ဒီကြားထဲ ဟိုဆရာဝန်ကြောင်တောင်တောင်တစ်ယောက် က တစ်မျိုး၊ ဆောင်းမိုးပွင့်မှဆောင်းမိုးပွင့်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလောက်

ကလေးအမေ မုဆိုးမမှန်းသိရဲ့နဲ့ ကြောင်တောင်ဝင်နိုင်နေတယ်။ တောက်ကံ! ဘယ်လောက်စိတ်တိုစရာကောင်းလိုက်သလဲ။ ငါ သူ့ ကို ဘယ်အထိ LESSON ပေးရမှာပါလိမ့်။ သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီး ပစ်ရမှာလား။ အဲဒါမျိုးက ယောက်ျားကောင်းတို့ရဲ့အလုပ်မဟုတ် ဘူး။ ငါ့ရာဇဝင်မှာ ဒီလိုမျိုးမရှိဘူး။ အင်း... သူက ငါ့ကိုမခွဲ နိုင်မခွာရက်ချစ်နေတော့မှ စွန့်ပစ်ထားရအောင်ကလည်း သူက ငါ့ကိုမှန်းနေလိုက်တာမှ ဖြစ်နိုင်ရင် သတ်တောင်သတ်ပစ်မယ့် ပုံမျိုး”

“ငါအခုလုပ်နေတာတွေရော မှန်ရဲ့လား၊ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ကိုနှိပ်စက်တဲ့အနေနဲ့ နေရောညပါ၊ အလုပ်တွေ မနားတမ်း ခိုင်းနေတဲ့ကြားထဲက သူကတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း လှလှ ပပပဲ။ တောက်ကံ! တော်တော်အကြာမှာတဲ့မိန်းမ။ ကြားထဲက ကလေးကိုပါ ငါနှိပ်စက်ရာကျနေပြီလား။ ကလေးခမျာ မအေးနဲ့ နေရောညရောမတွေ့ရရှာဘူး”

အိပ်ရာထဲမှာ အတွေးပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ကောင်းစစ်သည် အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်နေရသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ ချမ်းမိုးပွင့်သားအမိနှင့် ဒေါက်တာအောင်လွန်းတွေ တို့သုံးယောက်သာ တစ်လှည့်စီ။

၁၇၄ ❀ ဖြစ်နိုင်မှု:၆၀

နောက် ဆေးသောက်အိပ်လိုက်တော့မှ သူ အိပ်ပျော်
သွားခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၃)

ဆောင်းမိုးပွင့် အိမ်မှာမရှိသည့်အချိန်ကိုမှန်းပြီး ကောင်း
စစ်သည် သူမအိမ်သို့ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကလေး
အတွက် ဝက်ဝံအရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ရယ်၊ နောက် မုန့်ထုပ်တွေရယ်၊
ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးအတွက်လည်း သစ်သီးတွေ ဝယ်ခဲ့သေးသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

သူတို့ရဲ့အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်တော့ ဒေါ်နှင်းနှင်း
သား တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဪ... သူဌေး”

သူမပုံစံက ရိုးရိုးသားသားနှင့် ရဲ့ရဲ့ကျိုးကျိုး။ ဆောင်း
မွန်လို နာကြည်းမှန်းတီးနေသည့်ရုပ်မထွက်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲကွယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဟိုနေ့ကတွေ့တုန်းက မီးမီးက မုန့်ဝယ်လာခဲ့ပါဆိုလို့ သတိတရဝယ်လာခဲ့တာပါ။ မီးမီးရော”

“ရှင်!”

ယခုမှ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး အဝတ်လဲပြီး အခန်းထဲမှထွက်လာသည့်ချမ်းမိုးပွင့်ပုံစံလေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ဘာဘီရှင်လေးနယ်။ ဂါဝန်ပန်းရောင်လှလှလေးနှင့် သိပ်တူနေသည့်မိန်းကလေး။

“ဟာ! ဦးဦးလာတယ်၊ ဟင်! မုန့်တွေရော အများကြီးပါလား။ ဟာ! ဒီမှာလည်း အရုပ်ကြီး၊ အဲဒါတွေအကုန်လုံး မီးမီးဖို့... ဟုတ်လား”

မယုံကြည်နိုင်သည့် ဧဝဇဝါရုပ်လေးနှင့် သူ့ကို စူးစူးစွာမော့ကြည့်တော့ ကောင်းစစ်သည်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ကလေးရဲ့ဘဝဟာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလိုက်တာ။ ဒီလိုမျိုးအစားကောင်းတွေ ဒီလိုမုန့်တွေ အရုပ်တွေ သူ ကလေးဘဝမှာ တစ်ခါမှမရခဲ့ဖူးဘူးထင်ပါရဲ့။

သူ မီးမီးလေးကိုပွေ့ချီပြီး ရင်ခွင်မှာ ဖက်ထားမိလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ မီးမီးရဲ့၊ အားလုံး မီးမီးပွဲပဲ။ မီးမီး တစ်ခါမှဒီလိုတွေမရဖူးဘူးလား”

“မေမေမှာ အကြွေးတွေရှိသေးတယ် ဦးဦးရဲ့။ အကြွေးတွေဆပ်နေရတယ်။ မေမေလည်း ကိုယ့်သမီးလေးကို ဝယ်ပေးချင်ရှာမှာပေါ့လေ။ လောလောဆယ်တော့ မသေရုံစားနေရတာပေါ့”

“ဟင်!”

(၄)နှစ်သမီးလေးက ဒီစကားတွေပြောနေတော့ ကောင်းစစ်သည် တော်တော်ခံစားသွားရပြီ။ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ကလေးက နားလည်နေပြီကွယ့်၊ ကြွေးသမားတွေ ဆာတောင်းတာ၊ အန်တီတို့လူကြီးတွေ ပြောတာဆိုတာတွေကို ကြားနေရတော့ သူ့နားလည်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

ကောင်းစစ်သည် ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ချီထားရင်း ဒါစည်သူ့ကလေးသာဆိုရင်၊ ငါ့တူမလေးသာဖြစ်နေရင်ဆိုသည့်အတွေးက သူ့ရင်ကို ထုထောင်းနှိပ်စက်နေခဲ့သည်။

သည်စဉ် ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးက ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး သူ့ထံသို့လာပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုရှာသည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သူဌေးရယ်၊ မကြာခင် ပြေလည်သွားနိုင်မှာပါ။ အန်တီလည်း အလုပ်တစ်ခုခုဝင်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေးလေးရဲ့ဝေယျာဝစ္စက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ ခုလို မုန့်တွေအရပ်တွေ ဝယ်လာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဝယ်မလာပါနဲ့တော့နော်။ သမီး ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူမကြိုက်တော့ရော အရေးလား အန်တီရဲ့။ ကလေးစိတ်ချမ်းသာဖို့ ကလေးအာဟာရပြည့်ပြည့်စားရဖို့ကိုရော ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ဟိုတစ်နေ့က ဒေါက်တာအောင်လွန်းဆွေ မုန့်တွေ ဝယ်လာပေးတော့လည်း အတင်းပြန်ပေးတာပဲ။ ဟိုက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ နောက်ဝယ်မလာတော့ပါဘူးဆိုတော့မှ လက်ခံတာ”

“ဪ... သူရော ဒီအိမ်မှာ အဝင်အထွက်ရှိသလား မီးမီးကရော သူ့ကိုခင်သလား”

ကောင်းစစ်သည် ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးကို လှမ်းမေးပေမယ့် ချမ်းမိုးပွင့်လေးက သွက်လက်စွာ ဝင်ဖြေသည်။

“ဆရာဝန်ကြီးကိုမခင်ဘူး၊ ဦးဦးကိုပဲခင်တာ၊ ဦးဦးကို”

“ချစ်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးရယ်”

သူ ဆေတ္တလောက်ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားပြီးမှ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေးအား မေးမြန်းစမ်းလိုက်သည်။

“အကြွေးတွေက ဘာလို့တင်တာလဲ အန်တီ”

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး ရှက်ရွံ့စွာ တုန်ရီနေပြီးမှ...

“အန်တီတို့က မပြေလည်ကြဘူးလေ၊ သမီးရဲ့ဆေးကျောင်းစရိတ်ကလည်းကြီးတော့ အိမ်ရောင်းရတဲ့ကြားထဲက”

စကားတွေ ဆွံ့အနေပေမယ့် ကောင်းစစ်သည် သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်လိုပြေလည်နေကြတာမှ မဟုတ်တာ။

“ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ အန်တီ၊ အန်တီတို့အကြွေးတွေ ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါ”

သူပြောပေမယ့် ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး ငြင်းလိုက်တာ ရှုပ်ထွက်ဆင်းပျက်။

“နေ... နေပါစေ သူဌေးလေး၊ အန်တီ သမီးအပေါ် သစ္စာမဖောက်ပါရစေနဲ့ကွယ်။ သူမသိဘဲ အန်တီ ဘာကိုမှ မလုပ်ပါရစေနဲ့၊ မယူပါရစေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်က စေတနာသန့်သန့်နဲ့
ဖြေရှင်းပေးမှာပါ။ အဲဒီအတွက် ဘာနှောင်ကြီးမှမပါစေရပါဘူး
ခင်ဗျာ”

“ရီပါစေတော့ကွယ်၊ သမီးပဲကြည့်ပြီး ဖြေရှင်းပါလိမ့်
မယ်”

ကေန္တ သူ့ထံမှအကူအညီမို့ မယူချင်တာပဲဖြစ်မည်
ကောင်းစစ်သည် ဆက်ပြီးဒုက္ခမပေးတော့ပါ။ လက်မခံလည်းနေ
နောက်မှ ကြည့်ရှုင်းပေးလိုက်မည်။

“ဒါဆိုလည်း အန်တီကိုတစ်ခုခွင့်တောင်းပါရစေခင်ဗျာ”

“ပြောပါ သူဌေးလေး”

“အဲ... အဲလိုခေါ်တာကြားရတာလည်း တစ်မျိုးကြီး
ဗျာ။ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်တော် မီးမီးကို ဂါဝန်လေးတွေဝယ်
ပေးချင်လို့ အပြင်ခဏလောက် ခေါ်သွားပါရစေ အန်တီ”

မမျှော်လင့်တာကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး တုန်
လှုပ်သွားသည်။ ဒါ ကောင်းစည်သူရဲ့ကလေးမဟုတ်လား။ သူ
တို့သိသွားကြပြီလား။

“သူ့... သူ့အမေ အန်တီကိုပြောနေပါဦးမယ်ကွယ်”

“သူ မသိစေရပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော် ကလေးကို

တစ်နာရီလောက်ပဲ ခေါ်သွားမှာပါ”

“ဂါဝန်အသစ်တွေကိုမြင်တော့ သူသိသွားမှာပေါ့ကွယ်၊
အန်တီတို့သားအမိရဲ့ယုံကြည်ချစ်ခင်တွေကို သူဌေးလေး မဖျက်
ဆီးချင်ပါနဲ့”

“အဲဒီလိုသဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်။ ကျွန်
တော်က ကလေးကိုချစ်လို့ပါ။ အန်တီလည်း ကိုယ့်မြေးလေး
ပျော်ရွှင်တာမြင်ချင်တာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဆယ့်နှစ်နာရီ
ထိုးခင် ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

ကောင်းစစ်သည် အတင်းပင် ကလေးကိုပွေ့ချီပြီး ခေါ်
သွားတော့ ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး ပြာယာခပ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်
သူမ ဖြေလိုက်ပါသည်။ ဒါ မြေးလေးရဲ့ဦးလေးအရင်းပဲလေ။
သူတို့ဘက်ကလည်း ရိပ်မိလို့ခေါ်သွားတာနေမှာပေါ့။

ကောင်းစစ်သည် မီးမီးကို သူ့မေမေရှိရာ ‘ပတ္တမြား’ရွှေ
ဆိုင်သို့ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၄)

ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသည့်မေမေ့ထံသို့ ကောင်းစစ်သည် မီးဖိုချိန်ခေါ်သွားလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဝယ်သူတွေနှင့် စည်ကားလျက်။ မေမေ့ဆိုင်က အရည်အသွေးမှန် ဈေးနှုန်းမှန် ပြီး လက်ရာတွေက ဆန်းပြာသည်လေ။

“ဟော! သား၊ ဒါ ဘယ်သူ့ကလေးလေးလဲ။ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွယ်”

မေမေက ကလေးကိုမြင်လျှင် ပြုံးချိုသွားပြီး ချီဖို့လက် လှမ်းလျှင် ကလေးက လက်မရွေးဘဲ လိုက်သည်ပင်။ ကောင်းစစ်သည် မေမေ့ကိုသေသေချာချာကြည့်ပြီး...

“မေမေ၊ ဒီကလေးကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရသလဲ

ဟင်။ သူ့ဘယ်သူနဲ့တူသလဲ။ သေသေချာချာကြည့်ပါဦး။”

သူမေးလိုက်လျှင် ဒေါ်သန္တာနွယ် အလန့်တကြားဖြင့် သွားပြီး ကလေးကိုကရုစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ... ဒါ ဘယ်သူ့ကလေးလဲ”

“ဆောင်းမိုးပွင့်သမီးလေး ချမ်းမိုးပွင့်တဲ့ မေမေ”

“ဟင်! သူ... သူက အိမ်ထောင်ရှင်လား၊ အိမ်ထောင် ရှင်နဲ့လည်း လုံးဝမတူပါလား”

“သူ့မှာ အိမ်ထောင်မရှိပါဘူးမေမေ၊ ကလေးပဲရှိတာ သေချာကြည့်ပါဦးမေမေ၊ ဒီကလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ် ကဓာတ်ပုံလေးတွေနဲ့ မတူဘူးလား”

ဒေါ်သန္တာနွယ် ရင်ထဲခံစားလိုက်ရ၏။ သူမ ပြောမတွက် လို့သား၊ ဒါ သူမရဲ့သား စည်သူနဲ့ပိုပြီးတူသောကလေး။ ဘုရား ဘုရား! ဆောင်းမိုးပွင့်ဟာ စည်သူနဲ့...

“စည်သူနဲ့သူ ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်ခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာ မေမေတော့ သိမှာပါ။ သားဒီမှာမရှိတုန်းက ကိစ္စတွေနဲ့ မေမေပြောမှသိမှာပဲ”

ကောင်းစစ်သည်မေးနေလျှင် ဒေါ်သန္တာနွယ် ကလေး ကို တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ပွေ့ချီထားရင်း မျက်ရည်က

ကျချင်ချင်။

“မေမေ့ဆီကို သားငယ်က သူ့မှာချစ်သူရှိတယ်ဆိုပြီး အိမ်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ မေမေ့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တယ်။ နောက် နှစ် လလောက်ကြာတော့ လက်ထပ်ချင်တယ်။ တောင်းပေးပါဆိုလို့ သားဖေဖေက သူမမြင်ဖူးသေးဘူးဆိုတာနဲ့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာပဲ...”

“အဲဒီမှာပဲ ဘာဖြစ်ရောလဲ မေမေ”

“သားဖေဖေက ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ဆင်းရဲလို့သဘော မတူဘူးဆိုပြီး...”

“သူ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ပဲမေမေ၊ ဖေဖေက ဘာလို့သဘောမတူစရာလိုသလဲ”

“အဲဒီလိုလည်းမပြောခဲ့ပါဘူးကွယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီတုန်း က ခေါ်လာခဲ့တဲ့ဆောင်းမိုးပွင့်နဲ့ အခုဒေါက်တာမလေးနဲ့လည်း မတူပါဘူး။ တူသလိုလိုပေမယ့် မတူဘူး”

“ဟာ! မေမေဝင်ပါမှ ပိုရှုပ်သွားပြီ၊ ဆောင်းမိုးပွင့်က ဒီတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ငါးနှစ်ကရပ်နဲ့ ဒီရုပ်မတူတော့ တာဖြစ်မှာပါ”

“အေးလေ၊ အဲဒီလိုလည်းဟုတ်မှာပေါ့။ အဲဒီမှာ သား

မေမေက သဘောမတူဘူး ထဖြစ်၊ သားငယ်ကလည်း အတင်း
လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားရင်းနဲ့ ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တယ်မသိပါ
ဘူးကွယ်၊ သားငယ်အရက်တွေ အလွန်အကျွံသောက်ပြီး ဆုံး
သွားတော့ပါပဲ”

ဒေါ်သန္တာနွယ် မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ရှိုက်ငင်လာတော့
ကလေးကပါ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်လာ၏။

“ကဲ! ဒီလောက်ဆို သားသဘောပေါက်ပါပြီမေမေရယ်၊
စည်သူနဲ့ဆောင်းမိုးပွင့် အချစ်နယ်ကျွံခဲ့တာပဲဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့်
သူကလည်း စည်သူ့ကိုအရမ်းစိတ်နာနေတယ်။ ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့
ပစ်ထားခဲ့တယ်ပေါ့လေ။ တွေးမှာပေါ့”

“ဟင်! ဒါဆို ဒီသမီးလေးဟာ မေမေတို့မြေးဖြစ်ဖို့ သေ
ချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သားလည်း အဲဒီကိစ္စအတွက် တအံ့
နွေးနွေးဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို သားငယ်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ဝေယံ
ကိုလှမ်းမေးကြည့်ပါလား။ သူတို့အချင်းချင်းတော့ သိနေနိုင်တယ်
လေ”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သား ဝေယံနဲ့သွားတွေ့မယ်၊ ဖုန်း

ထဲကဆို အရေလည်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ စိတ်မကောင်းစရာ
တွေ ကြုံရတော့မယ်ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမေမေ”

“သားစဉ်းစားကြည့်လေ၊ မေမေတို့ဘက်က မောက်မာ
ခဲ့မှုတွေ၊ တာဝန်မဲ့မှုတွေကြောင့် တစ်ဖက်က မိန်းကလေးခမျာ
ဘယ်လောက်အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ရမလဲ၊ ခံစားခဲ့ရမလဲ၊ မြန်မာ့လူ
နေမှုစနစ်မှာ လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ကလေးတစ်ယောက် မွေးခဲ့ရ
တယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲလိုက်မလဲကွယ်။ ဒီအတိုင်းဆို
သူ မေမေတို့ဘက်ကို အရမ်းစိတ်နာကြည့်ခဲ့မှာပေါ့။ ဘုရား!
ဘုရား! ဘွားဘွားကို သူကြည့်ခိုင်းရတာတောင် စိတ်ချရပါတော့
မလားကွယ်”

“ဘွားဘွားကတော့ သူ့ကိုအရမ်းသဘောကျနေတယ်။
စိတ်ချမ်းသာနေတယ်။ သူကောင်းလို့ဖြစ်မှာပေါ့မေမေ။ အင်းလေ၊
အချို့သတ်တာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“သူ့ဘက်က ရိုးသားနေရင် မေမေတို့ မတရားထင်တာ
မျိုးလည်းဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွယ်။ ကဲ! ကလေးကို မေမေ ဆွဲကြီး
လေးတစ်ကုံးလောက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ့်မြေး

ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ထား”

“သူ့အမေက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးမေမေ၊ သူက မာန အရမ်းကြီးတယ်”

“သူ့ကိုပေးတာမှမဟုတ်ဘဲကွယ်၊ ကလေးကိုပေးတာ ပဲ”

မေမေက မီးမီးကို ငါးမူးသားဆွဲကြိုးလေး ဆွဲပေးလိုက် သလို သူကလည်း ဂါဝန်လှလှလေး ငါးထည်ဝယ်ပေးပြီးမှ အချိန် မိ အိမ်သို့ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၅)

“မေမေရယ်၊ သမီးကိုဘာဖြစ်လို့ထည့်လိုက်ရတာလဲ။ တော်ကြာ သမီးကိုပြန်မပေးရင် ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့သမီးရယ်၊ ဘယ်သူမှ ကလေးတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်တာဝန်မယူချင်ပါဘူး။ ပြီး တော့ နှင်းပွင့်နဲ့စည်သူက တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာမှမဟုတ် တာ”

“ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်၊ သမီးရဲ့အဖေနေရာမှာ ကောင်း စည်သူ့ကို ထည့်ထားတာလေ။ နောက် သမီးရှင်ကလည်း သူတို့ ဘက်သွားတူနေတော့ တော်ကြာ ဒုက္ခတွေ့ရောက်နေဦးမယ်”

ဆောင်းမိုးပွင့် အိမ်ကိုခဏပြန်လာခိုက် သမီးက ကလေး

ပီပီ သူ့ဂါဝန်တွေနှင့်ဆွဲကြိုးကို ထုတ်ပြရင်းမှ အခြေအနေတွေကို သူမသိသွားခဲ့ရပြီး ရင်ထဲခံစားပူလောင်သွားရသည်။

“အစကတော့ သမီးပဲ သူတို့ကိုလက်စားချေမလို့ဆို၊ ကလေးနဲ့ပြပြီး သူတို့အသည်းကိုခွဲမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ သမီးကြောက်လာတယ်။ မီးမီးကို သူတို့လက်ထဲပါသွားမှာ စိုးလာတယ်”

မျက်ရည်တွေစီးကျရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် ခံစားနေရလျှင် ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး ကိုယ့်သမီးကိုဖြောင်းဖြရသည်။

“ဒါတွေဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးသမီးရယ်၊ မစိုးရိမ်တော့နဲ့နော်။ ကဲကဲ... ဆေးရုံသွားရဦးမှာမဟုတ်လား၊ သွားတော့လေ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သမီးရယ်၊ အလုပ်တစ်ခုဖြုတ်လိုက်ပါလား၊ ငါ့သမီးလေး ပင်ပန်းလှပါတယ်”

“အလုပ်နစ်နပ်လုပ်မှ အဆင်ပြေရုံရှိတာပါမေမေရယ်၊ သမီးကိုမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အဘွားဆီမှာလုပ်ရတာလည်း သက်တောင့်သက်သာပါ။ ညဂျူတီကလည်း နားရပါတယ်။ ညဦးပိုင်းတစ်ခေါက် လူနာတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ အိပ်နေရတာပါပဲ။ အရေးပေါ်ကိစ္စရှိမှ လာနှိုးတတ်ကြတာပါ”

“အေးလေ၊ သမီးနိုင်ရင်လည်း ပြီးရောပေါ့။ ဒါထက် ဟိုဒေါက်တာအောင်လွန်းဆွေနဲ့ရော သမီးတွေ့သေးလား”

“တွေ့တာပေါ့မေမေ၊ သူက ညဆယ်နာရီလောက်ထိ လူနာကြည့်ပေးရတယ်လေ။ ကလေးအထူးကျကြီးပဲ။ သူ့တာဝန်ပြီးတာနဲ့ သမီးဆီ စကားစမြည်လာပြောတယ်။ အစားအသောက်တွေ လာစားတယ်”

“ဆေးရုံထဲမှာ လူပြောခံရအောင်လည်းမနေနဲ့နော် သမီး၊ ကိုယ်က အပျိုဖြစ်ပြီး မုဆိုးမ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေနာမည် ယူထားတာ၊ မေမေတော့ သဘောမကျပါဘူး။ သမီး စတုန့်ထွင်တာနဲ့ လင်ကောင်းသားကောင်းမရဘဲနေဦးမယ်”

ဒေါ်နှင်းနှင်းအေး တကယ်ပင် ဆောင်းမိုးပွင့်ကို စိုးရိမ်ပါသည်။ မိခင်မိမိ ကိုယ့်သမီးအဖိုးတန်လေး တန်ဖိုးမရှိဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည်။

“သမီး ယောက်ျားမယူချင်ပါဘူးမေမေရယ်၊ မေမေနဲ့ သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့်နဲ့ရှိနေရင် ဆောင်းမိုးဘဝ ပြီးပြည့်စုံပါပြီ”

“သဘာဝမကျတာတွေ မပြောနဲ့အေး၊ မေမေက သမီးတို့တစ်သက် ရှိနေနိုင်တာမှမဟုတ်တာ။ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန်တန်ပွင့် သဘာဝကိုလွန်ဆန်လို့မတော်ပါဘူးအေး”

“ကဲ! မေမေတို့မြေးအဘွား တံခါးပိတ်တော့၊ သမီးသွားပြီ”

သူ့အမေနှင့်သမီးလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်ဆေးရုံသို့ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမ ဆေးရုံရောက်တော့ လူနာတွေကို တစ်ခေါက်လှည့်လည်ကြည့်ရှုပေးရသည်။ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့နောက်မှ လိုက်ရတာပေါ့။

ချမ်းမြေ့ဆေးရုံမှာ ဝန်ဆောင်မှုတွေက အမျိုးမျိုး။ နေ့စဉ် ပြင်ပလူနာတွေက တစ်မျိုး၊ ဆေးရုံတက်ပြီး ကုသခံနေသည့် လူနာတွေက တစ်မျိုး၊ ခွဲစိတ်ကုသပေးရတာကလည်းရှိသည်။ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေကတော့ လက်ဖျားငွေသီးနေတာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီးတွေ။ သူမတို့လို ဆရာဝန်ပေါက် စတွေကတော့ ဆေးရုံတက်နေသည့်လူနာတွေကို နာခံတွေနှင့် အတူလိုက်ပြီး ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရုံ။

ဆေးရုံရောက်တော့ အဝတ်လဲခန်းမှာ သူမ ယူနီဖောင်းသွားလဲရ၏။ နက်ပြာရောင်စကတ်ရှည်နှင့် စပိုရှပ်ကိုယ်တီ အဖြူလေးဟာ သူမနှင့်သိပ်လိုက်ဖက်လှသည်။ ရေချိုးပြီးစမို့ ဝင်းသန့်နေတာပါပဲ။ အခြားသူများလို အထူးတလည်ပြင်ဆင်မနေပါဘဲ ဒေးခရင်(မ်)လေး လိမ်းလိုက်ရုံနှင့် ဝင်းပသန့်စင်နေသည့်သူမရဲ့

ရှုပ်က ကောင်းစစ်သည်ကြောင့် ကျားနာမလေးလို ထန်တင်းနေချသေး။

သူမ အဝတ်လဲခန်းထဲမှထွက်လာတော့ ကောင်းစစ်သည်ကို ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ပုံစံက မခိုးမခန့်ရှုပ်နှင့်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်လို့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုရီးယားမင်းသားများမှတ်နေသလားမသိ။ ရှိုးကလည်း များမှများ။

“ပြောစရာရှိလို့”

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် သူငွေ။ ဆေးရုံပိုင်ရှင်ဆိုတာလည်း သတိရဦး။ ခန့်ခန့်ညားညားနေစမ်းပါရှင်။ ဂျလေဘီပုံစံမလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“မင်းက ငါ့အတွက်စဉ်းစားပေးနေတာလား။ ဒါဆိုရင်လည်း ကျေးဇူးပဲ။ ကဲ! သွားကြစို့”

“ဘာရှင့်! ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။ ရှင်ဖယ်ပါ။ ကျွန်မ ဂျူတီဝီဝီရဦးမယ်”

“ထားလိုက်စမ်းပါ။ မင်းကိုဆွေးနွေးစရာတွေရှိတယ်။ လိုက်ခဲ့”

သူက ဆောင်းမိုးပွင့်လက်ကို လာဆွဲတော့ သူမဆောင်ရုန်းပစ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာမှတော့ထွက်မနေနဲ့။ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးစီစဉ်လိမ့်မယ်။ သူ့ခိုင်းလိမ့်မယ်။ ရှင်လုပ်နေပုံက ခိုင်းခိုင်းပြောရရင် ကျွန်မကို ရှင့်အပျော်မယားတစ်ယောက်လို လူတွေမထင်ထင်အောင် လုပ်နေတာ”

“ကိုယ်မဟုတ် ပြီးတာပဲကွာ၊ လူတွေကတော့ ထင်ကြမှာပဲလေ”

သူမ၏လက်ကိုဆွဲခေါ်ရင်း ဓာတ်လှေကားဆီ သွားလာတာမို့ ဆောင်းမိုးပွင့် အသည်းအသန်ပြန်ရုန်းနေမိသည်။ တစ်လှေကားစီးသည့် သုံးလေးမိနစ်အတွင်း သူ့ဘာလုပ်မည်ဆိုတာ သိနေသည့်နောက်။

“လာပါကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့။ ကိုယ့်လိုလူမျိုးနဲ့ အထင်ခံရမှာများ မင်းက နာတယ်ထင်နေသေးလား။ နာချင်းနာ ကိုယ်ဘက်က နာရမှာပါ”

“ကျွန်မက ပျက်စီးနေတဲ့မိန်းကလေးမှမဟုတ်ဘဲ ငွေသိက္ခာရှိရှိနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ အထင်လည်းမခံနိုင်ဘူး”

“တကယ်ဆိုရင်ရော”

“ဘာ!”

“မင်းမရိုင်းနဲ့လေ၊ ကဲပါ။ . . လာ၊ ကိုယ် တကယ်”

မင်းနဲ့အရေးတကြီးကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

သူဟာ သူ့ဖြစ်ချင်တာကို ရအောင်လုပ်တတ်သူမို့ ဒီတစ်ခါလည်း ဆောင်းမိုးပွင့် သူနှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားထဲသို့ ဖါသွားရပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဓာတ်လှေကားမပျက်တော့ပါဘူးလေ။ မကြောက်ပါနဲ့”

“မကြောက်ပါဘူး။ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ။ ကျွန်မအိတ်ထဲမှာ သေနတ်ပါတယ်”

တကယ်တော့ ဆောင်းမိုးပွင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်တာပါ။ သို့သော် သူကလည်း ခပ်လှောင်လှောင်။

“ရတယ်လေ၊ ကိုယ်က သေနတ်ပီးတယ်။ မင်း ဘယ်နှချက်ပစ်မလဲ၊ ပစ်ပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ရှောရှောရှူရှူပင် အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားရသည်။

“တကယ်ပါ၊ ငါ မင်းကိုစကားအကောင်းပြောမလို့”

သူ့ရုံးခန်းအဆင်အပြင်က ဆုံလည်စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့်။ နောက်ဘက်မှာ ကန့်လန့်ကာ ကာထားသည့်အိပ်ခန်းနှင့်။

“ထိုင်”

သူက ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်တို
လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။ သူမထိုင်ရသည်ပါပဲ။ သူက ချက်ချင်းစကား
မပြောသေးဘဲ သူမကိုသေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်နေပြန်တော့
ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်တိုရသည်။

“ပြောစရာရှိတာပြော၊ လူကို တရားခံကြည့် ကြည့်မနေနဲ့”

“မင်းကသာ ငါ့ကို တရားခံလိုသဘောထားတာပါ”

“ရှင်က တရားခံရဲ့ညီ”

“ကြရာပါလို့တော့ မစွပ်စွဲနဲ့နော်။ မင်းတို့ပြဿနာကြီး
နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ အမေရိကန်မှာရှိနေတယ်”

“မစွပ်စွဲပါဘူး။ ရှင်လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်
ကျွန်မလည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်။ ဘာပြဿနာမှမရှိတော့”

“ဒီလိုပြောလို့တော့ မရဘူးလေ။ မင်းကို ငါ့ရှင်မလေး
မေးပါရစေ။ သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့်ဟာ စည်သူသမီးမဟုတ်လား
မင်းနဲ့စည်သူတို့ ဒီအခေထိ ခရီးလွန်ခဲ့ပြီးကျမှ ဘာဖြစ်လို့ လမ်း
မထပ်ဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဘာ! သမီးကို စည်သူသမီးလို့ ဘာဖြစ်လို့စွပ်စွဲရတာ
လဲ။ သမီးနဲ့ရှင်တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲ ပူလောင်သွားရတာ သမီးကိုလက်
သွတ်ဆုံးရှုံးရမှာစိုးလို့ပါ။ အစ်က ပွင့်ပြောပြီး သူတို့ကိုနှိပ်စက်
မယ်လို့စိတ်ကူးခဲ့ပေမယ့် အခု သူတို့ဘက်က လိုလားမက်စက်
ပြုလာသည့်အခါကျ သူမ တုန်လှုပ်ရဲပေပြီ။ သမီးကို ဘယ်လို
နည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပေ။

ကောင်းစည်သူရဲ့ရယ်သံ မစိုးမခန့်ကြောင့် ဆောင်းမိုး
ပွင့်ရင်ထဲ ပိုပြီးပူလောင်ဆူလာရ၏။

“ငါ မနက်က သမီးကို အိမ်ကိုခေါ်သွားတယ်”

“သိတယ်။ နောက် လုံးဝခေါ်မသွားနဲ့။ ကျွန်မ မကြိုက်
ဘူး”

“မင်းမကြိုက်လည်း လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ သမီးကို မင်း
အစ်ယောက်တည်းဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ နေ့လယ်က သမီးမွေး
ခဲ့တဲ့ဆေးရုံကို စုံစမ်းပြီးပြီ”

တကယ်တော့ ကောင်းစစ်သည် ဖိန့်လိုက်ခြင်းသာပါ။
မကြောင်ရုပ်နဲ့ ကြွက်သေလည်း ပြီးတာပဲလေ။

“ဟင်! ရှင်... ရှင်”

ဆောင်းမိုးပွင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံက မစိုးသာ
မိသား။ အဲလိုသာစုံစမ်းမည်ဆိုပါက မီးမီးရဲ့အဖေ ကောင်းစည်

သူဖြစ်သလို မီးမီးရဲ့အမေက ဆောင်းနင်းပွင့်မဟုတ်ပါလား။

သူမနှင့် ဘာမှမဆိုင်ကြောင်းသိသွားခဲ့ရင်၊ အို! ဟိုဘက်မှာလည်း ကောင်းစည်သူ ရှိတော့တာမှမဟုတ်တာ။

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် သဘောတူညီမှုတွေ ယူလိုက်ရင်ပြီးပါတယ်”

သူမ သူ့ကို လုံးဝအရှုံးမပေးနိုင်ပါ။ ရအောင်ငြင်းမှာပဲ။ ရအောင် လိမ်ရမှာပဲ။

“မလိုပါဘူး၊ သမီးဟာ ရှင့်ညီနဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်တို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ကဲ! ဒါဆိုလည်း ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ။ ဘာလဲ... လေဥ ဥထားတာလား”

“ရှင်နော်၊ မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ဘာပဲပြောပြော တရားဝင်လက်ထပ်ထားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးချင်တိုင်း ဖျက်ဆီး၊ ဇော်ကားချင်တိုင်း ဇော်ကားပြီး ပစ်ထားပြီးမှ ကလေးကိုလာပြီး မပတ်သက်ချင်နဲ့၊ ရှင်တို့ကို စိတ်နာလွန်းလို့ မျက်နှာချင်းတောင် လုံးဝမဆိုင်ချင်ဘူး”

“ငါတို့ကြားမှာ နားလည်မှုလွဲမှားတာ တစ်ခုခုတော့ မရှိပါ။ အဲဒါ ဘာလဲ၊ စည်သူ့သူငယ်ချင်းဝေယံကို မင်းသိတယ်

မဟုတ်လား။ သူ ဘန်ကောက်သွားနေလို့ မင်းသက်သာတယ်လို့ ပြောပါ။ သူပြန်လာရင် ရှုပ်နေတာတွေအားလုံး ရှင်းသွားမှာပဲ။ ဒီတော့မှ ဘယ်သူ့ဘက်က မှားသလဲဆိုတာ အဖြေပေါ်မယ်”

“အို! ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး။ သမီးကို ရှင်တို့နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ရဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်အလုပ်ကထွက်တယ်”

သူမ ကမ္ဘာ့မှူးထိုးနှင့် စလင်းဘက်ဆွဲယူကာ နေရာမှ ထရပ်ပြီး ပြေးဖို့ပြင်တော့ သူက ဆောင်းမိုးပွင့်အရင် တံခါးပေါက်သို့ ဖျတ်ခနဲရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ သူက တံခါးကို လော့ခ်ချပိတ်လိုက်၏။

“ရှင်... ရှင် ဘာတွေကြံစည်ဦးမလို့လဲ။ ရှင်သိပ်ပြီး ထရားလွန်လာပြီနော်”

“မင်းကရော ဘာတွေအကြောက်ကြီးကြောက်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ... ငါ့ဆီကအလုပ်ထွက်ပြီး ဟိုကလေးပါရဂူဆီ သွားအလုပ်ဝင်မလို့လား”

“ဒါ ရှင့်အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ အဓိကက ရှင့်လက်ဆောက်မှာ မနေရရင် ပြီးတာပဲ”

“ဘာလဲ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ငါလက်လှမ်းမမီအောင် ခြေရာဖျောက်ပြေးမလို့လား။ မရဘူးနော်... ဒါ စိတ်ကူးယဉ်

လောကမဟုတ်ဘူး။ အပြင်လောက”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မကလည်း သူငယ်နှစ်စား (၁၆)နှစ် သမီးလေးမဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်မ”

“ဆရာဝန်မပေမယ့် မင်းပုံစံက အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်လောက်သေးတဲ့ရုပ်နဲ့။ မင်းလုပ်ချင်တာတွေလျှောက်လုပ်၊ လျှောက်အရူးထနေလို့မရဘူး။ ကိုယ့်နောက်မှာ အမေခွဲသမီးမို့ သေးတာ သတိရဦး။ မင်း ငါ့ဆီက ငွေကြိုထုတ်ထားတယ်လေး အဲဒီငွေကျေအောင်တော့ မင်းအလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့”

“ရှင် ကျွန်မသမီးကို မနှောင့်ယှက်ပါဘူးလို့ ကတိပေး မှ ကျွန်မအလုပ်ဝင်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ ငါကရော မင်းကလေးကို ငန်းငန်းတက် လိုချင်နေတယ်များထင်နေသလား။ မင်း ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့။ ငါ မင်းကိုအလုပ်ထွက်ခွင့် လုံးဝမပြုနိုင်ဘူး ဒါပဲ။ မင်း ထွက်ရဲထွက်ကြည့်၊ သတင်းစာကနေ အရှက်ခွဲပြီး ပြန်ခေါ်ပစ်မယ်”

“တောက်! ရှင် လူယုတ်မာ”

သူမ အရမ်းဒေါ်တွေပူပြီး လက်သီးဆုပ်၊ အံကြိတ်ရင်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်တွေပြောလိုက်တော့ သူက မထိတထီရပ်နင့်...

“ငါဘာမှမယုတ်မာရသေးဘဲ ဒီဘွဲ့ပေးတာတော့ မတန် ဘူး။ တန်အောင် ယုတ်မာရတော့မှာပေါ့လေ”

သူ ဆောင်းမိုးပွင့်အိပ်ခန်းနဲ့ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းဆုပ် လိုက်တော့ သူမ ဖျတ်ခနဲငုံ့ရှောင်ပစ်ပေမယ့် သူက တစ်ကိုယ် လုံးဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မခံချင်စိတ်ပေါက်အောင် ဒေါသဖြစ်အောင် ဆွမပေးရဘူး သူငယ်မရဲ့”

“အား... သွား”

ငုံ့မိုးလာသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို အတင်းရှောင်ပေမယ့် သူက ဆရာကြီး။ ပင့်ကူအိမ်မှာ ယင်ကောင်မိသလို မိသွားရတာ ငါပင်။ နှစ်ယောက်သား သူ့ရုံးခန်းကြမ်းပြင်မှာ လဲပြိုကျသွားဆဲ ဘံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကောင်းစစ်သည် သတိရသွား သည်။

“သွား... မင်း ငါ့အိပ်ရာထဲ ဝင်ပုန်းနေ”

“မပုန်းဘူး၊ ရှင်ကို ရဲတိုင်မယ်”

“ရတယ်လေ၊ ငါကတော့ ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ပဲ။ ယူရတော့ ရော အရေးလား။ မင်းသာစဉ်းစား”

အို! ယူပြီး သူ ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုနှိပ်စက်မှာပေါ့။ သူ့က

သူ့ကိုယ်သူ သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်ပြီး တံခါးသွားဖွင့်နေလျှင်တော့ ဆောင်းမိုးပွင့် ကန့်လန့်ကာနောက်မှ သူ့အိပ်ရာထဲ ဝင်ပြေးရတာ ပါပဲ။

လူတွေမြင်လို့မဖြစ်ဘူးလေ။ ပြဿနာတက်လို့မဖြစ်။ အိပ်ရာထဲမှာ ဝင်ပုန်းနေရင်း သူမ အပြင်ကအသံကို နားစွင့်ရ၏။

“ကိုကောင်း အိပ်ပြီလားလို့”

“မအိပ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ကိုအောင်လွန်းဆွေ ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ”

“ဪ... ဒီနေ့ ဆောင်းမိုးပွင့် လာတာမြင်သလား လို့ လာမေးတာပါ”

အောင်လွန်းဆွေ၏မျက်လုံးများက သူ့အခန်းထဲသို့ မှေ့ ဝဲနေလျှင် ကောင်းစစ်သည် ရယ်လိုက်သည်။

“အဟင်း... သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်အိပ်တည်းအတူနေ တာမှမဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်သိမလဲ”

သို့သော် အောင်လွန်းဆွေရုပ်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် သူ အခန်းထဲမှာ ဘာမှမြင်မှာမဟုတ်။

“ဆောရီး... သူ့ကို ကျွန်တော် အရေးကြီးကိစ္စပြော စရာရှိလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ။ ကိုကောင်း သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော်

ဤနေ့တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါဗျာ”

“ဆောရီးပဲဗျာ၊ သူနဲ့ကျွန်တော် တွေ့စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“အကယ်၍ တွေ့ခဲ့ရင်ပေါ့ဗျာ”

တော်တော်ကို လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ အောင်လွန်းဆွေပဲ။ တွေ့ပါဘူးဆိုမှ အကယ်၍တွေ့တာတွေနဲ့ ရှေ့ဆက်လိုက်သေး။ အောင်လွန်းဆွေ ထွက်သွားတော့မှ ကောင်းစစ်သည် တရိပ်ရိပ် နှင့် ဒေါသဒီဂရီတွေ တက်လာရ၏။

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်လူပါးဝလိုက်တဲ့ကောင်ပါလဲ။ သူ့အခန်းထဲထိ လာရှာတာ သူ့ကိုစော်ကားတာပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုသလို နွားငတ်ရေကျ၊ နွားသိုးကြိုး ဖြတ်ဖြစ်နေတာလား။ သူတို့ချင်း ဘယ်လောက်တောင် ပတ်သက် နေလို့လဲ။

“တောက်!”

ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီး နီရဲလာပြီး အဲဒီအထဲ စိန်တိုစိတ်က ထပ်လောင်းလိုက်သောအခါ သူ အခန်းတွင်းသို့ ကမူးရှူးထိုးဝင်သွားပစ်လိုက်သည်။

“မင်းကွာ၊ တောက်! ငါးရဲ့နှစ်ကောင် တစ်ပြိုင်တည်း

ဖမ်းတဲ့မိန်းမ၊ မြွေဟောက်လိုလျှာနှစ်ခွံမိန်းမ”

သူ့အိပ်ရာစွန်းမှာ ချိတ်ရုံလေး ထိုင်နေသည့်ဆောင်းမိုး
ပွင့်ကို အတင်းပင် ပန်းနှစ်ဖက်ကို နှစ်ဝင်မတတ် ဆုပ်ကိုင်ပြီး
လှုပ်ခါနေမိတာ လူစိတ်ပျောက်သွားပြီလားမသိ။

“အား! မူးတယ်... မူးတယ်”

ဘာပဲပြောပြော သူမဟာ နေ့ရောညပါ အလုပ်လုပ်နေ
ရတဲ့မိန်းမသားတစ်ယောက်မို့ သူ့လက်ထဲမှာ ပျော့ခွေကျသွား
တော့မှ သူ့အသိဝင်သွားမိရသည်။ သည်တော့လည်း သူ စိတ်
ထဲပူသွားရပြန်သည်။ ဒေါသဖြစ်တာက တခြား၊ စိတ်ပူတာက
တခြား။

“ဆောင်းမိုး... ဆောင်းမိုးပွင့်”

သူ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်မှာ သက်တောင့်
သက်သာထားပေးရင်း ခေါင်းတွေပူထူနေအောင် စဉ်းစားရသည်။
ဒီပုံစံအတိုင်းနဲ့ ဆရာဝန်ဆရာမတွေကို အကြောင်းကြားရင်တော့
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သိက္ခာတွေ ရေစုန်မျောလိမ့်မည်။ မဖြစ်သေး။

သည်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ရေဖျန်း
ပေး၊ ရှူဆေးရှူပေးနှင့် တတ်သမျှမှတ်သမျှ ပြုစုပေးရသည်။
မချောကလည်း တစ်သက်လုံးက အိပ်ရေးပျက်နေသလားမသိ။

သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီးကို အိပ်ပျော်နေလိုက်တာ။

အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး အိပ်ပျော်နေပုံကြောင့် သူ မစိုးရိမ်
တော့ဘဲ သူမကို အိပ်ရာထဲထားခဲ့ပြီး အပြင်ခန်းမှာ အလုပ်တွေ
လုပ်နေလိုက်သည်။

မာခန်း (၁၆)

ဒေါက်တာအောင်ကျန်းဆွေ...

သူ ဆောင်းမိုးအတွက် စိတ်ပူနေမိတာ အလွန်။ ဆောင်း
မိုးပွင့် ဆေးရုံသို့ရောက်လာတာ မြင်လိုက်ရသူနှစ်ဦးရှိသည်။ ဂိတ်
စောင့်ရယ်၊ နောက် နာခွဲမတစ်ယောက်ရယ်။

“သေသေချာချာမြင်လိုက်လို့လားဗျာ၊ အခု ကျွန်တော်
ရှာနေတာ နှံ့နေပြီ။ ဆေးရုံငါးထပ်လုံး ဘယ်အထပ်မှာမှမတွေ့
ဘူး”

ဆရာမဒေါ်မြင့်ကြည်ကလည်း သူ့ကို တအံ့တဩတွေ
ကြည့်လို့။

“ဆရာရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အသည်းအသန်လိုက်ရှာနေရ

တာလဲ။ ဆရာ ဒီနေ့ သူ့ကိုမတွေ့ရရင် ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လို့လဲ
“သေသွားနိုင်တယ်ဗျာ။ ခုည သူ့ကိုမတွေ့လို့မဖြစ်ဘူး
သူဒီလောက်စိတ်တိုနေတာ မမြင်ဖူးခဲ့သည်မို့ ဒေါ်ကြွေ
ကြည် ခိုဝှမ်းမိလိုက်ပါပြီ။

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား ဆရာရယ်၊ ဆောင်းမိုးပွင့်
က ဦးကောင်းစစ်သည်နဲ့လည်း မရှင်းမရှင်းနော်။ ပြီးတော့ ကလေး
အမေ မုဆိုးမ။ ဆရာနဲ့ နည်းနည်းမှပတ်သက်ဖို့မကောင်းဘူး”

“ဦးကောင်းစစ်သည်က သူ့ကို သက်သက်ရန်ငြိုးတွေ
နဲ့ နှိပ်စက်နေတာပါ။ ကျွန်တော် သူ့အကြောင်းသိပါတယ်ဗျာ
သနားစရာကောင်မလေးပါ”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာရယ်”

“တော်ပြီဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လည်း မြင်ရင်တွေ့ရင် ကျွန်
တော့်ကိုလှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်။ ကျွန်တော်ပြန်ပြီ”

ည (၁၁)နာရီတောင် ကျော်နေပြီမို့ အောင်လွန်းဆွေ
ပြန်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်ကမမြောင့်။

ကောင်းစစ်သည်ရဲ့အခန်းထဲမှာလည်း အဖြစ်အပျက်တွေ
က မလှမပ။ ဆောင်းမိုးပွင့်က သူ့အိပ်ရာမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်
ပျော်နေတော့ အပြင်ဘက်ခန်းမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်နေရသည့်သူ့က

ချမ်းလည်းချမ်း။ အိပ်လည်းအိပ်ချင်နေပေပြီ။

ဒါထက်ဆိုးတာက ဆောင်းမိုးပွင့်ပျောက်လို့ သူ့အခန်း
ဆီ အရိပ်အခြည်ကြည့်နေကြသည့် ဝန်ထမ်းတချို့။ ဒီအချိန်ကြီး
ကျမှ သူမကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့။

သူမက အလုပ်ဝင်ကြောင်း လက်မှတ်မထိုးရသေးပေ
မယ့် သူမကိုမြင်လိုက်သူတွေက နှစ်ယောက်သုံးယောက် မက။
ပြဿနာပဲ။

(၁၂)နာရီကျော်လာတော့ သူမတတ်နိုင်တော့။ မချော
ကိုနှိုးပြီး ပြန်ခိုင်းဖို့ သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ရသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေသည့်သူမကို မြင်ရပြန်တော့ မနှိုးရက်ပြန်။ ချီတုံချ
တုံနှင့် ထိုင်ကြည့်နေတုန်း သူမ ဆတ်ခနဲအလန့်တကြားနိုးသွား
ခဲ့လျှင် ကောင်းစစ်သည်လည်း အလန့်တကြားဖြစ်ရသည်။

“ဟင်! ရှင်... ရှင်”

“ဘာ ရှင်ရှင်လဲ၊ တစ်ချိန်လုံးအိပ်နေပြီးတော့ ငါ့မှာ ခု
ထိ မအိပ်ရသေးဘူး”

“အို! ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မ ဒီအထဲရောက်နေတာ ဒီလောက်
ကြာနေတော့ လူတွေတစ်မျိုးထင်ကုန်တော့မှာပဲ”

ပြောရင်း ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်ရည်တွေ စီးပြိုကျလာပြန်

တော့ ကောင်းစစ်သည် ပန်းတွန့်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ငါ့ပယောဂတော့ မပါဘူးနော်၊ မင်းဘာသာ သတိထားရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ”

“ဘာလို့ ရှင်နဲ့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မပန်းကိုဆွဲလို့ ကျွန်မ မူးလဲသွားတာ။ ရှင် တရားခံပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘာလဲ၊ ငါက ငါ့ကိုအမိဖမ်းနေတဲ့သဘောလား”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ရှင်ကိုလဲ၊ အခန်းမှန်းတာပဲ။ ရှင်ကိုအမိဖမ်းဖို့များ လုံးဝဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ရှင်ထက်စာရင် ကြုံရာခွေးကို အမြီးဖြတ်ယူတာက ကောင်းဦးမယ်”

ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်ပြောချပစ်ပေမယ့် သူတော့ ရယ်တောင်ရယ်လိုက်သေး။

“ဟုတ်လား၊ အမြီးဖြတ်ခံမယ့်ခွေးကလည်း အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ။ ဒီညထဲ ကျုပ်အခန်းကိုလာချောင်းတာ သူက ခါ၊ သူ့လူတွေက ခုထိချောင်းနေတုန်းပဲ။ ကဲ! မင်းဘယ်လိုထင်မလဲ၊ မင်းနဲ့သူနဲ့တော့ ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ပြီပဲ”

သူပြောပုံက မခံချင်စရာ။ သို့သော် ဒေါက်တာအောင်လွန်းဆွေကို ကြောက်တာမဟုတ်ပေမယ့် ကျန်သည့်ဆေးရုံဝန်ထမ်းတွေ တွေ့သွားမှာလည်း သူမ ကြောက်ပါသည်။ ပြောကြားဆို ကိုယ်ဟာ မုဆိုးမလည်းမဟုတ်၊ တကယ့်အပျိုစင်ပဲဟာ။

သည်တော့ မျက်ရည်တွေသာ စီးပြိုကျရင်း သူမနှုတ်ခမ်းကို နာနာဖိကိုက်ထားရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကမ္ဘာပျက်တော့မလို၊ အရေထဲ သူ့ပုံစံက မခိုးမခန့် မထီလေးစား။ ဆောင်းမိုးပွင့် ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေသည့်ပုံ၊ တော်တော်အမြီးအတေး အာဃာတ ကြီးတဲ့လူပဲ။

“ကဲ! မချော၊ ပြန်ရင်လည်းပြန်၊ ထွက်ရင်လည်း ထွက်၊ အိပ်ပဲနေရတော့မှာလား။ အိပ်ချင်လှပြီ”

သူ့စကားကြောင့် ဆောင်းမိုးပွင့် အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်၊ သက်သီးကိုတင်းတင်းဆုပ်ကာ သူ့အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး သူမ ကိုယ့်ဆလင်းဘက်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

ကမ္ဘာလောကကြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားစေဦးဆော့၊ သူမ ရင်ဆိုင်မည်။ သူ့ကျေနပ်အားရဝမ်းသာဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးကို မကြည့်ချင်တော့။ ကိုယ့်ဘဝကိုလည်း သူမမှန်းပါ၏။ သူ့ကို သေမလောက် မုန်းနေပါသည်ဆိုမှ သူနှင့်မပတ်သက်လို့

မရသည့်ဘဝ။

ငွေရေးကြေးရေးနှင့် ချုပ်နှောင်ခံထားရသည့်ဘဝ။ အဲဒီငွေကြေးမနေဆိုတာကြီးကိုလည်း သူမမှန်းနေပြီ။

သူ့ရှေ့မှာပင် မျက်ရည်တွေစင်အောင်သုတ်၊ ခေါင်းမောပြီး သူမထွက်လာခဲ့လိုက်တော့ သူက သူမ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

“နေဦး၊ မင်းရုပ်က ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတယ်၊ ခေါင်းပြန်နီအဝတ်တွေသပ်ရပ်အောင် လုပ်လိုက်ဦး”

“ဘာတုန်းမှာလဲ၊ ရှင့်အခန်းထဲက (၁၂)နာရီ (၁)ချက်မှ ထွက်သွားတဲ့နေ့က လူတွေက ထင်ချင်သလိုထင်ကြမှာပဲ၊ ရှင်ကလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်စေချင်နေတာမဟုတ်လား၊ ရှင်ရယ်လို့”

“ဟေ့! ဟေ့! ဒီတစ်ခါတော့ ဒါ၊ ရိုးသားစွာ ဖြစ်သွားပြီ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မဘာမှမစွပ်စွဲဘူး၊ မပြောတော့ဘူး၊ လွှတ်တော့”

“နေဦး... အခု မင်း အိမ်ပြန်မှာလား၊ ဆေးခန်းနေမှာလား”

“ရှင် ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားပါနဲ့တော့”

သူမ သူ့လက်ထဲမှ ဆောင်ရုန်းပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ထွက်သွားတော့ ကောင်းစစ်သည်ရင်ထဲ နင့်ခနဲခံစားသွားရတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သူမကို လူတွေ ဘယ်လိုထင်သွားကြမလဲ၊ စည်သူကြောင့် ဘဝတစ်ခါပျက်သွားခဲ့ရတဲ့သူမမျော သူက ထပ်နှိပ်စက်ခိုက်ပြန်ပြီလား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် နာမည်ပျက်တာဟာ ဘဝပျက်တာပါပဲ။

“ဟား! . . . စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ”

သူဌေးသား၊ လိုချင်တာ ရနေသည့်ဘဝမှာ ယခုတစ်ခါ ခေါင်းအရှုပ်ရဆုံး၊ စိတ်အဆင်းရဲရဆုံးပါပဲ။ သူ ခေါင်းကိုခါရမ်းမိပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ပစ်လွဲလိုက်မိသည်။

ဆောင်းမိုးပွင့်ရေ၊ မနက်ဖြန်ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာတွေကို မနက်ဖြန်ကျမှ ဖြေရှင်းတော့မယ်၊ ဒီနေ့ညတော့ ငါ့ရှူးမိုက်မိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ပါရစေတော့။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းမိုးပွင့် . . .

သူ့ကို နာကြည်းမုန်းတီးမိသည့်စိတ်ကြောင့် မျက်ရည်တွေ တိခန့်ရပ်တံ့သွားပြီး မျက်နှာက သံချောင်းက အဘခေါ်ရမတတ် ဟင်းမာသွား၏။ ဓာတ်လှေကားထဲအဝင်တုန်းက ကမ္ဘာပြတော့မတတ် ကြေကွဲအားငယ်ခဲ့ရသည့်စိတ်တို့သည် ဓာတ်လှေကားထဲမှာရှိသည့် နှစ်မိနစ်သုံးမိနစ်အတွင်း ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလို ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။

ဓာတ်လှေကားထဲမှအထွက်မှာတော့ သူမရဲ့ရုပ်က အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်။

ပန်းပဲဖိုမှထွက်လာသည့်စားလို့ မီးတစ်ခါ ဆေးလိုက်သဖြင့် တစ်ခါပို၍မာကြောသွားခဲ့တာလား။

ဒါကို မျက်နှာပြောင်တယ်လို့တော့ မစွပ်စွဲလိုက်ပါနဲ့နော်။ လောကကြီးရေ . .

ယခုထက်ထိ ကျွန်မဟာ ရာနှုန်းပြည့်အမျှစင်တစ်ယောက်ပါ။

အများရဲ့မျက်စိထဲမှာတော့ . . .

ကျွန်မဟာ ကလေးတစ်ယောက်အမေ မဆိုးမ။ ကောင်းစစ်သည်နဲ့လည်း မရှင်းမရှင်း။ အောင်လွန်းသွေ့နဲ့လည်း ခပ်ငြိငြိ

ဆိုတဲ့ဇာတ်ရုပ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မသန်ရှင်းတာ ကျွန်မပဲသိပါတယ်။ ကောင်းစစ်သည်နဲ့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်တာနဲ့လည်း အရှင်းကြီး။

ကိုယ်က မရှုပ်ခဲ့တာမို့ သူမ ရှင်းရဲပါသည်။ မယုံလည်း မတတ်နိုင်။ သို့သော် ကံယုံပြီး ဆူးပုံမနှင်းမိဖို့တော့ လိုနေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူမ ဒီနေရာမှအမြန်ဆုံးထွက်ခွာနိုင်ဖို့ကိုပဲ ကြိုးစားခဲ့တော့မည်။

သူမ ဓာတ်လှေကားထဲက ထွက်လာတော့ နာစုံဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည်ကို တန်းတွေ့ရသည်။ သူမအသွင်က သရော်ဟန်အပြည့်နှင့်။

“ဒေါက်တာကို ဦးအောင်လွန်းသွေ့ (၁၂)နာရီအထိ ရှာနေတယ်။ ပဋ္ဌာပြေလူးပုံစံနဲ့”

“ဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ပါလိမ့်။ မနက်ကျမှ မေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အခု ဘော့စ်အခန်းထဲက ထွက်လာတာလား”

မှန်နေသော်ငြား ဒီစကားကတော့ သူမကိုမြှောင်ကျကျ တိုက်ခိုက်လိုက်သည့်စကားပါ။ ဆောင်းမိုးပွင့် ဘယ်လိုမြေ့ရမလဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ စာရင်းဖောင်းတွေ အရေးခိုင်းနေတာ”

ပြောခဲ့ပြီး သူမ ကိုယ့်အိမ်သို့သာ ပြန်ခဲ့လိုက်သည်။ ဒီ
ညတော့ မေမေနှင့်သမီးလေးရဲ့ကြားမှာ အိပ်ခွင့်ရမှ သူမ ဖြေ
ဆည်ရာရတော့မည်။

မနက်ဖြန် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆို
တာလည်း သူမစဉ်းစားရပေဦးမည်။

အခန်း (၁၇)

မနက်ကျတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် ဘယ်မှမသွားတော့ဘဲ
မေမေ့ကို ညကအဖြစ်အပျက်တွေ ရှင်းပြနေမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် မေမေ့ကို အဖြစ်မှန်တွေသိစေချင်သည်။

“သမီးရဲ့ဘဝ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ်ဖြစ်နေပြီမေမေ။ ဆေးရုံ
ထဲမှာ လူတွေက သမီးနဲ့သူ့ကို ဖြစ်နေကြပြီလို့ ထင်နေကြပြီ။
တော်တော်အငြိုးကြီးတဲ့လူ၊ သူက သမီးရဲ့လက်သိက္ခာတွေကို
သူ့ခြေထောက်နဲ့နှင်းချေပစ်နေတာ”

မေမေမျက်နှာ ရွာတော့မည်မိုးလို အံ့မှိုင်းသွားလျှင်တော့
ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ကိုပိုမှန်းသွားမိသည်။

မေမေ့မျှာ ဆောင်းနှင်းပွင့်တုန်းကလည်း ကောင်းစည်

သူနှိပ်စက်လို့ အရှက်တွေကွဲ၊ ကလေးတစ်ယောက်ရပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီ။

ယခုတစ်ခါ နောက်သမီးတစ်ယောက်ကို ဒီအချိုးအတိုင်းပဲ လုပ်လာပြန်ပြီလို့ မေမေကြေကွဲခံစားနေရပြီပေါ့။

“မေမေ သမီး သူနဲ့မဆက်ဆံချင်တော့ဘူး။ သူ့အလုပ်တွေလည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ သူ့ငွေတွေယူသုံးထားလို့ တရားစွဲချင်လည်းစွဲပစေတော့။ ဒါမှမဟုတ် ရှုပ်ရှင်ထဲကလို သူ့ကိုခြေရာဖျောက် ပြေးရရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

တကယ်က မျက်နှာညှပ်တွေနှင့် သူမပြောနေရတာပါ။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပြီး ဆောက်တည်ရာမရအောင် ခံစားနေရတာ ပြောပြလို့ပင်မတတ်။

သူမရဲ့ဘဝ ရေစုန်မျှောသွားပြီလား။ သူ့ကိုမုန်းသည့် အမုန်းတွေနှင့် လောင်ကျွမ်းပူမြှိုက်နေရပြီ။ မေမေကတော့ တည်ငြိမ်ချင်ယောင်ဆောင်လို့၊ မြေးမလေး ချစ်မိုးပွင့်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ချီပွေ့ထားရင်း သူမကိုဖြောင်းဖြဲနေလေသည်။

“အခြေအနေတွေကိုစောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးသမီးရယ်။ သူတို့တွေလည်း လူတွေပဲ၊ မေမေတို့ကို နှစ်ခါပြန်တော့ မနှိပ်စက်လောက်ပါဘူးကွယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မေမေတို့အနိုင်ရမှာပါ”

သူမ မေမေ့ကို အလန့်တကြားကြည့်မိပြီး...

“မဖြစ်နိုင်ပါတာမေမေရယ်၊ ဒါ ကစားပွဲမှမဟုတ်တာ။ အနိုင်အရှုံးကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်မှာလဲ။ အခု သမီး သူ့ကိုနုလန်မထူနိုင်အောင် ရှုံးနေရပြီမေမေ။ သူ့ကြောင့် သမီးခေါင်းမဖော်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီကြားထဲ မီးမီးကို သူတို့အနိုင်အထက်လုပ်ပြီး ခိုးယူသွားမှာစိုးလို့ ရင်ထဲပူနေရသေးတယ်”

“ခဏလောက်စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးကွယ်၊ ဘီမီးအလုပ်မသွားချင်လည်း ပေ၊ နေလိုက်ပါ။ သူတရားစွဲမယ်မထင်ပါဘူး။ ရှုပ်ရှင်ထဲကလို ခြေရာဖျောက်ဖို့ဆိုတာတော့ နည်းနည်းခဲယဉ်းလိမ့်မယ်။ မေမေတို့က မိသားစုလိုက်ကြီးလေ”

“အင်းပါ၊ ဒီကြားထဲ သမီးလည်း အလုပ်ရှာပါဦးမယ်။ သူ့ဆီမှာတော့ ဘယ်တော့မှအလုပ်မဝင်တော့ဘူး။ သူ့ပိုက်ဆံလည်း အဆင်ပြေရင် ပြန်ဆပ်မှာပါမေမေ”

“အေး... သမီးရယ်၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး သူများအမြင်ရှင်းအောင် နေပေတော့”

“ဟာ! မေမေကလည်း ခုဟာက သူတမင်ညစ်နေတာ၊ သမီးကိုလက်စားချေနေတာ။ သူ့ညီရဲ့ရန်သူမဟုတ်ပြီး ရန်ငြိုးစွဲနေတာ”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ၊ ငါ့သမီးအပြစ်မဟုတ်ပါဘူးကဲ! ငါ့သမီးလေး ပင်ပန်းလှပါပြီ၊ အနားယူပါတော့။ မေမေ မီးဖိုဝင်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏကြာရင် ထမင်းကြော်နဲ့လက်ဖက်ရည်သောက်ရမယ်နော်”

ဆောင်းမိုးပွင့် သမီးလေးနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ ဖျာခင်းထိုင်ပြီး တီဗွီကြည့်နေပေမယ့် စိတ်တွေက ကတိမီးကပါ။ သူ့ညီစဉ် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် သူမကြည့်လိုက်တော့ ဒေါက်တာထံမှပါ။ ဆောင်းမိုးပွင့် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ စကားတွေ အခြေအတင်ပြောနေရဦးမှာပါပဲ။

“ဆောင်းမိုး၊ ညက ကောင်းစစ်သည်အခန်းထဲက ည (၁၂)နာရီလောက်မှ ထွက်လာတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကို အလုပ်တွေကူခိုင်းနေလို့”

“တောက်ကဲ! ဒါ သက်သက်ယုတ်မာတာ၊ ဆောင်းမိုးကို လူတွေ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် အထင်ခံရအောင်လုပ်နေတာ။ သူ့အလုပ်ကနေ ထွက်လိုက် ဆောင်းမိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ဝင်လိုက်။ သူပေးသလောက် ကိုယ်ပေးမယ်”

“နေပါစေဆရာ၊ ဆောင်းမိုး သူ့ဆီမှာလည်း အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး၊ ဆရာဆီမှာလည်း အလုပ်မဝင်ပါရစေနဲ့ဆရာ။”

ဆရာ ကျွန်မနဲ့မပတ်သက်ပါနဲ့တော့ရှင်၊ ကျွန်မက လူတကာရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျောနေရတဲ့သူပါ။ ကျွန်မဖြူစင်တာ ဘယ်သူမှမယုံဘူးလေ။ ဆရာကိုပါ အပုပ်နဲ့တွေ့ ကူးကုန်ပါမယ်”

“ဆောင်းမိုးကို ဘယ်သူမှမယုံလည်း ကိုယ်ယုံတယ်။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲနဲ့တော့ ဆောင်းမိုး ဘယ်လိုရပ်တည်မလဲကွာ။ ကိုယ့်ဆီမှာပဲ အလုပ်ဝင်လိုက်ပါ”

“ဆောရီးပါ ဆရာ၊ ကျွန်မ ဆရာနဲ့လည်း မပတ်သက်ပါရစေနဲ့၊ ဒါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်မ ဒီနေ့နားပါရစေ”

သူမ ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားနေရသည်။ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့အဝေးဆုံးကို ဘယ်လိုပြေးမလဲ။ ဘယ်သူ့ထံမှ ဘာစကားကိုမှ မကြားချင်တော့သဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်၏။ အလုပ်ကတော့ ရှာဦးမှာပါ။ သတင်းစာထဲမှာ ဘာကြော်ငြာတွေ မလဲရှာရင်း စဉ်းစားရင်းနှင့် သူမ အလုပ်တွေရှုပ်နေရသည်။

“သမီးချေ၊ မနက်စာစားကြရအောင် မြေးလေးပါခေါ်လာနဲ့”

မေမေ့အသံကြောင့် မီးမီးကိုချီပြီး သူမ မီးဖိုဘက်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မေမေ့လက်ရာထမင်းကြော်နှင့်လက်ဖက်ရည်က ရှိပေမယ့် အရသာက မရှိပါ။ မေမေ့စေတနာ မေတ္တာတွေကြောင့်

အမြဲမွေးပျံ့နေရ၏။

သားအမိတွေ နံနက်စာစားနေကြစဉ် အိပ်တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ကောင်းစစ်သည်လား။ ဦးအောင်လွန်းဆွေလား။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် သူမ မတွေ့ချင်တော့ပါ။

“မေမေ၊ သမီးဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်တော့ဘူး။ သမီးမရှိဘူးလို့ပြောပေးပါနော်”

မေမေက သက်ပြင်းချပြီး တံခါးဖွင့်ရအောင် ထွက်သွားတော့ ဆောင်းမိုးပွင့်ရင်ထဲ တုန်လှုပ်နေမိတာ ဘာကြောင့်မသိ။ သူမ အားလုံးရဲ့ရှေ့မှောက်မှ ထွက်ပြေးချင်မိတာ လက်မြှောက်အရှုံးပေးတာလား။

ကောင်းစစ်သည်ရဲ့လှည့်ကွက်တွေမှာလည်း မကျဆုံးချင်တော့။ ဒေါက်တာနဲ့လည်း မဆုံတွေ့ချင်တော့။ သူမ မုဆိုးမဆိုတာ၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေဆိုတာတောင် ဖွင့်မပြောရဲသည့်ဒေါက်တာကြီးဟာ တကယ်တမ်းကျ သူ့မိဘကို လွန်ဆန်ရဲမှာမဟုတ်။ သူမကလည်း သူ့ကိုမကြိုက်ပါ။

မီးမီးကတော့ သူ့ထမင်းကြော်လေးကိုစားရင်း သူ့မေမေ တုန်လှုပ်နေတာကို နားမလည်သည့်အကြည်နှင့် မော့ငေးလို့

သားအမိနှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြဆဲမှာ မေမေ၊ ကောင်းစစ်သည်ကို ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ခေါ်လာလေ၏။

“သမီး မေမေပြောမရလို့ကွယ်”

ခုမှတော့ တွေ့ကြရုံပေါ့။ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ရမှာပဲလေ။ သူ့အသွင်က ခါတိုင်းလို သူနီမှုန့်မနေဘဲ နူးညံ့ပျော့ပြောင်းနေ၏။ ဗျူဟာတစ်မျိုးပြောင်းပြီပေါ့။

“ဘွားဘွား ခေါ်ခိုင်းလို့”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ ခေါ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မအလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ”

“ထွက်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ ရှင့်ငွေတွေ မကျေတာပြောမလို့လား။ ရတယ်၊ ရှင်မကျေနပ်ရင် တရားစွဲလိုက်။ ကျွန်မ ရှင့်အလုပ်တွေ တစ်ခုမှမလုပ်တော့ဘူး”

သူမဖွတ်ပြောရင်းမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်ပြုတ်ကျသွားတော့ ကောင်းစစ်သည်ရင်ထဲ နင့်ခနဲခံစားသွားရတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ငါလုပ်တာတွေများကုန်ပြီ။ သို့သော် သူမလုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်နေမှာ၊ သူနှင့်ဝေးသွားမှာလည်း အဖြစ်မခံနိုင်။

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်မှာသွားလုပ်မလို့လဲ... ဘာလဲ
ဒေါက်တာအောင်လွန်းဆွေဆီ သွားလုပ်မလို့လား”

“မသွားပါဘူး။ မလုပ်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်တို့နှစ်ယောက်
လုံးကို လုံးဝမတွေ့ချင်မမြင်ချင်တော့ဘူး။ တခြားမှာပဲ အလုပ်ရှာ
တော့မယ်။ စိတ်ချ! ရှင်ငွေကို ကျွန်မ တစ်နေ့နေ့ ပြန်ဆပ်မှာပါ”

ကောင်းစစ်သည် စဉ်းစားနေရသည်။ လောလောဆယ်
တော့ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ဘယ်လိုမှချုပ်ကိုင်နိုင်မှာမဟုတ်။ ဆေး
ရုံမှာလည်း သူ့အခန်းထဲက ဆောင်းမိုးပွင့် ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်
မှ ထွက်သွားတာ သတင်းဖြစ်နေသည်။ တကယ့် ဟော့အဖြစ်
ဆိုးသတင်း။

ကိုယ်ကတော့ ယောက်ျားမို့ ဘာမှမဖြစ်။ လူတွေက
ခွင့်လွှတ်သည်။ ဒီကိစ္စမှာ နှစ်နာသူက ဆောင်းမိုးပွင့်ပဲမဟုတ်ပါ
လား။ ခမျာ မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်။ သူဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ပေမယ့်
ဒီလိုတွေဖြစ်လာတော့လည်း ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ကရုဏာသက်မိ
သည်။ နောက်ပြီး သူမထံမှာ စည်သူနှင့်ရသည့်ကလေးလည်း
ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဆေးရုံကိုမလာရင် နေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားဆီတော့
မင်းလာသင့်တယ်။ လူမှုရေးအဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မင်းမှာ စာနာတတ်

တဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားမရှိဘူးလား။ ဘွားဘွား မင်းကို
တဖွဖွမေးနေတယ်။ ပြီးတော့ နေလို့လည်းမကောင်းဘူး။ မနက်
က ဆရာဝန်ခေါ်ပေးပြီးပြီ။ ဒီနေ့ ဘွားဘွားအနားမှာ မင်းရှိမဖြစ်
မယ်”

သူ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြနေပေမယ့်လည်း
ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်ရည်တွေနှင့် ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို ရှင်လွှတ်ပေးလိုက်ပါတော့။ ရှင်ပေးတဲ့ဒဏ်
ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ကျွန်မ နလံမထူနိုင်တော့ဘူး။ ဘွားဘွားအနား
မှာ နာခံတစ်ယောက်ယောက်သာ ခေါ်ပေးလိုက်ပါ”

ဘယ်လိုမှပြောမရသည့်နောက် ကောင်းစစ်သည် ခေါင်း
ငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်သွားပေတော့သည်။ ဒေါ်နင်းနင်းအေးကတော့
သူတို့ကိုပြောလည်စေချင်သည်။

“သမီးရယ်... ဒီလောက်တောင်းပန်နေတဲ့ဟာ လိုက်
သွားဖို့သင့်ပါတယ်”

“သမီး သူ့ကိုကြောက်တယ်၊ မုန်းတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို
ရစရာမရှိအောင် နင်းချေမယ့်သူကို သမီးလိုက်လျောမနေချင်
တော့ဘူး။ ရှိပါစေတော့မေမေရယ်၊ သူတို့ကိုသွားပြီး သနားမနေ
ပါနဲ့။ တကယ့်သူဌေးတွေပါ။ ဘယ်နာခံကိုပဲခေါ်ခေါ် ရပါတယ်”

“ဒါတော့ဒါပေါ့သမီးရယ်၊ မေမေက သူတို့နဲ့ သမီးကို ပြောလည်စေချင်တာ။ မီးမီးလေးလည်းရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ! မေမေကလည်း မီးမီးကိုထည့်ပြောမနေပါနဲ့။ မီးမီးနဲ့သူတို့ လုံးဝမပတ်သက်စေချင်ဘူး”

ဆောင်းမှိုးပွင့်အတွေးက ခါးခါးသီးသီးပေမယ့် ဒေါ်နှင်းနင်းအေးကတော့ အရှည်တွေမျှော်တွေးပြီး အဆင်ပြေလာစေဖို့ ပင် မျှော်လင့်သည်။ သို့သော် သမီးစိတ်မချမ်းသာမှာစိုးလို့ မပြောတော့ပါပေ။

အခန်း (၁၈)

ဝေယံ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာသည်နှင့် ကောင်းစစ်သည်သူကိုအရင်ဆုံး သွားတွေ့လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ်မှာ ဒိတ်လုပ်ပြီး စားရင်းသောက်ရင်း အတိတ်ကိုပြန်လည်ဆန်းစစ်ကြသည်။

ဝေယံဟာ စည်သူနှင့်အခင်ဆုံးဖြစ်ပေမယ့် သူနှင့်ကျတော့ မေးထူးခေါ်ပြောသာသာ။ တက်ရသည့်ကျောင်းချင်းမတူလို့ဖြစ်ရမည်။

“ကဲ! ပြော၊ ငါ့ကိုအသည်းအသန်တွေ့ချင်နေတဲ့ကိစ္စ”

“စည်သူအကြောင်းတွေ အသေးစိတ်သိချင်လို့ပါကွာ”

“စည်သူသေတာ ငါးနှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ခုမှ ဘာဖြစ်

လို့သိချင်သွားတာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွာ။ သူ့ကောင်းမလေးနဲ့သူနဲ့ ဘယ်
လောက်ထိပတ်သက်ခဲ့တယ်၊ သူ့ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အသည်းကွဲခဲ့
ရတယ်ဆိုတာတွေ သိချင်တယ်။ ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့အပေါ် သစ္စာ
ဖောက်သွားတာက အစပေါ့ကွာ”

ကောင်းစစ်သည် လမ်းကြောင်းပေးတော့ ဝေယံ့ လက်
ကာရင်း ရှင်းပြရသည်။

“ဟိုးဟိုး... မသိဘဲနဲ့ အရမ်းတွေမပြောပါနဲ့ကွာ။ ငါ
ပြောပါရစေဦး”

“မင်းမသိသေးတဲ့အကြောင်းတွေ အရင်ပြောမယ်၊ အခု
ဆောင်းမိုးပွင့်မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ကလေးရုပ်က
ဗည့်သူနဲ့ချွတ်စွပ်တူတာ။ အခုဆို ကလေးလေးက လေးနှစ်တောင်
ကျော်နေပြီ”

“ဟေ! စည်သူမှာ သမီးကျန်ခဲ့တယ်ဟုတ်လား။ ငါတွေ
ချင်လိုက်တာကွာ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အချစ်နယ်ကျွံခဲ့ကြတာ
ကိုး။ ကလေးရှိတာတော့ ငါလည်းမသိဘူး။ သူလည်းမသိဘူး”

“ကဲ! ပြော၊ သူတို့အကြောင်းတွေပြောတော့”

သူတာဝန်ပေးလိုက်လျှင် ဝေယံ့မျက်နှာ မှန်မှိုင်းသွား

ဦးလျှင်...

“တကယ်တော့ မင်းတို့အမြွှာညီအစ်ကိုလိုပဲ သူတို့က
လည်း အမြွှာညီအစ်မတွေ။ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတယ်။ ဆောင်း
မိုးပွင့်နဲ့ ဆောင်းနှင်းပွင့်တူလေ”

“ဆောင်းနှင်းပွင့်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ စည်သူနဲ့ခွဲတာ ဆောင်းနှင်းပွင့်၊ ဆောင်း
မိုးပွင့်က အပျို၊ ကလေးက ဆောင်းနှင်းပွင့်ရဲ့ကလေးပဲ”

“ဟင်!”

ကောင်းစစ်သည်ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲဝမ်းသာသွားတာ ဘာ
ကြောင့်မသိ။ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို စည်သူမိန်းမဆိုပြီး လန့်နေသည့်
စိတ်တွေ ပျောက်ကုန်ရပေပြီ။

“ငါက မီးမီးကို ဆောင်းမိုးပွင့်ရဲ့ကလေးမှတ်နေတာ။
သူကလည်း သူ့ကိုယ်သူ မဆိုးမ ကလေးအမေလုပ်နေတာကိုး”

“အပျိုလေးတန်မဲ့ ကလေးအမေလုပ်နေတာ မင်းတို့
ကိုစိတ်နာလို့ဖြစ်ရမယ်။ သူ့မမသေရတာ စည်သူကြောင့်လို ပြော
လို့ရတယ်။ ကလေးကိုအရှက်တကွဲအကျိုးနည်းနဲ့ မွေးရပြီး သေ
ဆုံးသွားခဲ့ရတာ”

“အဲဒီလိုပြောကြေးဆို စည်သူသေရတာလည်း သူ့မမ

၂၃၀ ❀ ကြယ်စင်ရှုးဝေ

ကြောင့်လေ။ သူတို့လက်မထပ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် စည်သူအရင်
တွေသောက်ပြီး သေသွားရတာ။ ဆောင်းမိုး... ရက်စက်တယ်
ရက်စက်တယ်ဆိုပြီး သေသွားရတာ”

“နေစမ်းပါဦး စစ်သည်ရာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
အရေးကြီးတဲ့ကွာဟချက်တွေရှိနေတယ်။ ငါပြောတာလည်း နား
ထောင်စမ်းပါဦး”

“ကဲ! ပြောကွာ၊ ငါနားထောင်မယ်”

“ဆောင်းမိုးပွင့်က ယောက်ျားတွေကို သူ့လွယ်အိတ်ထဲ
က စာအုပ်တစ်အုပ်လောက်တောင် စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘူး
ကွ။ သူ့ညီမ ဆောင်းနှင်းပွင့်ကသာ စည်သူကိုစိတ်ဝင်စားတာ”

“မင်းပြောတာကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ၊ စည်သူကြိုက်
တာ ဘယ်သူလဲ၊ ဆောင်းမိုးပွင့်လား၊ ဆောင်းနှင်းပွင့်လား”

“စည်သူကြိုက်တာ ဆောင်းမိုးပွင့်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့ငါ
က ဆောင်းနှင်းပွင့်လေ။ သူတို့ညီအစ်မက မင်းတို့ညီအစ်ကို
ပဲ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတော့ စည်သူက ဆောင်းနှင်းပွင့်
သူကြိုက်တဲ့ ဆောင်းမိုးပွင့်ပဲမှတ်နေတာ”

“ဆောင်းနှင်းပွင့်က အယောင်ဆောင်တာလား”

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ စည်သူက ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုအသင့်

အသန်ကြိုက်တယ်။ သူက လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ အဲ! စိတ်ဝင်
စားတဲ့သူမမက သူ့ညီမယောင်ဆောင်ပြီး စည်သူကိုအရူးလုပ်
လိုက်တာပေါ့ကွာ”

“ဟင်! အဲဒါကို စည်သူမသိဘူးလား၊ ဆောင်းမိုးပွင့်က
ဆေးကျောင်းသူ၊ အကြီးက ဘာလဲ”

“စည်သူကြိုက်နေတဲ့အချိန်တုန်းက ကျောင်းပိတ်ချိန်
လေကွာ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး အိမ်မှာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်
သူက ဆောင်းမိုးကိုအသည်းအသန်ကြိုက်နေတာဆိုတော့ သေ
သေချာချာလည်းစုံစမ်းဆန်းစစ်မနေဘဲ ဆောင်းနှင်းပွင့်ကိုလူမှား
ပြီး အားရဝမ်းသာချစ်တာပေါ့”

“ဟာကွာ... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ။ စည်သူဟာလေ၊
နမော်နမဲ့နိုင်လိုက်တာ”

“နားထောင်ဦး၊ အဲဒါထက် ဆိုးတာတွေရှိသေးတယ်”

အခန်း (၁၉)

ဆောင်းမိုးပွင့်တို့အိမ်ရှေ့မှာ တစ်နေ့နှစ်ခေါက်လောက်
လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်နေသည့်ကောင်းစည်သူကို ပြတင်းပေါက်
မှချောင်းကြည့်ပြီး သဘောကျနေသူကတော့ ဆောင်းနှင်းပွင့်ပါ။

“နင် သူ့ကိုလုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“အို! မဝင်စားပါဘူး၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ပဲ
စိတ်ဝင်စားတယ်။ အလကား . . . သူဌေးသားရေပေါ်ဆီတွေ”

“နင့်ကို အသည်းအသန်ကြိုက်နေပုံပါဟ”

“ယောက်ျားဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ၊ မရခင် ဖျာလိုလိပ်ထိပ်
ပေါ်တင်တယ်။ ဘာမှလွမ်းစရာမရှိဘူး”

“နင်မလွမ်းရင်လည်း ငါလွမ်းပါရစေဟယ်။ သူ့ကို ငါ

တကယ် ဟတ်ထိတယ်”

“ဟာ! မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ တော်ကြာ နင်...”

“ဘာလဲ၊ နင်က ကိုယ်လည်းစိတ်မဝင်စား၊ ငါ့စိတ်ဝင် စားသွားမှာကျတော့လည်း နှမောနေတာလား”

“ငါ့ကိုအထင်မလွဲနဲ့၊ နှမောတာမဟုတ်ဘူး၊ နင် ဒုက္ခ ရောက်မှာစိုးလို့”

“မရောက်ဘူး၊ နင်သာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက် ငါ ဒီဇာတ်ကိုဝင်ပြီ”

“ကြည့်လည်းလုပ်ဟာ... တော်ကြာ မေမေက ငါ့ကို အပြစ်တင်နေဦးမယ်”

“မတင်စေရဘူး၊ စိတ်ချ”

ဆောင်းနှင်းပွင့်မှာ သူဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင် လုပ် တတ်သူပီပီ ဆောင်းမိုးပွင့်၏အဝတ်အစားများကို လဲဝတ်လိုက် ပြီး အိမ်ထဲမှထွက်သွားလိုက်သည်။

“ဟာ! စည်သူ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ ထွက်လာပြီ”

“ဟင်! ဆောင်းမိုး”

သူ့ကားကို ခြံအလွန်မှာရပ်ထားပြီး သူနှင့်ဝေယံတို့ ဆောင်းမိုးပွင့်ခြံရှေ့မှာ လူရိပ်လူယောင်ပြနေကြရာမှ ယခုထွက်

စည်သူ ခြေဖျားလက်ဖျားများပင် အေးစက်လာချေပြီ။ ဘုရား! ဘုရား! ရန်များတွေ့မလို့လား။ ဆောင်းမိုးဟာ သိပ်ပြီးမာနကြီး ပါသည်။ သူ့စာမှလွဲလို့ ဘာကိုမှစိတ်ဝင်စားပုံမရ။

“ဆောင်းမိုး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဈေးသွားမလို့”

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ၊ အားနာပါတယ်။ ဆောင်းမှာ ဝယ်စရာတွေ အများကြီးပဲ”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

“ဒါဆိုလည်း...”

ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ကားပေါ်ပါလာတာ စည်သူအဖို့ သိန်း ထောင်ငါးရာဆိုကြီး ပေါက်နေသလို၊ ဆောင်းမိုးကလည်း သူ့ကို ဇွဲဆုပေးလိုက်လေပြီထင်။ ခါတိုင်းလို သုန်သုန်မှုန်မှုန်မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် စကားပြောဖော်ရလာခဲ့ပေပြီ။

အဲဒီနေ့ကတော့ ဆောင်းမိုးပွင့်နှင့် စည်သူတို့ အတူ သွား အတူလာခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။ ဒီနေရာ ဟိုနေရာလေးတွေမှာ ဆုံ တွေ့ခွင့်ရလာခဲ့သည်။ သည်ကြားထဲကပင် စည်သူ ဆောင်းမိုး ပွင့်ကိုဆုံတွေ့ရတာ အားမရ။ သူမက တည်ကြည်ခဲ့သူမို့ ယခုလို

လိုက်လျောနေပေမယ့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်နေမိသည်။
 တော်ကြာ စိတ်ဆိုးသွားလျှင်မလွယ်။
 “ဆောင်းမိုး၊ ကိုယ်တို့ တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ချင်တယ်ကွာ”
 “ခုလည်းတွေ့နေရသားပဲ စည်သူရဲ့”
 “ကိုယ်က အကြာကြီးတွေ့ချင်တာ”
 “ပိုပြီ၊ ဒါဆိုလည်း ရွှေတိဂုံဘုရားသွားဖူးမယ်လေ”
 “ဟာကွာ... ဆောင်းမိုးကလည်း၊ ဘုရားကိုအားနာစရာကြီး၊ အင်းယားဆိုဟုတ်သေး”
 “တော်ပါ... သူ”
 စည်သူမှာ မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်ရွှင်ရယ်မောလို့ပါ။
 သဘောထားတွေပြောင်းလဲလာတဲ့ ဆောင်းမိုးကိုလည်း ကျေးဇူးတွေ တစ်စုံတစ်ရာတင်လို့။
 ဝေယံကတော့ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် သက်တော်စောင့်ကိုယ်ရံတော်။
 ဆောင်းမိုးပွင့်မှာ အစ်မဖြစ်သူအတွက် ရင်တမေ။ ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲဆိုပြီး ရင်တထိတ်ထိတ်။
 “နင်ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဆောင်းနှင်းရယ်၊

အခု နင်လုပ်နေတာ ပြဿနာမှအကြီးကြီးနော်”
 “ကိစ္စမရှိဘူး၊ နင်သာ လက်ရှောင်နေလိုက်၊ သူနဲ့မတွေ့အောင် နေပေးလိုက်။ ဒါဆို အိုကေသွားမှာပါ”
 “အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့မရဘူးနော်”
 “ဘာလဲ၊ နင်က နင့်ကိုယ်နင် အထင်ကြီးလွန်းနေတာလား။ နင့်ကိုစကြိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် အခုတွဲနေတာ ငါနဲ့ပါဟ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့သံယောဇဉ်ထူထည်ကလည်း အကြီးကြီးပါ”
 “ငါက စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ၊ တော်ကြာ နင် နစ်နာသွားမှာစိုးလို့ပါ”
 “ကိစ္စမရှိဘူး၊ ငါ သူနဲ့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ဒါဆိုပြီးပြီ၊ ဘယ်လိုမှပြဿနာမတက်တော့ဘူးပေါ့”
 “ဟင်! နင့်ဟာ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မှာပါလား”
 “အို! နင့်ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ ငါက ဘယ်တော့မှ အပျက်အတွက်မစဉ်းစားဘူး၊ အဖြစ်အတွက်ပဲ စဉ်းစားတယ်”
 စည်သူကို တစ်ဖက်သတ်စွဲလန်းနေတဲ့ ဆောင်းနှင်းပွင့်ကတော့ စည်သူပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်မြဲ။ စည်သူ ဝေယံအပေါ်

ကြားလို့မဆုံးတော့။

“အချစ်က အရာရာကိုပြောင်းလဲစေတယ်၊ အရင်တုန်းက မာနကြီးတဲ့ဆောင်းမိုး၊ ခုတော့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငါပြောသမျှ ငါလုပ်သမျှ ခေါင်းညိတ်နာခံတတ်နေပြီ”

“ဝမ်းသာပါတာကွာ”

နောက် ကောင်းစည်သူ ဆောင်းမိုးကို မိဘတွေနဲ့တွေ့ပေးဖို့ အိမ်ကိုခေါ်သွားခဲ့သည်။ ဦးကောင်းထိုက်က ဆောင်းနှင့်ပွင့်ကို သဘောမကျ။ သူက ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိမှ သဘောကျသူ။ သူမ ပြန်သွားတော့ သားအဖ စကားများရသည်။

“ဖေဖေ သူ့ကိုသဘောမကျဘူး သားငယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ဖေဖေက ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကလူနဲ့ပဲ ပေးစားချင်တာ။ သူက ဆင်းရဲတယ်၊ ဖေဖေသဘောမတူဘူး... ဒါပဲ”

ဖေဖေအမိန့်ချပေမယ့် စည်သူ မနာခံ။ ဝေယံနှင့်တိုင်ပင်သည်။

“ငါ ဆောင်းမိုးကိုလုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး။ သူ့ကိုရအောင် ငါဘယ်လောက်စွဲရှိခဲ့ရသလဲ။ ဆောင်းမိုးကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုကူညီပါ ဝေယံရာ”

“အေးပါ၊ မင်းလိုတာပြော၊ မင်းခိုင်းတာ ငါလုပ်ပေးမယ်”

နောက် ဆောင်းမိုးနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ ဝေယံအိမ်မှာ ချိန်းခဲ့သည်။ အဲဒီနေ့က ဝေယံအိမ်မှာ မိဘတွေ ခရီးသွားနေတုန်း။ အိမ်မှာလူမရှိ။ ဝေယံကလည်း လိုအပ်တာလုပ်ပေးခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့လွတ်လပ်စွာ ဆွေးနွေးရအောင်ပေါ့။

နေ့လယ်ဘက် ဝေယံ အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့ စည်သူနှင့် ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ‘သူ့အိမ်ခန်းထဲ’ ထွက်လာတာမြင်လိုက်ရသဖြင့် ဝေယံမျက်နှာဖျက်သွားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်သူချင်းပေမယ့် စည်းထားသင့်သည်လေ။

စည်သူကလည်း ကမန်းကတန်း ရှင်းပြသည်။

“ငါ ဆောင်းမိုးကိုအရမ်းချစ်လို့ အခြေအနေအရ ကျူးလွန်မိတာပါကွာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမှာပါ။ ဒီတစ်ပတ်အတွင်း လက်ထပ်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားမယ်။ မင်းလည်း ကူညီနော်”

ဝေယံရင်လေးနေတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုလွဲခဲ့ချင်နေသလိုလို။

“အေးပေါ့ကွာ... ဖြစ်ပြီးမှတော့ ယောက်ျားပီပီ မင်း

တာဝန်ယူရမှာပေါ့”

“ငါ ဆောင်းမိုးကို အရမ်းလည်းချစ်ပါတယ်ကွာ၊ ကံလားမယ့်ကြာသပတေးနေ့မှာ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးမယ်ကွာမင်းစိစဉ်ပေး”

“အေးပါကွာ၊ ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ။ စိတ်ချ၊ ငါထိပ်ဆုံးတလိုက်မယ်”

ဆောင်းမိုးပွင့်အတွက် စိတ်အေးသွားရပေမယ့် ဝေယံစိတ်ထဲ တစ်ခုခုထင်နေရသဖြင့် သူမရဲ့အိမ်သို့ရောက်အောင်သွားကြည့်လိုက်သည်။ ဒီမှာတင် ညဉ့်ခန်းထဲမှာထိုင်နေသည့် ညီအစ်နှစ်ယောက်ကို သွားခနဲသွားတွေ့ရ၏။

“ဟင်! ဝေယံ”

သူ့ကိုလှမ်းခေါ်တာ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်အတူတွေ့တော့မှ ဆောင်းမိုးပွင့်အစစ်ကို သူခွဲခြားနိုင်ပါပြီ။ ဆောင်းမိုးပွင့်က တည်ငြိမ်သည်။ ထက်မြက်သည်။ နောက်တစ်ယောက်လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်။

“ဝေယံ၊ သူ့ကိုပြန်မပြောပါနဲ့နော်။ ဆောင်းနှင်းလေးသူ့ကိုချစ်လွန်းလို့ ဆောင်းမိုးပွင့်အယောင်ဆောင်ခဲ့တာပါ”

ဆောင်းနှင်းပွင့် အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေတော့ ဝေယံ

ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ။ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူပေမယ့် စည်သူချစ်တာ ဆောင်းမိုးပွင့်လေ။

“သူနဲ့ငါ လက်ထပ်မှဖြစ်မှာပါ ဝေယံရယ်။ သူ့ကို ငါလက်ထပ်ပြီးရင် အဖြစ်မှန်ပြောပြမှာပါ”

“နင်မှားနေပြီ ဆောင်းနှင်းပွင့်၊ အဖြစ်မှန်ကို လက်မထပ်ခင်မှာ ပြောပြသင့်တာ”

“ဟင့်အင်း... ငါ သူမုန်းသွားမှာကြောက်တယ်။ လက်ထပ်ပြီးမှ ဖွင့်ပြောပါရစေနော်”

ဝေယံသက်ပြင်းချရင်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ စည်သူအကြောင်း သူအသိဆုံး။

“ဆောင်းမိုးပွင့်က သူ့ကိုလုံးဝမချစ်ပါဘူး။ ဆောင်းနှင်းပွင့်ကသာ သူ့ကိုအသည်းပေါက်မတတ် ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါကြောင့် အယောင်ဆောင်မိခဲ့တာပါ”

ဝေယံ ဆောင်းနှင်းပွင့်ကိုသနားမိပါသည်။ စည်သူလည်း ဒီအခြေအနေကျမှ နောက်ဆုတ်မယ်မထင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြစ်မှန်ကိုတော့ သိထားသင့်သည်မှာ ဝေယံထင်မိသည့်နောက်...

ခန်း (၂၈)

“ဘာ!”

ဝေယံဖွင့်ပြောလိုက်သည်နှင့် စည်သူထိတ်လန့်သွားပုံ
က ကမ္ဘာပျက်မည့်ပုံ။

“မင်း... မင်းဘာပြောလိုက်တယ် ဝေယံ။ အခု ငါနဲ့
ချစ်နေတာ ဆောင်းမိုးမဟုတ်ဘူး။ သူ့မမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါမယုံဘူးကွာ”

“ငါလည်းမယုံချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းမိုးပွင့်နေသူရဲ့
တွာခြားချက်တွေကို ငါ ဘေးလူအနေနဲ့မြင်နေရတယ်။ ဟိုတစ်
နေ့က သူတို့အိမ်သွားကြည့်လိုက်တော့မှ အဖြေပေါ်သွားပြီ။ သူ

၂၄၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

တို့ကလည်း မင်းတို့ညီအစ်ကိုလို ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူတာကိုး”

“မင်းကွာ... အဲဒါ ခုမှဘာလို့ပြောတာလဲ”

ဒီနေ့ဟာ စည်သူနဲ့ဆောင်းမိုး... အဲ! ဆောင်းနှင်းတို့ လက်ထပ်မည့်နေ့ပါ။ ဝေယံကတော့ စေတနာနဲ့သတင်းပေးရုံ လောက်ပေမယ့် စည်သူခံစားနေတာ အသည်းအသန်၊ ယောက်ျား တန်ဖိုး မျက်ရည်တွေကျ၊ အံ့ကြိတ်၊ လက်သီးဆုပ်ပြီး မချီတရီ ခံစားနေပုံက မမြင်ရက်စရာ။

စည်သူက အသည်းနုသူမို့ အချစ်ကိုလိမ်ညှာခံလိုက်ရ ခြင်းအပေါ် ဒေါသတွေထွက်မဆုံး။

“ငါက ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုပဲချစ်ခဲ့တာကွ၊ မရရင်လည်း နေပေါ့။ သူ့နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှအစားမထိုးနိုင်ဘူး”

ဝေယံ ကိုယ့်လူကိုယ် ပြာပြာသလဲဖြောင်းဖြရပါသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ဖက်သား နစ်နာမှာမလိုလား။

“ခုမှတော့ မင်းနောက်ဆုတ်လို့မရတော့ဘူး စည်သူ။ ဆောင်းနှင်းပွင့်ကို ထည့်တွက်ရမယ်။ သူ တရားရုံးမှာ စောင့်နေ ပြီ”

“မသွားဘူးကွာ... သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ မင်း နှမချင်းစာနာပါ။ မင်းနဲ့သူ

ရဲ့အခြေအနေက နောက်ဆုတ်လို့မရတော့တာ”

“ရတယ်၊ ငါ့အချစ်ကို မလိမ့်တပတ်နဲ့ အရှက်မရှိလိမ် ယူရဲတဲ့မိန်းမ၊ သူ့အပြစ်နဲ့သူ ခံပစေ”

စည်သူ့ကို ဘယ်လိုမှတရားချလို့မရသည့်အခါ ဝေယံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိ၊ နောင်တရမိသည်။ သူ့ဖွင့်မပြောမိ လျှင် အကောင်းသား၊ ခုတော့ သွားပြီ။ ဘယ်လိုမှ ဒီအကွဲအပြဲ ကို စေ့ပေးလို့မရ။

“စည်သူရယ်၊ မင်းကွာ”

“ဘာလဲ၊ ငါ့ကိုအပြစ်တင်ဦးမလို့လား။ ငါ့ဘဝကြီးတစ် ခုလုံးကို ဒီလိုအရှက်မရှိလိမ်ရဲညှာရဲဟဲ့မိန်းမထံ ထိုးကျွေးလိုက် ရမှာလား။ ဆောရီးပဲ ဝေယံ၊ ငါဒီလောက်မမိုက်မဲဘူး။ ဆောင်း မိုးပွင့် ရက်စက်တယ်၊ သူမကြိုက်လည်း သူ့အစ်မနဲ့လွှတ်ပေး စရာလား”

“သူ့အစ်မကို တားမရလို့နေမှာပေါ့၊ သူ့မှာ ဒီစိတ်မျိုး မရှိပါဘူး”

“တော်ကွာ... တော်ပြီ၊ ငါ့ဘာမှမကြားချင်ဘူး။ မိန်းမ တွေကိုအရမ်းကြောက်သွားပြီ။ အရမ်းရွံ့သွားပြီ”

ဘယ်လိုမှဖြောင်းဖြလို့မရဘဲ အဲဒီနေ့က မင်္ဂလာလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မဆောင်ဖြစ်တော့။ စည်သူလည်း ဘဝပျက်တော့သည်။ အရက်
တွေ နင်းကန်သောက်ပြီး တစ်လမကြာခင် သေဆုံးသွားခဲ့ရ
သည်။

ဝေယံ ကြားနေရတာ ဆောင်းနှင်းပွင့်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ
တာတွေ၊ နောက် နယ်တက်မှာသွားပြီးမွေးတာ၊ ကလေးက သေ
သွားပြီလိုလို။

“ငါလည်း စည်သူဆုံးသွားတော့ စိတ်ဓာတ်ကျခဲ့တယ်။
နောက် ကလေးကလည်း ဆုံးသွားပြီလိုလိုကြားတော့ သူတို့ဇာတ်
လမ်း ဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်ပြီမှတ်ခဲ့တာ။ ခုမှ ကလေးကျန်နေ
တာ သိရတယ်။ စည်သူသမီးလေးကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ။ ကလေး
က ချောမှာပဲနော်။ မအေချော ဖအေချောလေးဆိုတော့။ ဒါထက်
ဆောင်းမိုးပွင့်က ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကလေးလုပ်ရတာ
လဲ”

“ငါတို့ကိုပြန်ပေးရမှာစိုးလို့ပေါ့။ နောက်တစ်ကြောင်းက
ငါတို့ကိုလက်စားချေချင်လို့”

“ဘာ! ဘယ်လို... ဘယ်လိုလက်စားချေမှာလဲ”

“ငါတို့မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲအောင်၊ အသည်းကွဲအောင်
ပေါ့ကွာ။ ခုဆို ကလေးကို မေမေကိုမြင်ပြီးပြီ၊ ဖေဖေလည်းတွေ့

ချင်နေတယ်။ စည်သူသေသွားပြီဆိုတော့ စည်သူကိုယ်စား သူ့
ကိုယ်ပွားလေးကို အသည်းအသန်ပြန်လိုချင်နေကြတယ်လေ။ ဒီ
တော့ သူ ကလေးနဲ့အညှာကိုင်မှာပေါ့။ ကလေးနဲ့ တို့ကိုပြန်ပြီး
တိုက်ခိုက်မှာပေါ့”

ကောင်းစစ်သည်အသံက နာနာကြည်းကြည်းနှင့် ဆွေး
ဆွေးမြည့်မြည့်။ ဝေယံ အသည်းအသန်တားဆီးဖြေရှင်းရသည်။

“ဟာ! စစ်သည်၊ ဆောင်းမိုးပွင့်မှာ အဲဒီစိတ်မျိုးမရှိဘူး။
ငါထင်တာ ကလေးကို သူလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာကြောက်လို့ မအေ
ဝင်လုပ်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ငါတို့ တိတိ
ကျကျသိရပြီပဲ။ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ရမှာပေါ့”

“တရားဥပဒေအရ ရင်ဆိုင်လို့တော့မရဘူး စစ်သည်။
စည်သူနဲ့ဆောင်းနှင်းပွင့်က တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။
သူတို့ဘက်ကပဲ ကလေးကိုပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်။ ဒုက္ခတွေနဲ့ ပင်
လယ်ဝေပြီးမှ ရခဲ့တဲ့ကလေး၊ သူတို့ပဲရသင့်တယ်”

“မင်း ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့ ဝေယံ။ မင်းဆီက အဖြစ်
အပျက်အမှန်တွေသိရတာတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအဖြစ်
အပျက်မှာ သူတို့ဘက်က ကလိမ်ကျစ်ဆန်တာတွေလည်း ပါ

တာပဲ။ စည်သူ့မှာချည်း အပြစ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဆောင်းနင်းပွင့်
ဟာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး လုပ်ရဲလိမ့်ရဲလိုက်တာ”

“ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဆောင်
မိုးပွင့်ကိုသနားတယ်။ သူ စိတ်ဒဏ်ရာ ထပ်ပြီးမရပါစေနဲ့တော့
ကွာ”

ဝေယံ သံဝေဂတွေနှင့် ကရုဏာတရားတွေ ပေါက်ဖွား
နေလျှင် ကောင်းစစ်သည် ဒေါသတွေပွားရသည်။

“အောင်မယ်! ဓမ္မကဟိကလေသံနဲ့ ငါ့ကိုတရားလာရ
မနေနဲ့။ မင်းသနားရင် မင်းသွားတော်ကို အိပ်ပင့်ပြီး ကိုးကွယ်
လိုက်။ ဒီလောက်ထောင့်မကျိုးတဲ့ မာနကြီးတဲ့မိန်းမကို စည်သူ
တို့ မင်းတို့ ဘာတွေအထင်ကြီးနေကြတာလဲ။ ငါကတော့ လုံ့လ
ပဲ။ သူနဲ့သာထားရင် စည်သူသမီး လူမွေးလူတောင် လုံးဝပြောင်
မှာမဟုတ်ဘူး”

“သူလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ
လောလောဆယ် အလုပ်မခန့်သေးလို့သာပါ။ ကလေးကိုပြန်လို့
ချင်လည်း မြွေမသေတုတ်မကျိုး ရှည်လည်းလျှောက်သာ...”

“ကဲ! ဝေယံ၊ အကြောင်းစုံသိရလို့ ကျေးဇူးတင်တယ်
ငါသွားပြီ”

ကောင်းစစ်သည် အလောတကြီးနှင့် ထပြန်သွားတော့
ဝေယံ စိတ်မကောင်းစွာ ကျန်ခဲ့ရသည်။

အမှန်တရားတိုင်းဟာ အကျိုးမပေးပါလား။

စည်သူတုန်းကလည်း သူ အမှန်တရားကိုပြောမိခဲ့လို့
ဆောင်းနင်းပွင့်ရောစည်သူပါ အသက်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

ယခုတစ်ခါ ကောင်းစစ်သည်ကို သူ အမှန်တရားတွေ
ပြောလိုက်မိပြန်ပြီ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း အမှန်တရားတွေ ပြော
တတ်လွန်းလို့ ရွာပြင်ထွက်နေရသည့်အဘွားကြီးလို သူလည်း
စည်းအပြင်ထွက်နေရတော့မှာလား မသိတော့ပါချေ။

အခန်း (၂၁)

ကောင်းစစ်သည်ရင်ထဲမှာ အိမ်မြှောင်အပြီးပြတ်သလို
ခံစားနေရသည်။

ဆောင်းမိုးပွင့်ကလည်း မာနခဲ။ ကိုယ်ကလည်း မာန
မင်းသားမို့ အခြေအနေတွေက တိုးတက်မှုမရှိ။

ဝေယံနှင့်တွေ့ခဲ့ပြီးမို့ အကြောင်းစုံကို ဖေဖေနှင့်မေမေ
အား သူ့ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးပေပြီ။ ဆောင်းနှင့်ပွင့်အတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ကြရသလို မြေးမလေး ချမ်းမိုးပွင့်ကိုလည်း ဖေဖေနှင့်မေမေ
ဘွားဘွားတို့က ပြန်လိုချင်ကြသည်။ တွေ့ချင်မြင်ချင် ပြုစုယူ
ချင်ကြသည်။

“သားရယ်၊ သားရွှေအိုးထမ်းလာတဲ့အဖြစ်မျိုး မင်းမဖန်

တီးနိုင်ဘူးလား။ ဆောင်းမိုးပွင့်လေးကိုလည်း မေမေတို့သဘော ကျပါတယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ထက် သူ့ရဲ့ထက်မြက် တည်ကြည်တဲ့စိတ်ကို ပိုပြီးသဘောကျတာပါ။ မြေးလေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်လေ။ သားကြီးစားနေနော်”

မေမေက အတွင်းစကားနှင့် သားကိုအပူကပ်ယေ့မယ် သူကလည်း ကိုယ့်အတတ်ကိုယ်စူးနေရသူပါ။ သူ ဆောင်းမိုးနှင့် ကိုနှိုင်းစက်တာ များသွားပြီမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြေဆေး နဲ့ လို့ရမှာလဲ။

ဒါမှမဟုတ် လူဆိုးကြီးခိုလ်အောင်ဒင်လို မမြဝင်းကို ပြေးသလို အတင်းမိုးပြေးရမှာလား။

အင်း... ဒေါက်တာအောင်လွန်းဆွေနှင့်ရော သူ့ဘာသာ လိုအခြေအနေရှိသည်မသိ။ အိုလေ... သူနှင့် ဒီလောက်အထိ အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေမှတော့ အောင်လွန်းဆွေ နောက်ဆုံး သွားမှာပါ။

“နေစမ်းပါဦးမေမေရယ်၊ သား ကြည့်ကျက်စိစဉ်မှာ မယ်ဗျာ။ လောလောဆယ်တော့ သားကို သူ့အရမ်းမုန်းနေတာမို့”

“ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားတာလဲ သားရယ်”

“အကေတော့ သားလည်းမသိဘူးလေ၊ စည်သူသေတာနဲ့”

ဘာ သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး သူ့ကိုပြန်ပြီး ပညာပေး နှိပ်ကွပ်တာပေါ့။ ဆေးရုံထဲမှာ သူနဲ့သားကို လူတွေ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်ကုန် အောင် သူ့သိက္ခာအကြီးအကျယ်ကျအောင်တွေ လုပ်ခဲ့တာ။ ဟို တစ်နေ့ကတောင် သူ့ကို သားရုံးခန်းထဲခေါ်ပြီး စွပ်စွပ်စွဲစွဲတွေ ပြောတော့ သူဒေါသတွေဖြစ်ပြီး မေ့လဲသွားရင်း အိပ်ပျော်သွား ဆိုက်တာ၊ ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်မှန်းပြီး သားအခန်းထဲက ထွက် သွားတယ်”

“ဟယ်! သားရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သားကရော သူ့ ကို ဘာလုပ်သေးလဲ”

“ဟာ! မေမေကလည်း ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ နာမည်ကတော့ အရမ်းပျက်သွားပြီလေ။ သူ သားကိုအရမ်းမုန်း သွားပြီ။ သားကိုအမိဖမ်းတယ်ဘာညာနဲ့စွပ်စွဲတော့ ရှင့်ကိုအမိ ခင်းမယ့်အစား ခွေးကိုပဲအမြီးဖြတ်ယူမယ်ဘာညာနဲ့ အရမ်းပေါက် တဲ့နေတာ။ ခု ဆေးရုံကိုလည်းမဆင်းဘူး။ အိမ်လည်းမလာဘူး။ သားလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ပါဘူး မေမေရယ်”

ကောင်းစစ်သည်ပြောပြတာတွေ ယခုမှအကြောင်းစုံသိ ရဦး ဒေါ်သန္တာနွယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ကိုယ့်သားတွေ ဘက်ကချည်း လွန်နေပါလား။

“သားကရော... သူ့ကိုချစ်နေသလား၊ လက်ထပ်နိုင်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“မေမေ သူ့အမေထံမှာ သွားစေ့စပ်မယ်လေ။ သားလက်ခံနိုင်ရင်ပေါ့။ ဒါမှ မြေးကိုပါရမှာ”

“ဟာ! မေမေ မလုပ်နဲ့၊ ဒီနည်းနဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့သားကိုအရမ်းမုန်းနေတာ။ နေပါဦးမေမေရယ်၊ သားစဉ်းစားပါဦးမယ်”

နောက်ဆုံး မေမေ့ကိုဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ခဲ့ပြီး ကောင်းစစ်သည် ဆေးရုံသို့ ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံမှာ ဟိုသည် လျှောက်ကြည့်တော့ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးက သူ့ကိုစူးစမ်းသည့်အကြည့်တွေနှင့်။

“ဒီနေ့ ဒေါက်တာအောင်လွန်းဆွေ မလာပါလား”

သူ့အချိန်ပိုင်းမှာ သူ့ကိုမတွေ့လိုက်ရတော့ ကောင်းစစ်သည်ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေက လင်းလိုက်မှောင်လိုက်၊ သူကလည်း ဆောင်းမိုးပွင့်ကို အသည်းအသန်ကြိုက်နေသူမဟုတ်ပါလား။

“လာပြီးမှ ပြန်ထွက်သွားတာပါ ဘော့စ်၊ ဒေါက်တာ

ဆောင်းမိုးပွင့်ဆီသွားမယ်လို့ပြောသွားတယ်”

ကောင်းစစ်သည်မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားသလား ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ ဒါ ကိုယ့်ကိုစိန်ခေါ်တာပေါ့။ ကိုယ့်နားရွက်ကို ဆံတွေးလာဆွတ်တာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ငြိနေပါသည်လို့ထင်ရအောင် ဆုပ်ထားသည့်ကြားက ကိုယ့်လူကို အတင်းဝင်ပြီး ပတ်သက်နေတာ ဘာသဘောလဲ။

“ဟုတ်လား”

ပြောပြီး သူ ကိုယ့်ရုံးခန်းသို့တောင် မတက်တော့ပါဘဲ ကားနှင့်ပြန်ထွက်ခဲ့တာ ဆောင်းမိုးပွင့်ရဲ့အိမ်သို့ဖြစ်သည်။

သူ ဆောင်းမိုးပွင့်တို့အိမ်နားညိုရောက်ပင် မရောက်သေး။ အောင်လွန်းဆွေ၏ကား မောင်းထွက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ!”

ကားထဲမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်ပါသွားပါလား။ သူ ထိုကားရဲ့ နောက်မှ နောက်ယောက်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခြေအနေတွေက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ သူ ဆက်လွတ်မခံနိုင်။

အောင်လွန်းဆွေ၏ကားထဲမှာလည်း ဆောင်းမိုးပွင့်နှင့်

သူ စကားအခြေအတင်တွေ ပြောနေရသည်။

“ဆောင်းမိုး အခု ကောင်းစစ်သည်နဲ့အပြောခံနေရတာ သိရဲ့လား။ အဲဒီဂယက်တွေကလွတ်အောင် ဆောင်းမိုး တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်”

“ပြောပစေ ဆရာ၊ ဆောင်းမိုးမှမဟုတ်တာ။ နောက် ဆုံးတစ်နေ့ကျ ပြောတဲ့လူတွေ ရပ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟာ! ဒီဂယက်က အလကားနေရင်း ဘယ်ရပ်ပျံမလဲ။ ဆောင်းမိုးနဲ့ကိုယ် ရပ်တဲ့အောင်လုပ်မှ ရပ်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်မလို့လဲ ဆရာ”

“ဆောင်းမိုး ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်လိုက်၊ ကိုယ် ဆောင်းမိုး ကို အခုနိုးပြေးလိုက်မယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ဆရာလိုကလေးအထူးကျကြီးက ဂုဏ် မရှိ သိက္ခာမရှိတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မကလည်း ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ပါ။ ဆယ်ကျော်သက် ရူးရှူးမိုက်မိုက်လေး တွေလို ပေါက်ကရဲလျှောက်လုပ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“တရားရုံးကိုသွားပြီး လက်မှတ်ထိုးမယ်။ တစ်ခါတည်း သွားကြစို့၊ ဧည့်ခံပွဲက ပြီးမှလုပ်မယ်လေ”

“မဖြစ်ဘူးဆရာ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်တော့ အိမ်

လောင်ရေးဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ ဖြစ်သလိုလုပ်မယ့် ပေါ့ပျက် ပျက်အိမ်ထောင်ရေးကို ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကိုယ်က လူပျိုပါ ဆောင်းမိုးရယ်၊ မင်းက ကလေး တစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမလေးပါ။ ကိုယ်တကယ်ဖြတ်နိုးလွန်း လို့ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်နေတာကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငြင်း ပယ်ချင်နေရတာလဲ”

အောင်လွန်းဆွေ၏စကားကို ကြားလိုက်ရလျှင် ဆောင်း မိုးပွင့် တော်တော်ရင်နာသွား၏။ သူက ကိုယ့်ကို မုဆိုးမဆိုပြီး အထင်တသေးနဲ့ ဖြစ်သလိုလက်ထပ်ချင်တာကိုး။ ပြီးစလွယ်အိမ် ထောင်ရေးပေါ့။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ရေးကို တလေးတစားပဲသဘောထားပါတယ်။ ပြောကြကြေးဆို ကျွန်မ က ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်ပေါ့နော်။ နောက်တစ်ကြိမ် မမိုက်မဲပါရ စေနဲ့တော့။ ကဲ! ဆရာ၊ ကျွန်မကို ကားရပ်ပေးပါ။ ကျွန်မ ဈေး ကို ခြေလျှင်ပဲသွားပါ့မယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆောင်းမိုးကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်ကွာ။ ကောင်းစစ်သည်နောက် အပါမခံနိုင်ဘူး။ ခုချက်ချင်းပဲ တရားရုံး သွားပြီး လက်ထပ်မယ်။ ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပါ ဆောင်း

မိုးရယ်။ ကိုယ် မင်းကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပါ”

“အဲဒါဆိုလည်း လူကြီးလူကောင်းပီသစွာနဲ့ တင့်တောင်
တင့်တယ် လက်ထပ်ယူလေ။ အခုလို အနိုင်ကျင့်တာမျိုးမလုပ်
ပါနဲ့။ ဒီအရွယ်ကြီးတွေကျမှ ပြီးကောင်းပေါက်တွေလို ကားထဲ
ပြေးတယ်ဆိုတာ လူကြားမကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း ထီး
ဖိုးမထားရာရောက်ပါတယ်”

ဆောင်းမိုးပွင့် ထိတ်လန့်နေသမျှ သူကတော့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချပြီးပုံနင့်...

“ဆောရီး... ဆောင်းမိုး ကိုယ်ကတော့ မင်းကို အ
ယူတော့မယ်”

အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့မှာပါလား
သူ့ကားက တဖြည်းဖြည်း ခြုံငုံအဝေးပြေးလမ်းမဆီသို့ ဦးတည်
နေလျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် သွေးပျက်လာရသည်။

“ဆရာ... ဆရာ ကားရပ်ပါ။ ကျွန်မသဘောမတူဘူး
ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်မကိုအကျပ်မကိုင်ပါနဲ့”

ဆောင်းမိုးပွင့် ကားထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတာ
ကောင်းစစ်သည် လှမ်းမြင်ရလျှင် သူ မိုက်မိုက်မဲမဲပင် အောင်
လွန်းဆွေ၏ကားကိုကျော်တက်ပြီး လမ်းပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွါ! . . .”

တစ်ဖက်မှ ဒေါသတကြီး ကားဘရိတ်နင်းသံက ဆူသံ
သွားပြီး အောင်လွန်းဆွေ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်လျှင် တစ်
ဖက်မှဆင်းလာသူ ကောင်းစစ်သည်ကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်
မှောင်ကြုတ်သွား၏။ အောင်လွန်းဆွေက သူ့ထက်အသက်ကြီး
ပါသည်။

“ကိုကောင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဆောရီးဗျာ၊ ဆောင်းမိုးပွင့်နဲ့ဆွေးနွေးစရာတွေ မပြတ်
သေးလို့”

ကောင်းစစ်သည် ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်
ကိုဆွဲချလိုက်တာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်နယ်ပင်။ ခါတိုင်းလိုဆို
ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသပုန်ထနေမှာပေမယ့် ယခုကျ ကယ်တင်ရှင်
ကြီးလို ကျေးဇူးတင်တောင် တင်နေမိသည်။

“ကောင်းစစ်သည် မင်း ဆောင်းမိုးကို လူလိုသဘော
ထားသေးရဲ့လား။ ခွေးတစ်ကောင်လိုများ သတ်မှတ်ထားတာ
လား”

သူ့စကားက ဆောင်းမိုးပွင့်ရဲ့မာနကို နှိုးဆွနေပေမယ့်
ဒီအချိန်မှာတော့ သူမ ကဲကဲဆတ်တော့ပါ။ ဦးအောင်လွန်းဆွေ

၂၆၀ ❀ ကြယ်စင်စုန်းဝေ

ရဲ့သဘောထားတွေကိုလည်း ဆောင်းမိုးပွင့်မကြိုက်။ လမ်းဘေး
ပန်းတစ်ပွင့်လို တန်ဖိုးမဲ့ နင်းချေမယ့်သူ့အကြံကို သူမ အေး
နှလုံးနာပါသည်။

“ထောရီးပါဗျာ၊ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီ
ကျွန်တော့်ချစ်သူပါ။ ဒေါက်တာ မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်။ လာ
ချစ်၊ မေမေက ယူ့ကိုတွေ့ချင်နေတာ”

ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုလက်ဆွဲကာ သူ့ကားထဲသို့ထည့်လိုက်
ပုံက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့်။ ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသတွေနှင့် ဆွံ့အ
ထူနေစဉ် သူက ကားကိုအမြန်နှုန်းနှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးအောင်လွန်းဆွေလက်ကတော့ လှူ
ခဲ့ပေပြီလေ။

အခန်း (၂၂)

သူ့ကားက အဝေးပြေးကားလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာ
ခဲ့လျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်လုံးပြူးလာရပေပြီ။ စောစောက ဦး
အောင်လွန်းဆွေလက်မှ ကယ်တင်လာခဲ့သည်ထင်ပြီး တင်နေမိ
သည့်ကျေးဇူးတွေပင် တစ်လစ်လစ်ဖြစ်သွားရ၏။

“ဒီမှာ ရှင် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ကိုယ့်မှာ အရေးတကြီးကိစ္စရှိလို့ သွားရမှာ”

“ရှင့်ဘာသာ ဘယ်သွားသွားလေ၊ ကျွန်မကို ဘာလို့
ခေါ်သွားရမှာလဲ။ ရပ်! အခု ကားရပ်ပေး”

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ကားမှလည်းမရှိတော့ဘူး။ အခုပဲ
ညနေခြောက်နာရီကျော်နေပြီ”

ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ အဝေးပြေးကားတွေ၊ ကုန်တင်ကားတွေပဲ ခပ်ကျဲကျဲမောင်းလို့။ သူ့အသွင်က သွေးအေးလွန်းနေတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် သွေးလန့်လာရပြန်သည်။

ဪ... ငါ့အဖြစ်ကလည်း ဘယ်လိုကြီးလဲ။ သူနှင့် ကိုယ်ဟာ ရန်သူတွေမို့ သူဟာ ကိုယ့်ကိုနစ်နာအောင် လုပ်လိမ့်မည်။

“ကျော်... ကျော်... ကျွန်မဘာသာ ကြုံသလိုပြန် လိုက်တော့မယ်။ ရှင် ကားရပ်ပေး”

“မင်းလုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်ဖို့ ငါခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

သူက ခပ်အေးအေးပင် ကားကိုမောင်းနေ၏။ ကားလမ်းပေါ်မှာ သူတို့ကားတစ်စီးတည်း။ ကားလမ်းကလည်း အမှောင်ထုတွေ ကြီးစိုးလာသလိုထင်ရသည်။

“ရှင်ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မကိုခေါ်လာခဲ့တာလဲ။ ရှင် ဒီလောက် ကျွန်မကိုလက်စားချေရရင် ဝတ်ပါတော့ရှင်။ ဒီလောက် နှိပ်စက်ရရင် ကျေပါတော့။ တကယ်ဆို ကျွန်မတို့ဘက်က နစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါ။ ကလေးတစ်ယောက်ကို လင်ကောင်မဖော်နိုင်ဘဲနဲ့ မွေးခဲ့ရတာပါ”

ဆောင်းမိုးပွင့် အသံတွေတုန်လာပြီး မျက်ရည်တွေပါ

ကျလာခဲ့လျှင် စစ်သည် တုန်လှုပ်ချင်သည့်စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးထိန်းရသည်။

“ကိုယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး ဆောင်းမိုးပွင့်၊ စည်သူလည်း သေသွားခဲ့ပါပြီ။ ကာယကံရှင်တွေမရှိတော့ပြီမို့ တို့နစ်ယောက်ရဲ့ အငြိုးအတေး အာဃာတတွေကို ရပ်တန့်လိုက်ပါပြီ”

“ဘာ! ဘာပြောတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ဆောင်းမိုးပွင့် တုန်လှုပ်သွားသည်မှာ မီးမီးကိုလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာစိုးလို့ပါ။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကာယကံရှင်တွေမရှိတော့တဲ့အတွက် ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့လိုက်ကြပါစို့”

“အို! မမေ့နိုင်ပါဘူး။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေဟာ အိမ်မက်မဟုတ်ဘူးရှင်၊ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ကြာခဲ့ရတာ။ မိန်းမသားတွေအနေနဲ့ ကမ္ဘာ့မျက်သလိုခံစားခဲ့ကြရတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ်တို့ဘက်က မင်းတို့ဘက်ကို ပြန်လည်အလျော်အစားပေးဖို့ အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“ရှင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မင်းကို ငါလက်ထပ်မယ်လေ၊ သမီးရော မင်းအမေ

ကြီးရော အားလုံးကို တို့မိသားစုက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ကြင်ကြင် နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်ပြုစုသွားပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

သူ့စကားကိုကြားရလျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်မှောင်ကြွတ် သွားရသည်။ ဩ... လက်စသတ်တော့ သူတို့မိသားစုက မီးမီး ကိုလိုချင်တာနှင့် သူမတို့အားလုံးကို လက်ခံဖို့စဉ်းစားနေတာကိုး။ ဆောင်းမိုးပွင့်မျက်ရည်ခိုးတွေနှင့် သီးနှင့်လာရသည်။ တော်တော် အကြံကြီးပါလား။

“ဆောရီးပါ ဦးကောင်းစစ်သည်။ ရှင့်စိမ့်နီနီကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကလေးနဲ့ပြပြီး အကျပ်ကိုင်တာမဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ ပြတ်သန်းခံစားခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခတွေကို စာနာသောအားဖြင့် ကျွန်မတို့ကိုချမ်းသာပေးလိုက်ပါတော့ရှင်။ ကျွန်မဟောင်းပန်ပါ တယ်”

စေ့စပ်ပွဲက ဘယ်လိုမှငြိမ်းချမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ကောင်းစစ်သည်ကတော့ ကားကိုမီးထိုးကာ မောင်းနှင် နေလေဆဲ။ ဆောင်းမိုးပွင့်ကလည်း ကားရပ်ပေးဖို့တောင်းဆိုဆဲ။ သူ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“ဆောင်းမိုးပွင့်၊ မင်းဘာမှပြောမနေနဲ့တော့။ မင်းကို ငါခိုးလာခဲ့ပြီ”

“ဘာရှင့်! ရှင်... ရှင် မယုတ်မာနဲ့။ ကျွန်မကတော့ ဦးအောင်လွန်းဆွေလက်က ကယ်တင်လာခဲ့တယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူးတောင် တင်တော့မလို့”

“ရတယ်... မတင်နဲ့။ မင်းကို ငါခိုးလာတာ။ မင်းကို ငါ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်မယ်”

“ဘာ! ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကို၊ ရှင်ကြီး ကျားထက် ဆိုးဆိုတာ ရှင့်လိုလူစားပဲ။ ရှင့်ကိုလုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“မင်းပြောချင်သလိုပြော၊ ထင်ချင်သလိုထင်ပေတော့။ ငါဘာမှမပြောတော့ဘူး”

“ရှင့်စာရင် ဦးအောင်လွန်းဆွေကိုယူတာကမှ တော် ဦးမယ်။ ရှင် အလကားလူ”

ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသတွေသောကတွေနှင့် လူက ပူထူ နေပြီး သူ့ကိုအော်ပစ်လိုက်တော့ ကောင်းစစ်သည် ဒေါသတွေ ကိုပုံမှာ ကျားနာကြီးတစ်ကောင်နယ်။

“ဘာကွ! မင်း ဒီစကားမျိုး နောက်တစ်ခါပြောရဲပြော ကြည့်။ မင်းကို ငါသတ်ပစ်မယ်။ အလကားမိန်းမ၊ ကိုယ့်သမီး မျက်နှာမှမထောက်၊ ကလေးကို ပံ့ပွားစာဖြစ်အောင်လုပ်တယ်”

“ရှင်ကရော ဖအေရင်းမို့လား”

www.burmeseclassic.com

“ငါက ဦးလေးအရင်းကွ၊ သမီးကို ဖအေတစ်ယောက် လိုချစ်နိုင်တယ်။ မင်းသာ အယောင်ဆောင်အမေ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် မတရားမပြောနဲ့”

“ငါ စည်သူ့သူငယ်ချင်းဝေယံနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ၊ စည်သူနဲ့ ငြိတာ ဆောင်းနှင်းပွင့်၊ မင်းက အချောင်မုဆိုးမ ကလေးအမေ ဝင်လုပ်နေတာကွ”

ကောင်းစစ်သည် အကြောင်းစုံတွေ သိသွားပြီဆိုတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အရှက်တွေရော ဒေါသတွေပါ ပေါင်းစပ်ပြီး ပေါက်ကွဲလေပြီ။ ကားလေးထဲမှာ ကျားနဲ့ဆင် တွေ နေသည့်နှယ်။

“ရှင့်ကိုအရမ်းမုန်းတယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို အခု ကားရပ် ပေး။ ရပ်... ရပ်... အခုရပ်”

ကားက လမ်းမပေါ်မှာ မြွေလိမ်မြွေကောက်လိုဖြစ်သွား တော့ ကောင်းစစ်သည် ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်ရ သည်။ သူ ဆောင်းမိုးပွင့်အပေါ် သည်းမခံနိုင်တော့။

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ... မင်းကို ငါက လူလိုသူလိုဆက်ဆံနေလို့ မနာခံတာလား။ တောက်! မင်းတော့ သေတော့မယ်”

သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခါရမ်းပြီး သူဆောင့်တွန်းလိုက် သဖြင့် ဆောင်းမိုးပွင့် ထိတ်လန့်သွားစဉ် သူက ကားတံခါးတွေ လှောင့်ချုပ်လိုက်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းရှိရာ ပြည်သို့တောက်လျှောက် မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းမှာပင် အိမ်သို့ဖုန်းဆက်လိုက်သေး၏။

“မေမေ၊ ဖေဖေပြန်ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ သား၊ သားဘယ်ရောက်နေလဲ”

“သား ပြည်ကိုသွားနေတယ်မေမေ၊ သား ဆောင်းမိုး ပွင့်ကို ခိုးပြေးသွားပြီ။ နှစ်ရက်ကြာမှ ပြန်လာခဲ့မယ်။ မီးမီးနဲ့သူ့ အတွားကို ဖေဖေ သွားပြီးအိမ်မှာခေါ်ထားလိုက်ပါလို့”

“ဪကွယ်... ဆောင်းမိုးက သားကိုကြည်ဖြူလို့ လား။ တော်ကြာမှ အလိုမတူဘဲ ခိုးပြေးပါတယ်ဆိုပြီး သား ထောင်ထဲရောက်နေပါဦးမယ်”

“သူမကျေနပ်ရင်လည်း သားထောင်ကျခံလိုက်မယ်။ အလကားပြောတာပါမေမေ၊ အဆင်ပြေပါတယ်။ ကလေးကို အိမ် ခေါ်ထားလိုက်နော်။ အခုချက်ချင်းသွားခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါမေမေ။ သားတို့ နှစ်ရက်ကြာမှပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ စီစဉ်နေသည့်ကောင်စစ်သည်အား ဆောင်းမိုးပွင့် ဒေါသတွေဖြစ်နေရပေမယ့် လောလောဆယ် ဘာ

ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

သူပြောသလို သူ့ကိုထောင်ထဲထည့်ပစ်ရမှာလား။ သူကရော ကိုယ့်ကိုတကယ်လက်ထပ်မှာလား။ ဆောင်းနှင်းပွင့်နှင့် စည်သူလိုပဲ တစ်နပ်စားကြပြီး အညွန့်ချိုးပစ်မှာလား။ ကလွဲစား ချေတာသာဆိုရင်...

လောလာဆယ်တော့ သူမငိုရလွန်းလို့ မောပန်းသွားခဲ့ပြီး ကားနံရံကိုမှီကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မာခန်း (၂၉)

“ဟေ့! နိုးပြီလား။ နိုးရင်လည်း ထတော့”

သူမနိုးတော့ ညသန်းခေါင်ရောက်နေပေပြီ။

“ဒါ ပြည်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမှာ”

သူ့ကားက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်တော့ ခြံစောင့်လူကြီးတစ်ယောက် ပြာပြာသလဲထွက်လာခဲ့သည်။

“ကိုကောင်း”

“ဦးလေး အသင့်ပြင်ဆင်ထားသလား”

သူ့ လမ်းမမှန်းဆက်ထားသည်မို့ အရာရာအဆင်သင့်

ပါပေ။

“လာ”

သူက ဆောင်းမိုးပွင့်၏လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရပေ။ အိမ်လေးကတော့ ခပ်သေးသေး။

“တစ်ခုခုစားရအောင်”

“မစားဘူး။ ရှင် ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မထိနဲ့”

“ငါက ထိရုံထိမှာမဟုတ်ဘူး။ အပီအပြင်”

“ရှင်နော်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ထောင်ထဲထည့်မှာ”

“ဘာလဲ၊ အသက်မပြည့်သေးတဲ့ကလေးလေးကို လာမိလို့လား။ ကဲပါ ဆောင်းရယ်၊ စိတ်လျော့ပါတော့။ စည်သူနဲ့ ဆောင်းနှင်းပွင့်တုန်းက ကျွန်ခွဲတဲ့အကြွေးကို မင်းအပေါ် ဆုပ်လိုက်ပြီ။ ငါ့ကိုကြည်ဖြူလိုက်ပါတော့ကွာ... နော်”

ပြောပြီး သူက အိမ်တံခါးပိတ်လိုက်ကာ ဆောင်းနီအခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားဖို့ပြင်တော့ သူမ သူ့ကိုရဲရင့်စွာ ဆိုင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဦးကောင်းစစ်သည်၊ ရှင်ကတော့ ဘာအကြံ ကျွန်မကိုခေါ်လာတယ်မသိဘူးပေါ့”

“ဪ... ခက်လိုက်တာ၊ ခိုးလာပါတယ်ဆိုမှ မင်းကို လိုချင်လို့ပေါ့၊ လက်ထပ်ချင်လို့ပေါ့။ ခုလောက်ဆို မေမေတို့နဲ့ မင်းအမေ စကားစမြည်တွေပြောနေကြမလား၊ အိပ်ပဲနေကြမလား မသိဘူး”

‘ကျွန်မပြောချင်တာ ဒါမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပြောချင်တာ ရှင် ကျွန်မကိုအနိုင်မကျင့်ဖို့ပြောချင်တာ။ တကယ်လို့ ရှင် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း မိသားဖသားပီပီ လက်ထပ်ပါ”

“အင်းလေ၊ မိသားဖသားပီပီ ကောင်းမွန်စွာလက်ထပ်မှာပါ။ လောလောဆယ်”

“ဟင့်အင်း... ရှင် တခြားမှာသွားအိပ်ပါ။ ကျွန်မကို အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့”

“ဟောဗျာ! ခိုးလာပြီး တခြားစီ ခွဲနေရမှာလား”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ချစ်လို့ခိုးလာတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လက်စားချေဖို့ခိုးလာတာမဟုတ်လား”

“ရော်!... ခက်လိုက်တာကွာ၊ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆိုမှ အပေါက်နဲ့လားဖြစ်နေပြီ”

“တော်ပြီ၊ ရှင်သွားတော့။ ကျွန်မကိုထားခဲ့တော့”

သူမ ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတော့လည်း ကောင်းစစ်သည် အလျော့ပေးလိုက်ပါသည်။ သူကလည်း နွားသိုးကြီးပြတ် နွားငတ်ရေကျနေသည့်လူမဟုတ်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဒီအခန်းမှာအိပ်၊ ငါ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်မယ်။ မင်းစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပဲ”

“စိတ်ကတော့ မချမ်းသာပါဘူး။ ကဲ! ရှင်သွားတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး၊ သူ့ကိုနှင်လွှတ်လိုက်လျှင် ကောင်းစစ်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိပ်ဖို့ပြင်ရသည်။ စကတည်းက ယဉ်သကိုဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်ရမည်။ ဒီဇာတ်ဟာ သူထင်သလို လွယ်ပါ့မလား။ ကြည့်ကျက်လုပ်သွားရတော့မှာပေါ့လေ။

အခန်း (၂၄)

မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲရွာနေသည်မို့ အိမ်အပြင်မှာ သူအိပ်လို့မရ။ မိုးကလည်း ပက်သေး၊ ခြင်ကလည်း ကိုက်သေး။ ဒီအိမ်ဟာ လူနေသည့်အိမ်မဟုတ်ဘဲ တစ်ခါတလေမှ နားကြသွားကြသည့်အိမ်မို့ ဘာမှပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိ။

အထဲခန်းမှာတော့ စောင်နှင့်ခြင်ထောင်နှင့်၊ မွေ့ရာနှင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။ သူ့မှာသာ သစ်သားဆက်တီလေးတွေကိုဆက်ပြီး အိပ်လို့လည်းမရ။ ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်ဖို့ကျတော့လည်း ညစ်တီးညစ်ပတ်ကြီး။ တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေရသည်။ တစ်လမ်းလုံး ကားမောင်းလာရလို့ လူကလည်း အရမ်းပင်ပန်းနေပါပြီ။

ဘာစိတ်ညှာစိတ်တွေမရှိပေမယ့် သူ အထဲက အိပ်ရာ

မှာကပ်ပြီး အိပ်လိုက်ချင်စိတ်က တားမရဆီးမရ။ အင်း... အထဲက မချောကလည်း မိဘုရား ကင်းကိုက်တာထက် ကဲကဲဆတ်နေတော့ အခြေအနေတွေကမလွယ်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်လိုမှအိပ်လို့မရ၊ အဆင်မပြေလွန်းသည့်အခါ ကောင်းစစ်သည် ခြေထောက်ကို သူခိုးနင်း၊ နင်းကာ အထဲခန်းသို့ဝင်လာမိသည်။ အခန်းက တံခါးတွေဘာတွေ ရှိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ကန်လန်ကာလောက်သာ ကာထားသည့်အခန်း အိမ်က တောအိမ်။

သူမထံမှ အသက်ရှူသံမှန်မှန်ကို ကြားနေရသဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေကြောင်း သိရ၏။ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမှာ မချောကတော့ ဖိမ်ကျကျအိပ်ပျော်လို့။

သူ ခြင်ထောင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းစွာဖွင့်ပြီး ကုတင်စွန်းလေးမှာ ဝင်ကပ်အိပ်လိုက်ပုံမှာ ကျားမကြီးကို ထိမှာစိုးလို့ပါ။

ဟင်း... ကျားမကြီးထက်တောင် ဆိုးသေး။

စောင်မခြုံရကာမှနေရော၊ မွေ့ရှာပေါ်ရောက်ပြီး ခြင်ထောင်ထဲဝင်လိုက်ရသည်မို့ အတော်ဟန်ကျသွားကာ ကောင်းစစ်သည် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားမိပါသည်။

“ဟင်!”

အရမ်းအိပ်ချင်နေသည်မို့ တစ်ညလုံးနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ဆွပ်သွားမိသည့်ဆောင်းမိုးပွင့်၊ သူနီးလာတော့ အိမ်လေး၏ထရုံဆိပ်ကွေ့ကြားမှ နေရောင်ခြည်တွေ ဝင်လာကြပေပြီ။

ထို့အတူ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ကောင်းစစ်သည်ရင်ခွင်ထဲက တင်းကျပ်စွာဖက်ခံထားရသည်ကြောင့် လူက ရေနွေးကန်ထဲ ချစ်ချစ်လိုက်ရသလို တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းထူပူသွားရသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ဘဝသွားပြီထင်တယ်။ အို! သွားဆရာပေါ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူတူရှိနေရတာပဲ။

သူမ ဒေါသပုန်ထကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်ကျွေးထပ်လိုက်တော့ သူလည်း ရိုးတီရားတားနှင့် ထထိုင်လေသည်။

“ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာ အိပ်ရေးမဝသေးဘူးကွ”

“အောင်မယ်! ရှင့်ကိုယ်ရှင် ပြန်ကြည့်ဦး။ ညကတော့ ဆန်ဆောင်ပန်ဆောင်အပြင်ထွက်သွားပြီး၊ သူခိုးသူဝှက်လို ပြန်ဝင်လာတာ ရှင်မရှက်ဘူးလားဟင်။ ရှင့်မှာ ယောက်ျားသိက္ခာယောက်ျားမာနဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလား။ ရှင့်ကို ရဲတိုင်မယ်”

၂၇၆ ❀ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“ရတယ်... တိုင်။ ဒီလောက်တိုင်ချင်နေတာ တိုင်
ဒါပေမဲ့ မင်းသတိထားရမှာက မင်းလည်း အပျိုပြန်ဖြစ်လာ
မဟုတ်ဘူးနော်။ ငါထောင်ထဲရောက်နေတုန်း မင်းက အပြင်
ကလေးတွေဘာတွေမွေးပေါ့။ တစ်ခုရှိတာက ငါတို့နှစ်ယောက်
အမြွှာမျိုးတွေမို့ အမြွှာမွေးချင်တောင်မွေးမှာ။ မီးမီးမှာ အ
တာပေါ့ကွာ။ မောင်နှမတွေအများကြီးပေါ့။ ငါကတော့ ရုပ်တယ်
ယောက်ျားပဲ။ ထောင်ကျလည်းဘာဖြစ်လဲ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် ကျွန်မကိုဖျက်ဆီးလိုက်ပြီလား
ယုတ်မာကြီး။ အလကား... မုဒိန်းသမား”

“ဟေ့! မင်းစကားတွေ မင်းပြန်ရုပ်သိမ်းစမ်း။ မင်း
ငါဖျက်ဆီးရုံသက်သက် ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး။ လက်ထပ်
လာတာ။ တစ်ဘဝလုံးအတွက် တစ်ဘဝစာရည်ရွယ်ပြီး နှို
တာ။ မင်းကရော ပေဘကျားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်တာ
ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမသိတဲ့ဆယ်နှစ်သမီးလေး
တောက်! မင်းလိုမိန်းမမျိုးက တယုတ်ယုတ်အလိုလိုက်နေဦး
ဘူး။ ကုတ်ချိုးပြီး သတ်ပစ်လိုက်မှအေးမှာ”

“အောင်မယ်! အောင်မယ်! ရှင်သတ်တိုင်း ငြိ
အောင် ကျွန်မကရော ခြေမပါလက်မပါတဲ့ အကျိုးကြီးနဲ့

“ကဲ!... ဒီလောက်ကဲဆတ်နေတဲ့မိန်းမ၊ ဒီလောက်
တိုက်ကူးယဉ်ပြီး ထင်တိုင်းကျဲနေတဲ့မိန်းမ၊ လက်တွေ့ကျကျ
သဘောပေါက်သွားအောင် ပြရသေးတာပေါ့ကွာ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

တကယ့်ကိုးတောင်ပြည့်ကျားကြီးကို လက်ဝါးနှင့်သွား
တိုက်စားမိသည့်ကြောင်မလေးလို ယခုတော့ ဆောင်းမိုးပွင့် ပြေး
သက်မရှိတော့။

ညက မိုးတွေသည်းရံသည်းပေမယ့် မိုးလင်းမှ မုန်တိုင်း
အကယ်လာတော့သည်။ ကမ္ဘာပျက်တော့မတတ် တိုက်ခတ်နေ
သည့်မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်းအောက်မှာ ဆောင်းမိုးပွင့် အသက်ရှူ
နိုင်ကိုပင် သတိမရ။

သူနှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားအထဲမှာ ကြုံရစဉ်ကထက်
သပေါင်းများစွာဆိုးသော ကမ္ဘာပျက်မုန်တိုင်းထဲမှာ သူမ မလွှဲ
သွား မလွန်သာ။

လူမင်း ဘုန်းကြီးရင် နတ်မင်း မနေသာ...
လူကြမ်းရင် နတ်ကြမ်းမခံနိုင်... တဲ့။

ဟုတ်မဟုတ်မသိပေမယ့် သူ ကြိမ်းရမ်းပစ်လိုက်တာ ဆောင်းမိုးပွင့် ငြိမ်သက်သွားပေပြီ။

သူ့ကိုဘာစကားမှမဆိုတော့ဘဲ သူပြုသမျှ နုနုလို့ တာ သနားဖို့ပင်ကောင်းနေသေးရဲ့။ တကယ်ကျတော့လည်း ဆောင်းမိုးပွင့်ကို မုန်းတယ်မုန်းတယ်လို့အော်နေရင်းမှပင် ဘယ်လိုမှလက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ ချစ်မိလို့ပေါ့။

အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်နေမိတာ ချစ်လို့သော် သူမဘက်ကတော့ အမုန်းမိုးတွေ အမုန်းငြိုးတွေ ဟန်မတူ။ ဘယ်လိုလဲ ဆောင်းမိုးရယ်၊ ဒီလောက်ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးလုပ်ထားတာတောင် မင်းမာနတွေ ကြိမ်းမီးအုံ့သမီးတောင်မြဲလို ရင်ထဲမှာ သိုဝှက်ထားတုန်းလား။

သူမနှင့်နေရတာ နှစ်သက်လွန်းလို့ သူမကိုလည်း ကျဉ်အောင်လို့ သူ သူငယ်ချင်းရဲ့တောစခန်းအိမ်လေးမှာ ရက်လောက်နေဦးမည်။

သူက အကြင်နာတွေနှင့် ယုယသည့်အခါ မေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်လာမှာပါပဲ။ အတွေးနှင့် ကောင်းစစ်သည် သူမကလေးလေးတစ်ယောက်လို ပြုစုယုယနေမိပေမယ့် သူမအကြံတွေကတော့ စိမ်းမှစိမ်းပါပဲ။

သူမသိချင်ယောင်ဆောင်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်နေရပါပြီ။ ငါ့ပုံသေနည်းတွေ မှားယွင်းကုန်ပြီလား။ ငါက သူ့ကို သိပ်ချစ်လို့ မီးမီးကိုလည်း အပိုင်ရချင်လို့ အမွေခိုးလာခဲ့ပေမယ့် သူမဘက်က ဘယ်လိုတွေ့နေမည်မသိ။

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက တစ်ဖက်ခြံမှာနေသည်မို့ ထမင်းဟင်းများ အချိန်တန်လျှင်လာပို့စပြု။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်နေ့များက ရင်ခုန်ကြည်နူးဘွယ်။ သို့သော် သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ခုန်ကြည်နူးနေရပြီး သတို့သမီးက အမုန်းမီးတွေ ပွင့်နေတာတော့ သဘာဝမကျ။

“ဆောင်းမိုး၊ ကိုယ်တို့ ဒီအနီးအနားတောင်ကုန်းလေးတွေမှာ လမ်းလျှောက်ရအောင်နော်”

သူတို့နေသည့်အိမ်ကလေးဟာ တောစပ်နှင့်နီးသည်မို့ တောင်ကုန်းလေးတွေ၊ တောတွေနှင့် မဝေးလှပါ။ ရွာနှင့်လည်း ခပ်နီးနီး။

သူတောင်းဆိုတော့ သူမက အင်းမလှုပ်အဲမလှုပ်။ သို့သော် သူ ယုယစွာဆွဲခေါ်လာတော့လည်း အရုပ်ကလေးလို ပါလာခဲ့တာပါပဲ။ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက်နေကြတုန်း မိုးတွေ ပြုန်းခနဲရွာလာခဲ့တော့ သူ သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ နီးရာ

အပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ပြေးဝင်ရသည်။ သစ်ပင်က ကြီးတော့ မိုးလုံပေမယ့် တိုက်ခတ်သည့်လေတွေကြောင့် အိမ်ထဲမှာ နေသလိုတော့မလိုခြုံ။

မိုးက မတိတ်နိုင်ဘဲ အပြီးတကြီးရွာနေတော့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြာလာသည့် ဆောင်းမိုးပွင့်ကို သူရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲဖို့ထားမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သစ်ပင်အောက်မှာ ကမ္ဘာကြီးကိုပင် မေ့လှလှ။ အပြင်လောကမှာ မိုးတွေတအုံးအုံးရွာ၊ လေပြင်းတွေ တိုက်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နွေးနေကြသည်။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ဆောင်းမိုးကို ကိုယ်ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီ”

ညည်းညူရင်း သူအိမ်ဘက်ဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ခပ်ရေးရေးပဲမြင်ရသည်ဆိုတော့ အဝေးသာ။ မိုးကလည်း တော်တော်နုနုတိတ်မည်ပုံမမြင်။

“ဒီလိုပဲနေလို့တော့ ကိုယ်တို့အအေးမိလိမ့်မယ်။ ပြန်ကြမလားဟင်”

“ချမ်း... ချမ်းတယ်၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ အချမ်းအဇာတ်မခံနိုင်ဘူး”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်လာသည့် ဆောင်းမိုးကို ကြည့်ပြီး ကောင်းစစ်သည် ဘယ်လိုမှတိတ်မကောင်းနိုင်။ မိုးနေကလည်း စောစောက သာယာပြီး ယခုကျ မျက်လှည့်ပြလိုက်သလိုနယ်။

သူ ကိုယ်ဝတ်ထားသည့် စပို့ရှပ်လက်ရှည်ကိုချွတ်ပြီး ဆောင်းမိုးကို ထပ်ဝတ်ပေးရင်း အရင်လေးမျက်နှာသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

“ဟော! ဟိုနားမှာ တဲလေးတစ်လုံးပါလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီမှာပဲနေမယ်”

သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲ မိုးခိုရင်း မိုးတိတ်အောင်စောင့်နေသည့်အဖြစ်။

“ရှင်အရမ်းချမ်းနေပြီ၊ ရှင့်အင်္ကျီပြန်ယူ”

“ရတယ်”

ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်၊ အပေါ် ခိုင်းဗလာနှင့် သူလည်းခိုက်ခိုက်တုန်နေပါပြီ။ အိမ်ကိုပြန်လျှင် နာရီဝက်လောက် လမ်းလျှောက်ရမှာဖြစ်ပြီး တဲကိုသွားလျှင်တော့ ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ပေါ့။ သို့သော် ကိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်မှ နားရမှာမဟုတ်လား။

သူဖက်ထားပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အေးစက်လာပြီ
မို့ ဆောင်းမိုးပွင့်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်ရန် ဘယ်လိုဆောင်
ရွက်ပေးရမလဲပဲ သူစဉ်းစားလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ဆောင်းမိုး
ကပင် သူ့ကိုအကြံပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဒီမှာနေလို့ကတော့ အအေးပတ်ပြီး သေမှာ
ပဲ။ အိမ်ကိုပဲပြန်ပြေးကြမယ်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ တဲမှာက
ဘာမှရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ရေစိုတာပဲအဖတ်တင်မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြေးကြစို့ကွာ၊ အိမ်ရောက်ရင် အဆင်ပြေ
သွားမှာပါ”

နှစ်ယောက်အတူ မိုးရေထဲသို့ထွက်လိုက်ကြပြီး အိမ်သို့
ရောက်အောင် လက်ချင်းတွဲပြီး ပြေးကြသည်။ နာရီဝက်လောက်
လျှောက်ခဲ့ရသည့်ခရီးပေမယ့် အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့်မို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်
လောက်နှင့်ရောက်သွားကြသည်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် ဆောင်းမိုးပွင့် တင်းထားသည့်စိတ်
တွေ လျှော့ချလိုက်ပြီထင်။ တစ်ကိုယ်လုံးပြာနုနု၊ ခိုက်ခိုက်တုန်
နေရာမှ သူမခွေခနဲလဲကျသွားတော့ ကောင်းစစ်သည် အရမ်းတုန်
လှုပ်စိုးရိမ်သွား၏။

သူမအတွက် သူ့အကောင်းဆုံးလှုပ်ရှားရပါပြီ။

သူမရဲ့ရေစိုအဝတ်တွေကိုချွတ်ပစ်ပြီး မနွေက ရွာထဲမှ
ဝယ်ထားသည့်အဝတ်တွေကို ချက်ချင်းလဲပေး၊ ခေါင်းတွေရေ
သုတ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ စောင်နှင့်ထွေးထားလိုက်ပြီးမှ...

သူ ကိုယ့်အတွက် အဝတ်လဲ၊ ရေသုတ်ဖြစ်သည်။ သူ
ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိသူမို့ အဝတ်နွေးနွေးထွေးထွေးလဲလိုက်တာ
နှင့် အိုကေသွားပေပြီ။

သူ့ချက်ချင်းပင် အသင့်ရှိနေသည့်ရေခွေးနှင့် ကော်ဖီ
ဖျော်လိုက်ပြီး ဆောင်းမိုးပွင့်ကို နှိုးတိုက်ရသည်။

“ဆောင်းမိုး... ဆောင်းမိုး ကော်ဖီပူပူလေးသောက်
ရအောင်။ ဒါမှခွေးသွားမှာ”

“ချမ်း... ချမ်းတယ်၊ အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

“ထဲ! ကော်ဖီလေး သောက်လိုက်၊ သက်သာသွားမယ်
နော်”

သူမကိုပွေ့ထူပေးပြီး သူ ကော်ဖီပူပူလေး တိုက်ရသည်။
သူမ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်တော့။

“မိုးစဲရင် အိမ်ပြန်ကြမယ်၊ ကျွန်မပြန်ချင်တယ်”

“ဒီနေ့ မုန်တိုင်းသတင်းကြေငြာထားတယ်လေ။ နေပါ
ဦးကွာ၊ ဒီမှာ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်”

သူမ ခိုက်ခိုက်တုန်ရင်း ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားတော့
 ကောင်းစစ်သည် သူမကိုစောင့်ရှောက်ရင်း တစ်နေကုန်ရသည်။

အခန်း (၂၅)

နောက်နေ့မနက်မှာ သူတို့ ရန်ကုန်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
 သူက ကိုယ့်အိမ်သို့ခေါ်သွားလိုပေမယ့် သူမက လက်မခံ။

“ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ။ အိမ်ပဲပြန်မယ်”

“ဆောင်းမိုးကလည်းကွာ၊ ကိုယ်တို့ ညားနေကြပြီပဲ။
 လင်မယားဖြစ်နေကြပြီလေ။ ဘာလို့ပြန်နေတော့မှာလဲ၊ ကိုယ့်အိမ်
 ကိုပဲလိုက်ခဲ့ပါတော့။ မီးမီးတို့လည်း အိမ်မှာရောက်နေပြီလေ”

သူ မိုးရေထဲမှာ မုန်တိုင်းကိုအတူဖြတ်ကျော်ပြီးကတည်း
 က ဆောင်းမိုးပွင့်အပေါ် ချစ်မိုးကြီးစွေခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင်
 ဩချရမတတ်။

သူမအပေါ် အရမ်းစိတ်ရှည်မိသည်လေ။

သူမကတော့ ယခုထိ သူ့ကိုမုန်းမိုးတွေ စွေတုန်းလား
မသိ။ သူမမျက်နှာကို သူ့အဖတ်ရခက်နေသည်။

“ကျွန်မကို နည်းနည်းတော့ လေးစားပါဦး ဦးကောင်း
စစ်သည်။ ရှင် အမွေခေါ်သွားတဲ့နောက် ပါသွားရတဲ့ကြားထဲ
ရှင့်အိမ်ကိုပါ အရှက်မရှိ လေးဖက်ထောက် တက်ရ လိုက်ရမှာ
လား”

“ဟာကွာ! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဆောင်းမိုးရယ်၊
ကိုယ် အိမ်ကိုမုန်းဆက်ပြီးပါပြီ။ အားလုံးဝမ်းသာကြည်ဖြူနေကြ
တဲ့အဖြစ်၊ စောင့်မျှော် စောင့်ကြိုနေကြတဲ့အဖြစ်ပါ။ ဆောင်းမိုး
ထင်သလိုမဟုတ်ပါဘူး”

သူကားမောင်းရင်း ချောမော့ဖြောင်းဖြပေမယ့် သူမရဲ့
အပြုံးက နာနာကြည်းကြည်း။

“ရှင်တို့လိုချင်တာ စည်သူရဲ့ရင်သွေးပါ။ ကျွန်မက ကြား
ထဲက ဓားစာခံပါ”

သူမရဲ့စကားကြောင့် ကောင်းစစ်သည် ထိတ်လန့်တုန်
လှုပ်သွားကာ ပြာပြာသလဲငြင်းဆိုရသည်။

“ဟာ! ဆောင်းမိုးမှားနေပြီ၊ ကိုယ် မင်းကို ဘုနဲ့ဘောက်
ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲကပဲ အရမ်းချစ်မိခဲ့တာပါ။ သူများလက် အပံ့

ခံနိုင်အောင်ကို ချစ်တယ်။ ချစ်လို့ခိုးပြေးတာပါကွာ။ မီးမီးကို
လိုချင်တာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါက အဓိကမကျ
ပါဘူး”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ကိုယ့်တိုက်
ခန်းမှာ အားမွေးဦးမယ်။ ရှင့်နောက်ကို ချက်ချင်းမလိုက်နိုင်သေး
ဘူး”

“ဆောင်းမိုးကလည်းကွာ၊ စတန့်တွေထွင်ပြန်ပြီ။ အဲဒီ
မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လုပ်စရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ညနေကျ ကိုယ်လာခေါ်မယ်။ မီးမီးက
ထည်း မင်းကိုလွမ်းနေမှာ”

“သူ့အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ အဆင်ပြေနေမှာပေါ့ရှင်”

သူမအသံက လောကကြီးကို သံဝေဂရနေသည့်အသံ
ဖြစ်နေလျှင် ကောင်းစစ်သည် စိုးရိမ်ရပြန်၏။ သို့သော် သူမဆန္ဒ
အတိုင်း သူမအိမ်မှာ ချပေးခဲ့ရသည်။ အချိန်က နေ့လယ် ဆယ့်
နှစ်နာရီ။

“ကိုယ် ညနေလာခေါ်မယ်နော်”
လမ်းမှာ ဝင်ဝယ်လာခဲ့သည့် အစားအသောက်ထုပ်များ

၂၈၈ ❀ ကြယ်စင်စုန်းဝေ

ကို ပေးခဲ့ပြီး သူ နောက်ဆံတင်ငင်နင့်ပင် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့
သည်။

အိမ်မှာ မိသားစုကလည်း စောင့်မျှော်နေကြမည်လေ။

အခန်း (၂၆)

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို ဘယ်လောက် ထိပါးစေ
လိုက်သလဲ။

မီးမီးကိုလိုချင်တာနှင့် တစ်မိသားစုလုံးက သူမကို ခုတုံး
ဆုပ်လိုက်ခြင်းပါ။ ကောင်းစစ်သည်နှင့်သူမဟာ ကမ္ဘာရန်သူတွေ
နဲ့ သူ့ပါးစပ်မှထွက်သမျှစကားလုံးတို့ကို ဆောင်းမိုးပွင့်မယ့်နိုင်။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်ပတ်က-လျှောက်ထားသည့် တောင်ငူ
မြို့မှ ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးခန်းသို့ သူမ အခြေအနေလှမ်းမေးလိုက်
တော့ အလုပ်ခန့်စာပို့လိုက်မည်တဲ့။

အလုပ်ခန့်ပြီဆိုသဖြင့် သူမ တောင်ငူသို့သွားတော့မည်။
မီးမီးကိုလိုချင်တာနှင့် သူမကိုသိမ်းပိုက်တာမှန်းသိသိကြီးမို့ ဆောင်း

မိုးပွင့် လည်စင်းမပေးနိုင်တော့ပါ။

မီးမီးကို အသက်လောက်ချစ်ပေမယ့် အားလုံးအဆင်ပြေကြဖို့အတွက် သူမ အဝေးသို့ပြေးတော့မည်။

ကိုယ်နှင့်ကမ္ဘာရန်လိုဖြစ်ခဲ့ကြသူတစ်ဦးရဲ့ လှည့်ကွက်မှာ သူမ ဒူးထောက်အရှုံးမပေးလို။ မေမေ့ကိုတော့ မီးမီးအဆင်ပြေပြီး နေသားကျပြီဆိုတော့မှ သူမထံသို့ခေါ်ယူတော့မည်။

ဆောင်းမိုးပွင့် နာရီကြည့်လိုက်၊ သိမ်းသင့်တာတွေကို သိမ်းလိုက်လုပ်ရင်း နှစ်နာရီထိုးတော့ ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ သူမအတွက် အရေးကြီးတာလေးတွေပဲ ယူသွားမှာပါလေ။

မီးမီးရဲ့ဓာတ်ပုံလေးတွေ၊ မီးမီးနဲ့မတော်တော့သည့် အင်္ကျီလေးတွေ၊ ကစားစရာလေးတွေကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း ရင်ခွင်မှာ ဝွေရင်း မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာ စီးကျလာတော့ သူမစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်နှင့် ရှိက်ငိုမိသည်။

သည်ဘဝ သည်မျှသာပဲ မီးမီးရေ...

မိဘမဲ့တဲ့တူမလေးမို့ အသက်မကချစ်ရပေမယ့် အခြေအနေတွေက ဆိုးဝါးခဲ့ပြီ။ သို့သော် စည်သူတို့ဘက်က အရေးချမ်းသာသည်မို့ မီးမီးဘဝရှေ့ရေးကိုပဲ သူမကြည့်တော့မည်။

ကောင်းစစ်သည်အတွက် စာတစ်စောင်တော့ သူမ

ခဲ့ရဦးမည်။ နို့မို့ အခြေအနေတွေကို သူထင်ရာတွေးနေဦးမည်။ အတွေးနှင့် ဆောင်းမိုးပွင့် စာတစ်ရွက်ယူကာ ချရေးဖို့ပြင်လိုက်သည်။

သူမရင်ထဲ ကြိမ်မီးအုံးသလို ခံစားနေရတာ အမုန်းတွေလား။ မီးမီးကိုလွမ်းတဲ့အလွမ်းတွေလား။ မေမေကတော့ မြေးထက် သမီးကိုပိုပြီးခင်တွယ်ပါလိမ့်မည်။ သူမဆီ မေမေလိုက်လာမှာပါ။

ဦးကောင်းစစ်သည်

ရှင်တို့ရဲ့စံမက်န်းအရ မီးမီးကိုရသွားပြီမို့

ကျွန်မကိုစွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့...

ရှင်ကိုလက်စားချေမယ်ဆိုပြီး လက်နက်တွေ ပြင်ခဲ့ပေမယ့် ကျဆုံးခဲ့ရတာက ကျွန်မပါ။

အတွဲအလှည့်တွေ ဝင်ကြွေးတွေရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် သံသရာမှာ ဗွေမယူပါနဲ့တော့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်...

ဆောင်းမိုးပွင့်

စာကို ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တင်၊ ပန်းအိုးလေးနှင့်ဖိခွဲပြီး အိတ်ကိုဆွဲကာ၊ ဆောင်းမိုးပွင့် တိုက်ခန်းမှအမြန်ဆုံးဆင်းခဲ့သည်။

သော့ကို အောက်ထပ်မှအစောင့် ဦးလေးကြီးထံ အပ်ခဲ့၏။

ကောင်းစစ်သည် ညနေလောခေါ်လျှင် လွတ်အောင် နှစ်
နာရီခွဲလောက်ကပင် ဆောင်းနှင့်ပွင့် ကားဂိတ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။
တောင်ငူသို့ သူမ ခရီးဆက်ရပေဦးမည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အမုန်းကွန်ရက်မှ ကင်းလွတ်
ခွင့်ရပြီး လောကကြီးထဲမှာ လျှောက်လှမ်းရဦးမည်။

ညနေဆိုပေမယ့် သုံးနာရီလောက်မှာပင် ကောင်းစစ်
သည် ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ပြန်
ရောက်တော့ မေမေ၊ မေမေ၊ ဘွားဘွားနှင့်မီးမီး၊ ဒေါ်နှင်းနှင်း
အေးတို့ပါ မျှော်လင့်တကြီးစောင့်နေခဲ့ကြသည်။ သူကားပေါ်မှ
ဆင်းသည်နှင့် ကားထဲသို့ ဝိုင်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။

“ဦးဦး၊ မေမေရော၊ မေမေ့ကိုခေါ်လာမှာဆို”

“သား... ဆောင်းမိုးပွင့်ရော”

မီးမီးနှင့်မေမေ၏အမေးကို သူ... .

“ရှက်လို့တဲ့ မေမေရယ်၊ သူ့တိုက်ခန်းကို အတင်းပြန်
သွားတယ်။ ဘယ်လိုမှခေါ်မရဘူး။ ညနေမှ တစ်ခေါက်သွားခေါ်

ရတော့မှာပဲ”

သူ့စကားကိုကြားရလျှင် တုန်လှုပ်သွားသူမှာ ဒေါ်နှင်း
နှင်းအေးပါပေ။

“ဟင်! သမီးက တစ်မျိုးနော် မောင်ကောင်း။ ပြီးခဲ့တဲ့
တစ်ပတ်ကလည်း သတင်းစာထဲမှာ ပါသမျှအလုပ်တွေလျှောက်
နေခဲ့တာ။ တော်ကြာ တစ်မျိုးတွေ့ပြီး”

“ဗျာ! ဒါ... ဒါဆို ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်ခေါ်မှပါပဲ။
အန်တီနဲ့မီးမီးပါ လိုက်ခဲ့နော်”

ဒေါ်သန္တာနွယ်ကတော့ ပင်ပန်းလာသည့်သားကို ခဏ
လောက်နားစေချင်သည်။ နေ့လယ်စာလည်း ကျွေးလိုက်ချင်သေး
သည်။

“ခဏနားပါဦး သားရယ်၊ ဟိုကနေ တန်းမောင်းလာရ
တာမဟုတ်လား။ နေ့လယ်စာလည်းစားလိုက်ဦး။ ပြီးမှသွားတာ
ပေါ့။ ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သားကြည့်ရတာ အရမ်းကိုပင်ပန်း
နေပြီ။ ခဏလောက်တော့ နားလိုက်ဦး။ ပြီးတော့ ဒီမှာ ဒေါ်နှင်း
နှင်းအေးတို့မြေးအဘွားလည်း ရောက်နေပြီလေ။ ဆောင်းမိုးပွင့်
ဘယ်မှမသွားနိုင်တော့ပါဘူး”

ဖေဖေပါဝင်ပြောတော့မှ သူ့အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကာ ဧည့်ခန်းမှာ နားရသည်။ ဘွားဘွားက သူ့အနားမှာလာထိုင်ပြီး မြေးဖြစ်သူ၏လက်ကလေးကို ကြင်နာစွာဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“မြေးတို့အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူ ချက်ချင်းတော့ ပြန်မဖြေနိုင်။ ငိုငိုခဲခဲဖြစ်သွားပြီးမှ

“သားက ခိုးပြေးတာပဲအဘွားရယ်။ သိပ်ကြည်ဖြူတယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“မြေးက ရှင်းမပြဘူးလား။ အားလုံးအဆင်ပြေမယ့်လမ်းရွေးချယ်လိုက်တဲ့အကြောင်း”

ကောင်းစစ်သည် သက်ပြင်းချရ၏။ အားလုံးရဲ့သဘောထားက မီးမီးအဓိကပေမယ့် သူကတော့ ဆောင်းမိုးပွင့်သာလွှဲအဓိက။

“ကဲ! သားနားပြီးရင် ရေချိုးလိုက်၊ မေမေ ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်မယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲ လိုက်ခဲ့နော်”

မေမေ့စကားအတိုင်း သူရေအမြန်ချိုး၊ ထမင်းစားပြင်သည်နှင့် မီးမီးကိုခေါ်ကာ ဆောင်းမိုးပွင့်ထံသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူတိုက်ရဲ့ရောက်သည်နှင့် အစောင့်ဦးလေးက သော့ဆီးခံခဲ့သည်။

“သူဘယ်သွားလဲ ဦးလေး”

“မသိဘူးကွယ်... အိတ်တစ်အိတ်နဲ့ တက္ကစီ စီးသွားတယ်။ ခရီးဝေးသွားမယ့်ပုံပဲ”

“ဗျာ!”

သူအကျိုးအကြောင်းသိရအောင် မီးမီးကိုချီပြီး သူမ၏တိုက်ခန်းသို့အပြေးတက်ခဲ့သည်။ တံခါးပွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှင်းလင်းနေသည့်တိုက်ခန်းက သူ့ရင်ကိုဆို့နှင့်စေသည်။ မီးမီးကလည်း တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်နှင့် သူမကိုအော်ရှာနေမှာ မမြင်ရက်စရာ။

“မေမေ... မေမေရေ၊ မီးမီးပြန်လာပြီ၊ မီးမီးကိုလာခေါ်ပါ”

ကောင်းစစ်သည် ဟိုမှဒီလျှောက်ရှာတော့ စားပွဲပေါ်မှာ သူ့အတွက် စာ။

“ဟင်!”

ဦးကောင်းစစ်သည်

ရှင်တို့ရဲ့စီမံကိန်းအရ မီးမီးကိုရသွားပြီမို့

ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့...

ရှင်ကိုလက်စားချေမယ်ဆိုပြီး လက်နက်တွေ ပြင်ခဲ့ပေ

မယ့် ကျဆုံးခဲ့ရတာက ကျွန်မပါ။

အတွဲအလှည့်တွေ ဝင်ကြေးတွေရှိစမယ်ဆိုရင် သံသရာ
မှာ ဗွေမယူပါနဲ့တော့လို့ တောင်းပန်မိတယ်...

ဆောင်းမိုးပွင့်

“အို! ဆောင်းမိုးရယ်၊ ရက်ရက်စက်စက်ကို အထင်လွဲ
လိုက်တာပါလားကွယ်။ ကိုယ် မင်းကိုတကယ်ချစ်သွားမိတာပဲ။
တကယ့်ကို ကြင်နာသနားမိခဲ့တာပါ။ ကိုယ်ပြုသမျှနဲ့ ကိုယ်နိုင်
စက်သမျှခံနေရတဲ့မင်းကို ကိုယ် ငဲ့ထားမတတ်ချစ်မိခဲ့ပါပြီကွယ်။
မီးမီးကိုအလိုရှိတာထက် မင်းကိုပိုပြီးလိုချင်မိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်
ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲကွယ်”

ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲလွန်းလို့ လူက မူးခနဲ မိုက်ခနဲ
ဖြစ်မတတ်။ ကောင်းစစ်သည် အိမ်သို့အကျိုးအကြောင်းလှမ်းရန်
ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှာ သဲလွန်စရာရသည်။ သူမ ဘယ်ကိုသွား
နိုင်သလဲ။

စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ အလုပ်ကြော်ငြာတွေ လျှောက်နှံ
လိုက်တော့ တောင်ငူကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးခန်းသို့လျှောက်သည့်စာ
ရွက်အကြမ်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လောလောဆယ် တောင်

သွားတာပဲဖြစ်မည်။ ကားထွက်ပြီလား။ နာရီကြည့်လိုက်တော့
လေးနာရီ။

သူ ဟိုဟိုဒီဒီဖုန်းဆက် ခိုင်းစေလိုက်တော့ ခိုင်လုံသည့်
သတင်းရလာသည်။ ဆောင်းမိုးပွင့် ကားဂိတ်ထဲမှာရှိနေတုန်း။

သူ မီးမီးကိုချီပြီး တိုက်ခန်းတံခါးပိတ်ကာ အောက်သို့
အမြန်ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ကားဂိတ်သို့အမြန်ဆုံးလိုက်သွားရမည်။

အခန်း (၂၇)

သူ ကားဂိတ်ကိုရောက်တော့ တောင်ငူကားတွေ ထွက်
သွားပေပြီ။ ကားဂိတ်မှာစုံစမ်းလိုက်မှ ဘယ်ကားနှင့်ပါသွားတယ်
ဆိုတာ သေသေချာချာသိရ၏။

“ခုထွက်သွားတာ နာရီဝက်မကြာသေးဘူး”
သူအိမ်ကိုအကြောင်းလှမ်းကြားပြီး တောင်ငူသို့လိုက်ခဲ့
သည်။ မီးမီးက သူ့အဖော်။

“ဦးဦး၊ မေမေရော... မေမေ”

“မေမေဆီလိုက်နေတာလေ မီးမီးရဲ့၊ ဒါ့ထက် ဦးဦးကို
ဖေဖေလို့ခေါ်တော့နော်။ မီးမီးက လိမ္မာတယ်”

“ဦးဦးက မီးမီးဖေဖေလား”

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေက မီးမီးရဲ့ဖေဖေ။ အိမ်မှာ မီးမီး
ရဲ့ဘာဘာနဲ့ဘွားဘွားက မပြောကြဘူးလား’

“ပြောတယ်၊ မီးကမယုံလို့”

“ယုံလိုက်တော့၊ ဖေဖေက မီးမီးရဲ့ဖေဖေ။ အခု မေမေ
နောက်ကို လိုက်နေတာ”

သားအဖနှစ်ယောက် တောင်ငူသို့လိုက်ခဲ့ကြတာ၊ တစ်
နာရီခွဲလောက်မောင်းတော့ ဆောင်းမိုးပွင့်စီးသွားသည်ကားကို
လေသည်။

သူမတို့ကားက ရှေ့မှာ ခရီးသည်ရပ်ပြီးတင်နေဆဲ သူ
ကားလေးပေါ်မှဆင်းကာ ဒရိုင်ဘာကိုမေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ သူ
မီးမီးကိုချီထားပြီး ကားပေါ်သို့တက်ရှာလေ၏။

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး အိမ်နဲ့စိတ်ဆိုးပြီး ဒီကားပေါ်ထဲ
လာလို့ပါ။ ကျွန်တော်တက်ရှာပါရစေခင်ဗျာ”

ကားသမားက ဒီအခက်အခဲမျိုးကျ ကူညီချင်ပါသည်။

“ဪ... ရှာပါဗျာ ရှာပါ။ မိန်းမတွေက ဒီလိုပဲ
ကျွန်တော့်မိန်းမဆိုလည်း တစ်နေ့ကို နှစ်ခါလောက် အမြဲစိတ်
ကောက်တယ်။ ရှာ... ရှာ”

သူတို့သားအဖ ကားလယ်တလျှောက် လျှောက်ရှာလိုက်

ဆာ့ ကားနောက်ဘက်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည့် ဆောင်း
မိုးပွင့်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့လက်ပေါ်မှမီးမီးက သူမပေါ်ပေါ်
သို့လျှောချလိုက်ပေပြီ။ မီးမီးငိုရှာပါပြီကော။

“မေမေ... မေမေဘယ်သွားမလို့လဲ။ မီးမီးပါလိုက်
မယ်။ မီးမီးကိုမထားခဲ့ပါနဲ့။ မီးမီး မေမေ့ကိုမခွဲနိုင်ဘူး”

သူမ၏လည်ပင်းကိုဖက်ကာ မီးမီး ငိုရှိုက်နေပြန်တော့
ဆောင်းမိုးပွင့် မျက်ရည်မဆည်နိုင်။ ကောင်းစစ်သည် သူမကိုရာ
မီးမီးကိုပါခေါ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှခရီးသည်တွေအားလုံး သူ
တို့ကိုငေးကြည့်နေကြ၏။ အားလုံးပင် ကရုဏာသက်သည့်မျက်
ဝန်းတွေနှင့်။

“ခရီးသည်တွေ အားနာစရာ ဆောင်းရယ်၊ ကိုယ်တို့
နဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါနော်။ ဆောင်းထင်သလိုမဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊
ကိုယ်သေသေချာချာရှင်းပြပါမယ်”

“ဟင့်အင်း... ရှင်တို့ကျန်ခဲ့တော့၊ ကျွန်မကိုမနှောင့်
ယှက်ပါနဲ့တော့”

သူမမျက်ရည်တွေ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ကျနေပေမယ့်
အရှုံးမပေးနိုင်။ မီးမီးကိုပြန်ထိုးပေးရင်း သူ့ကို တွင်တွင်ပြန်နှင့်
လွှတ်နေ၏။

“သွား... ရှင်တို့ပြန်ကြတော့၊ သွား... သွား”

မီးမီးကလည်း သူမလည်ပင်းကို အတင်းဖက်ထားပြီး အော်သို့၊ မအေကလည်း မျက်ရည်ကျ၊ သူကလည်း ရွာတော့မည် မိုးလို၊ ကားပေါ်မှလူများကလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ဝိုင်းပြီး ဖျောင်းဖျက်ကြလေ၏။

“ပြန်လိုက်သွားလိုက်ပါ သမီးရယ်၊ သူတို့သားအဖမော့ သနားစရာပါ”

“ဒီကားလေး မောင်းလိုက်လာတာ ကြာပြီကွယ်၊ ခုမှ မိလာတာ။ ပြန်လိုက်သွားလိုက်ပါကွယ်”

ဆောင်းမိုးပွင့်ကတော့ ခေါင်းမာဆဲ။ သူမ တွစ်တွစ်ခေါင်း ခါမြဲ။

“အန်တီတို့မသိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ဇာတ်လမ်းက တစ် မျိုးပါ”

ကားမှာလည်း တိုးလို့တစ်လစ်ဖြင့် ဆက်ထွက်လို့မရ နောက်ဆုံး ကောင်းစစ်သည် အရှုံးပေးလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် မီးမီးကိုထားခဲ့မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဆောင်း မီးမီးထက်ပိုပြီးအရေးပါပါတယ်၊ မီးမီးကိုရဖို့အတွက် ဆောင်းတို့ အသုံးချတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဆောင်းစိတ်ချမ်းသာဖို့ဆို ကိုယ်ဘာ

မဆိုလိုက်လျောနိုင်ပါတယ်။ မင်းတို့သားအဖိ တောင်ငူကိုဆက် သွားကြပါ။ ပျော်နိုင်ပါစေကွယ်”

သူ ဆောင်းတို့သားအဖိကို ကားပေါ်မှာထားခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့ ဂျူးထိုးဆင်းခဲ့တော့ ကားပေါ်မှလူများအားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ် ကျန်ခဲ့ကြသည်။

သူဆင်းသွားတော့မှ ကားလည်းဆက်ထွက်ဖြစ်သည်။ ကားပေါ်မှသားအဖိနှစ်ယောက် မျက်ရည်တွေ ဆက်ကျနေလေ ဆဲ။ ဆောင်းမီးပွင့် အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားပေမယ့် မျက်ရည် များက အဆက်မပြတ်စီးကျနေဆဲ။

“ဖေဖေသနားပါတယ်နော် မေမေ”

သူမဘာမှမပြော။ ခွဲရတာကြာနေပြီဖြစ်သည့်မီးမီးလေး ကိုသာ လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ဖက် အားမိသည်။

“ဟာ! ဟိုသူငယ်လေးကား လိုက်လာတယ်ဟေ့”

“ဒုက္ခကြီးလိုက်တာကွယ်၊ မိန်းမကိုလည်းမပြတ်နိုင်၊ ဆီးမီးလေးကိုလည်းမခွဲနိုင်နဲ့”

သူမလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကားလေးက သူမတို့၏ အားနောက်မှ လိုက်လာနေလေသည်။

ညအမှောင်ထဲရောက်လာတော့လည်း သူ့ကားလေးက ပေါ်လာလိုက်ပျောက်သွားလိုက်။

တောင်ငူ လေအိတ်ကားကြီးကလည်း အမြန်ယာဉ်ပီပီ အမောင်းကမြန်သည်။ ကားလေးခမျာ မမိတစ်ချက် မိတစ်ချက်။ မိုးတွေကလည်း သဲလို့။

“ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလောက်မောင်းနေရင် တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာပဲ။ သမီးရယ်၊ နင့်ယောက်ျားသနားပါတယ်။ နင်မဆင်းမချင်း နောက်ကလိုက်နေမှာ။ ဆင်းလိုက်ပါတော့ကွယ်”

“အမယ်လေး! ကားလေးဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊ လမ်းဘေးထိုးကျသွားပြီ”

ခရီးသည်တွေ ဝိုင်းအော်သဖြင့် ကားကြီးထိုးရပ်သွားလျှင် ဆောင်းမိုးပွင့် ကားပေါ်မှအမြန်ဆုံးဆင်းပြေးမိလေပြီ။ မီးမီးကလည်း နောက်မှအော်ငိုရင်း လိုက်လာလေ၏။

သူမရင်ထဲ အသည်းတွေ အူတွေ ပြောင်းပြန်လှန်သလို ခံစားလိုက်ရပြီး ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ သူ့ကားလေးဆီ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးသွားမိ၏။

ကားပေါ်မှလူများလည်း ပြေးဆင်းလာကြပေပြီ။

“ကားစလစ်ဖြစ်သွားတာ၊ လုပ်ကြံပါဦး”

“နင်စောစောကတည်းက သူ့ခေါ်တာလိုက်သွားနှင့် ခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

လမ်းဘေးထိုးကျသွားသည့်ကားလေးဆီ မိုးထဲလေထဲ ပြေးသွားကြပြီး၊ ကားတံခါးဖွင့်ကြည့်ကြတော့ ကောင်းစစ်သည် သတိမေ့နေတာတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ချက်ချင်းပင် သက်ဆိုင်ရာတွေဆီ ဖုန်းတွေဆက်ကြပြီး ကောင်းစစ်သည်ကို အနီးဆုံးဆေးရုံသို့တင်လိုက်ကြတော့ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့်ပါသွားသူမှာ ဆောင်းမိုးပွင့်။

BURMESE
CLASSIC

ခန်း (၂၈)

“သမီးရယ်၊ သားအပေါ်အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့နော်။ သူလည်း လက်စားချေမယ်ဘာမယ်နဲ့ပါးစပ်ကအော်ရင်း သမီးအပေါ် ငုံထားမတတ်ချစ်တာပါ။ အခုလည်း သမီး တောင်ငူကိုသွားပြီဆို လှမ်းဖုန်းဆက်ရင်း သမီးစိတ်ဆင်းရဲအောင် သူမလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘလေးကို သမီးထံပြန်ပေးရမယ်ဆိုပြီး အန်တီတို့ကိုအကြောင်းကြားပါတယ်”

ဒေါ်သန္တာနွယ်တစ်ယောက် မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် သူမတို့ရင်းပြသလို မေမေကလည်း ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ပြောပါသည်။

“သမီးအတွက် အားလုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြရတာ၊ ခြားကိုလိုချင်တယ်ဆိုပေမယ့် သမီးသန္တာ အဓိကပါ။ မောင်

၃၀၈ ကြယ်စင်စုးဝေ

ကောင်းခမျာ သနားစရာပါအေး၊ ကြားထဲက ဓားစာခံဖြစ်နေရဦး နေစမ်းပါဦး။ သမီးတို့ သုံးရက်တောင် ခိုးပြေးပြီးပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါကို ညည်းကမယူဘဲ ရှောင်ထွက်သွားတာ ဘာသဘောလဲ ဆောင်းနင်းလို တရားမဝင်ကလေးတွေ မွေးဦးမလို့လား။”

“တော်ပါတော့မေမေရယ်၊ သမီးစိတ်တွေပူလွန်းလို့ န တော့မယ်”

သူ့နဖူးမှာ ဒဏ်ရာတွေရပြီး သတိလစ်နေတာ ယခု သတိမရသေး။ နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်နေပြီး သူ့မိဘတွေ နှင့်ဒေါ်နင်းနင်းအေးတို့ ရောက်ရှိလာတာလည်း မနက်လေးနာ လောက်ကတည်းကပင်။

အရေးပေါ်ကုသမှုတွေ လုပ်ပေးထားသည့်အခန်းပြင် ဘေးလုံးစောင့်နေကြပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲတွေနှင့် ပရိတ်တွေကြွ ကြ၊ ဆုတောင်းကြနှင့်။ သည်စဉ် အထဲမှဆရာမတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး...

“ဆောင်း...တဲ့၊ လူနာသတိရလာပါပြီ။ လူနာကို ကြည့်လို့ရပါပြီ။ အခြေအနေအားလုံးကောင်းပါတယ်”

မိသားစုအားလုံး ဝမ်းသာသွားပြီး ဝင်ကြည့်ကြ ကောင်းစစ်သည်သတိရနေပါပြီ။ နဖူးမှာ ပတ်တီးစည်းထား

လိုအပ်သည့်ကုသမှုတွေ လုပ်ထားရ၏။ မျက်လုံးများကတော့ အားနည်းပျော့တော့လျက်။ သူ ဆောင်းမိုးပွင့်ကို ရီဝေသောမျက် လုံးများနှင့် တောင်းပန်နေပုံ။

“ဆောင်းကို တောင်းပန်ချင်တယ်၊ မေမေတို့ ခဏထွက် ပေးကြပါ”

“အေးပါသားရယ်... အေးပါ။ ကျန်းမာအောင်နေနော်၊ မေမေတို့အားလုံး တောင်းပန်ပေးပါ့မယ်”

ဒေါ်သန္တာနွယ် သားအတွက် ယူကြိုးမရဖြစ်နေမိသည်။ သူ့သားတွေဟာ အချစ်ကံမကောင်းကြပါလား။

“လာပါနွယ်ရယ်။ အဆင်ပြေသွားကြမှာပါ”

မြေးကိုချီရင်း ဇနီးဖြစ်သူကို ယုယစွာခေါ်ထုတ်သွားသည့် ဦးကောင်းထိုက်။ ဒေါ်နင်းနင်းအေးကတော့ ကိုယ့်သမီးကို တစ် ချက်ကြည့်ခဲ့ပြီး အခန်းပြင်သို့ နောက်ဆုံးမှထွက်လိုက်သွားသည်။

ဆောင်းမိုးပွင့် သူ့ကို ရီဝေသောအကြည့်များဖြင့် တစ် ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေတော့ ကောင်းစစ်သည် သူမလက်လေး နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ယူလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည် တွေပြည့်အိုင်နေသလို သူမမျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်များက ပြည့်လျှံကြွေကျလို့။

“ကိုယ့်အပေါ် အမုန်းပြီးတွေ ပြောပါတော့ ဆောင်းရယ်၊ ကိုယ့်အချစ်တွေကိုယ့်အောင် ဘယ်အထိသက်သေပြရမှာလဲဟင်၊ အခု ကိုယ့်အသက်ရှင်နေတာ ဆောင်းကျေနပ်ရဲ့လား”

ဆောင်းမိုးပွင့်မျက်ရည်များနှင့် သည်းနှင့်ရှိက်ငင်နေမိသည်မို့ သူ့စကားကို ပြန်အဖြေမပေးနိုင်။ သူ့မစကားပြောလို့မရ ဖြစ်နေ၏။ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါရမ်းရင်း ကိုယ့်လက်များကို ရုန်းယူနေမိသည်။

“မရုန်းပါနဲ့တော့ ဆောင်းရယ်၊ မကျေနပ်သေးရင် ကိုယ့်ကို အသေသာသတ်သွားလိုက်ပါတော့။ ဆောင်းပစ်ထားခဲ့မယ် အတူတူ သေတာမကောင်းပါဦးမယ်”

“အို! ကိုရယ်၊ ဆောင်း အရှုံးပေးပါပြီ”

ဒီစကားစုလေးကိုတောင် မနည်းအားတင်းပြီး ပြောနေရတော့ သူက ဆောင်း၏ခေါင်းလေးကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဆွဲကပ်ထားရင်း...

“ချစ်ခြင်းမှာ အရှုံးတွေအနိုင်တွေ မရှိစေရပါဘူးကွယ်၊ ဆောင်းဘယ်တော့မှမရှုံးပါဘူး။ ဆောင်းအပေါ် အရမ်းချစ်မိသွားတဲ့ကိုယ်သာ ဆောင်းရဲ့ခြေတော်ရင်းမှာ အမြဲအရှုံးပေးနေမှာပါ”

“လူနာကလည်းနော်၊ ဒီစကားတွေ ဘယ်ကရတာလဲ”

သူ ဒီတောင်ကကျော်ပြီးမို့ ဆောင်း မျက်စောင်းလေး ဝင့်မိတော့ အသည်းအသန်လူမမာကြီးက ပြုံးဖျော့ဖျော့လေးနှင့်

“ကိုယ့်အပေါ် အမုန်းပြီးတွေကျေအောင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်တော်သွင်းချောင်းတွေနဲ့တောင် ချောဖို့ ကိုယ်က စိတ်ကူးထားတာပါ”

“တော်ပြီ၊ ရိုးရိုးပဲပြော။ ခမ်းခမ်းနားနားစကားတွေနဲ့ ပလီစီချောက်ချက်တွေ ပြောစရာမလိုပါဘူးရှင်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ် ပြောတတ်သလိုပဲပြောမယ်၊ နားထောင်နော်”

“အင်း”

လူမမာရဲ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ခေါင်းကလေးစိုရင်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ သူပြောသမျှတွေ နားထောင်နေရတော့ အခန်းအပြင်မှ လှမ်းကြည့်နေကြသည့်လူကြီးများလည်း စိတ်အေးရသည်။

“အခြေအနေတွေကတော့ အိုကေနေပြီထင်ပါရဲ့ နှင်းရေ။ မြန်မြန်အိုကေမှပါပဲရှင်။ ကျွန်မမှာ ရှားရှားပါးပါး သားလေး နှစ်ယောက်ရှိတာ၊ တစ်ယောက်က သေ၊ တစ်ယောက်က စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်နေရတော့ ကိုယ်ဖြစ်နေရသလိုပါပဲရှင်။ တစ်နေ့မှစိတ်မချမ်းသာရပါဘူး”

“မီးမီးလည်း စိတ်မချမ်းသာဘူး”

ဘွားအေနှစ်ယောက်ရဲ့စကားထဲ သမီးလေးချမ်းမိုးပွင့်က ဝင်ပြောလိုက်တော့ လူကြီးများမှာ သဘောတကျဖြစ်ရဲ့ ချမ်းမြေ့ရ၏။

“ပြောပါဦးတော်၊ မီးမီးက ဘာကိုစိတ်မချမ်းသာတာလဲ”

“ဘွားဘွားကလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေ အဆင်မပြေကြတော့ မီးမီးလည်း ဘယ်စိတ်ချမ်းသာမလဲ။ ဖေဖေကလည်း ကားပေါ်ကဆင်းသွား၊ မေမေကလည်း အရမ်းငိုနေတော့ မီးမီးမှာ ဖေဖေကိုလည်းသနား၊ မေမေကိုလည်း သနားရတယ်လေ”

“ဘွားဘွားတို့ကိုနော် မသနားဘူးလား”

ဘွားအေနှစ်ယောက်က အကဲပိုလိုက်လျှင် အဘိုးအေအပေါ်မှ မီးမီးလေးက သူ့အဘိုးအေကိုဖက်ထားလိုက်ရင်း...

“ဘဘကိုပိုသနားတယ်” တဲ့။

“ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး၊ အညာပလီမလေး”

အပြင်ဘက်မှာ အဆင်ပြေနေကြသလို အခန်းထဲမှာကလည်း လူနာက ဆောင်း၏ခေါင်းလေးကို ခုတ်မလွှတ်သေး။

“အမြန်ဆုံး ဆေးရုံကဆင်းကြမယ်နော်၊ ဖေဖေတို့ကို ပြောပြီး အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ကြမယ်”

“အို! မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုအချစ်တွေ စစ်မစစ် စစ်ကြည့်ရဦးမယ်”

“အမယ်လေးဗျာ! ဘယ်လိုတွေ စစ်ဦးမလို့လဲ”

“ဒီလောက်မှန်းနေကြတဲ့ ကမ္ဘာ့ရန်သူနစ်ဦးဟာ ချစ်သွားကြတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားလို့ သူငယ်ချင်းတွေစုံအောင် လှမ်းမေးရဦးမယ်”

“နေရာတိုင်းမှာ ယုတ္တိဗေဒနဲ့မတွက်နဲ့လေ အချစ်ရဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ ယုတ္တိဗေဒနဲ့ကင်းလွတ်တဲ့နယ်မြေ။ ခံစားချက်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်”

“မယုံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဆောင်းက မိန်းကလေး”

“မိန်းကလေးပေမယ့် ကိုယ့်နဲ့ခိုးရာလိုက်ပြီးတာ သုံးရက်လုံးလုံးတောင်။ ခုလောက်ဆို ချစ်ဗိုက်ထဲမှာ သုံးမြွှာပူးလေး တစ်တွဲလောက်တော့ နေရာယူနေလောက်ပြီ”

“အာ! ကိုနော်၊ တော်တော်ပါးစပ်သရမ်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ အတွေးမခေါင်ရဘူးကွ။ ပြီးတော့ ပါးပါးနပ်နပ်လည်းရှိရတယ်”

“ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တာပေါ့အချစ်ရဲ့၊ ခိုးရာလိုက်ပြီးကာမှ ထွက်ပြေး”

ရအောင် ကိုယ်က လူဆိုးကြီးလားကွာ”

“အို! ဒါကတော့ မီးမီးကိုလိုချင်လို့ ဆောင်းကိုအသုံးချတယ်ထင်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဆောင်းကို မယူချင်ဘဲ ယူနေရတယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံးအဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား”

“အဲဒါအတွေးခေါင်တာပါ။ ကိုယ် ဒီလောက် ဆောင်းအပေါ် အချစ်တွေလွန်ကဲနေတာ မရိပ်မိဘူးလားကွာ။ ပါးပါးနပ်နပ်မရှိဘူးဆိုတာ အဲဒါပေါ့”

“ကိုချစ်တယ်ဆိုတာလည်း မယုံကြည်လို့။ ဒီလောက်ရန်စွယ်ဝေါင်ခေါ်မိန်းမကို ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ ပုံပြင်ပဲ”

“ပုံပြင်ဆိုလည်း ပုံပြင်လို့ပဲမှတ်လိုက်တာ အချစ်ရေးကိုယ်ကတော့ ဟိုးတုန်းကတည်းက ဓာတ်လှေကားထဲမှာကတည်းက ကိုယ့်ကို အမုန်းတွေနဲ့ညှို့နေတဲ့ကောင်မလေးကို ချစ်သွားမိခဲ့တာ။ ခုဆို အချစ်တွေပိပြီး လှုပ်တောင်မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး”

ဆောင်းမိုးပွင့် သူမရဲ့ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲခွာပြီး မျက်စောင်းတိုးလိုက်တော့ အထဲသို့ဝင်လာကြသည့်မိတ်များကို ကောင်းစစ်သည် လှမ်းပြီးပူဆာလိုက်သည်မှာ...

“ဖေဖေနဲ့မေမေ သားတို့ကိုအမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးဦး

တော့။ တော်ကြာ အဖေချွေးမက မလွယ်ဘူး”

ဦးကောင်းလိုက်ကလည်း သားဖြစ်သူကို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ချမ်းချမ်းမြေ့မြေ့ ပြန်နောက်လိုက်သည်။

“ဟ! ငါ့သားရ။ လောလောဆယ် နေကောင်းအောင်ပဲ အရင်ကြိုးစားလိုက်ပါဦး၊ စိတ်လျော့... ငါ့သား စိတ်လျော့... စိတ်လျော့”

ကောင်းစစ်သည် ရှက်ရှက်နှင့် ဆောင်းမိုးပွင့်ကိုယ်လုံးလေးမှာ မျက်နှာကပ်ဝှက်ထားတော့ မီးမီးလေးက သူ့အဖေနားကပ်လာပြီး သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကိုအုပ်ထားပေးလိုက်လျှင် အားလုံးပင် ကြည်ကြည်နူးနူးနှင့် ရယ်မောကြရလေသည်။

ကြယ်စင်မှူးမေ

29-7-2013

မနက် ၅ နာရီ